

Liahona

**Opi iloitsemaan
pyhistä kirjoituksista,
s. 14, 16, 20**

Katso ylös äläkä sivuille, s. 42

**Sanoma niille, jotka aikovat
palvella lähetystyössä, s. 48**

**Lapset, tänä vuonna luumme
Mormonin kirjaa, s. 60**



KOPIOINTI KIELLETTY

Wilson J. Ongin teos *Elämän puu*

Luvussa 1. Nefi 8 Lehi kertoo elämän puuta koskevasta näystään. Hän sanoo:

”Rukoiltuani Herraa näin suuren ja avaran kentän.

Ja tapahtui, että minä näin puun, jonka hedelmät olivat haluttavia tehdäkseni ihmisen onnelliseksi.

Ja tapahtui, että minä menin puulle nauttimaan sen hedelmää; ja minä huomasin, että se oli mitä makeinta, yli kaiken sen, mitä milloinkaan ennen olin maistanut. Niin, ja minä näin, että sen

hedelmä oli valkoista, voittaen kaiken milloinkaan näkemäni valkoisuuden. —

Ja minä näin rautakaiteen, ja se kulki virran partaalla ja johti puulle,

jonka luona seisoin.” (1. Nefi 8:9–11, 19.)



SANOMAT

- 4** Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Eläkää yltäkyläistä elämää
Presidentti Thomas S. Monson
- 7** Kotikäyntiopetus-sanoma: Huolenpitoa ja palvelemista kotikäyntiopetuksen avulla

ERIKOISARTIKKELIT

- 16** Vastauksia löytyy Mormonin kirjasta
Sara D. Smith
Kuusi kirkon jäsentä kertoo, millainen merkitys Mormonin kirjalla on ollut heidän elämässään.

KANNESSA
Maalaus Jeff Ward.



- 20** Löydä uudelleen maailman ihmeellisyys... ja vältä hengellisen välinpitämättömyyden vaarat
Adam C. Olson
Niin kuin tutkijat, jotka saavat yhä enemmän tietoa Machu Picchusta, mekin voimme oppia enemmän evankeliumista joka kerta sitä tutkiessamme.

- 24** Tunnistakaamme Jumalan käsi päivittäisissä siunauksissamme
Vanhin D. Todd Christofferson
"Jokapäiväisen leipämme" pyytäminen Jumalan kädestä on tärkeä osa sitä, että opimme luottamaan Häneen.

- 32** George Albert Smith – hän eli siten kuin opetti
Ted Barnes
Johdanto Melkisedekin pappuiden ja Apuyhdistyksen tämän vuoden opiskelukurssiin.

OSASTOT

- 8** Lokakuun konferenssin muistikirja
- 10** Palvelemme kirkossa: Johtamista Herran tavalla
Craig Merrill
- 12** Me puhumme Kristuksesta: Kotikäyntiopettajat johdattivat minut Jeesuksen Kristuksen luo
Jayne P. Bowers
- 14** Kotimme, perheemme: Kuinka autamme lapsia rakastamaan Mormonin kirjaa
Clyde J. Williams
- 38** Myöhempien aikojen pyhiin kertomaa
- 74** Kirkon uutisia
- 79** Perheiltaideoita
- 80** Kunnes taas kohdataan: Opi asiantuntijalta
George C. Robinson

KATSO YLÖS

42

**42 He puhuivat meille:
Katso ylös**

Vanhin Carl B. Cook

Mitä tapahtuu, kun me katsomme ylös nähdäksemme, millaisina taivaallinen Isä näkee meidät, sen sijaan että katsoisimme sivuille nähdäksemme, millaisina muut pitävät meitä?

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: käytä kompassia päästäksesi Tyynenmeren yli.



46 Asian ytimeen

48 Pitäkää liitot: sanoma niille, jotka aikovat palvella lähetystyössä

Vanhin Jeffrey R. Holland
On olemassa avain, jolla saamme lähetyssaarnaajana palvellessamme avuksemme jumalisuuden voimat.

52 Vuoden 2012 toimintailtojen johtoihe

Nuorten Miesten ja Nuorten Naisten ylimmät johtokunnat
"Nouskaa ja loistakaa, jotta valonne olisi viirinä kansakunnille" (OL 115:5).

54 Juliste: Loista

55 Rivi rivin päälle: Oppi ja liitot 115:5

56 Lähetykentältä: Jumala vastasi kumpaankin rukoukseen

Carlos Iván Garmendía Pacheco

57 Olkaa uskollisia

Vanhin Gérald Caussé
Tärkeässä haastattelussa minun oli päätettävä nopeasti, olenko uskollinen periaatteilleni.



52



64

58 Kiviä, nuolia ja lumipalloja

David L. Frischknecht

Kuinka pääsisin kiusaajien ohi? Olemalla kuin Samuel Lamanilainen.

60 Mormonin kirjan kestii

Väritä tätä kuvaa joka viikko lukiessasi Mormonin kirjaa.

63 Erityinen todistaja: Kuinka saavutan tavoitteeni?

Vanhin M. Russell Ballard

64 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Tahdonvapaus on lahja, jonka ansiosta voimme valita itse

66 Kertomuksia Jeesuksesta: Mormonin kirja kertoo Jeesuksesta Kristuksesta

Diane L. Mangum

68 Ystävystymistä yli Tyynenmeren

Jane Hansen Lassetter

Alkeisyhdistyksen lapset Utahissa ja Tongassa tutustuvat toisiinsa.

69 Hän sua kuulee

Rosemary M. Wixom

Taivaallinen Isä kuulee jokaisen lapsen rukouksen ja vastaa siihen.

70 Pienille lapsille

Myyhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Paul B. Pieper
Neuvojat: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jr., Per G. Malm

Toiminnanjohtaja: David L. Frischknecht
Toimituskunnan johtaja: Vincent A. Vaughn
Graafinen johtaja: Allan R. Loyborg

Päätoimittaja: R. Val Johnson
Apulaispäätoimittajat: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Toimituspäälliköt: Susan Barrett, Ryan Carr
Toimittajat: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirik, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen
Taiteellinen johtaja: Scott Van Kampen

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters
Pääsuunnittelijat: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy
Suunnittelu ja tuotanto: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick
Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:
Mirkku Karumo
Keltarousku 4, 02730 ESPOO
Puhelin: (09) 592 747
Sähköposti: mirkku.karumo@kolumbus.fi

Jakelu:
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
MSR Filialen
Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:
Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:
Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20
Sähköposti: rctstockholm@ldschurch.org
Verkkotilaukset: store.lds.org
Vuositilauhinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella **Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.**

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan, kiribatian, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalin, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitin, tankan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

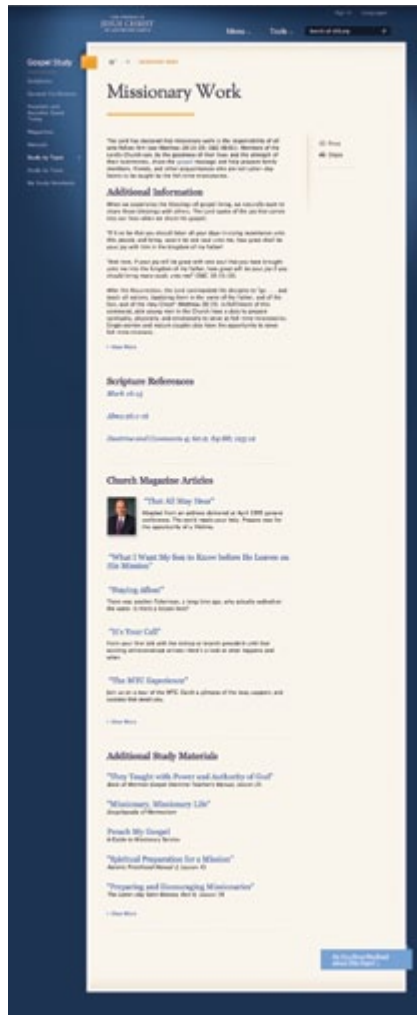
© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulisi lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
January 2012 Vol. 64 No. 1. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Lisää internetissä Liahona.lds.org



AIKUISILLE

Useissa tämän numeron artikkeleissa puhutaan pyhistä kirjoituksista, etenkin Mormonin kirjasta (ks. s. 14, 16 ja 20). Huhtikuun 2010 yleiskonferenssissa vanhin David A. Bednar puhui siitä, kuinka Mormonin kirjan tutkiminen voi vahvistaa perheitä. Lue tai kuuntele hänen puheensa osoitteessa lds.org/general-conference/2010/04/watching-with-all-perseverance.

Machu Picchun eräs turistiopas esittää kolme ehdotusta evankeliumin tutkimiseen (ks. s. 20). Katso lisää kuvia tästä maailman ihmeestä osoitteessa liahona.lds.org.

NUORILLE

Luettuasi vanhin Hollandin neuvot niille, jotka aikovat palvella lähetytyksessä, voit tutustua muihin lähetytyötä koskeviin artikkeleihin ja tietoihin osoitteessa <http://lds.org/study/topics/missionary-work>.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

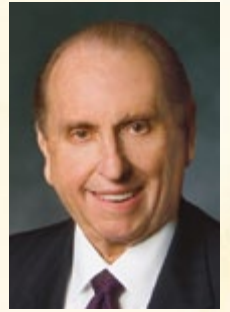
Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

- | | |
|--|--|
| Asenne , 4, 42, 52, 63 | Parannus , 16 |
| Enkelit , 47 | Perhe , 14, 16, 79 |
| Esimerkki , 52, 54, 57, 70, 72 | Profeetat , 32 |
| Hengen äänen noudattaminen , 41 | Pyhien kirjoitusten tutkiminen , 14, 16, 20, 40, 55, 60 |
| Jeesus Kristus , 24, 40, 66, 80 | Rakkaus , 7, 12, 32 |
| Johtaminen , 10 | Riippuvuus , 16 |
| Kirkon historia , 32 | Rohkeus , 4, 8, 57 |
| Koettelemukset , 24, 40 | Rukous , 8, 24, 38, 42, 55, 58, 69 |
| Kotikäyntiopetus , 7, 12 | Samaan sukupuoleen kohdistuva viehtymys , 47 |
| Kotiopetus , 10 | Smith, George Albert , 32 |
| Kääntymys , 16 | Tahdonvapaus , 24, 64 |
| Liitot , 48 | Tavoitteet , 63 |
| Lähetytyö , 8, 32, 39, 41, 46, 48, 56, 70, 72 | Toimintailat , 52, 54, 55 |
| Mormonin kirja , 14, 16, 20, 40, 60, 66 | Toivo , 4, 16 |
| Opettaminen , 14, 80 | Usko , 24, 57, 63 |
| Palveleminen , 10, 12, 24, 32, 38, 46 | Ystävyys , 47, 68 |

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa www.languages.lds.org.

Presidentti
Thomas S. Monson



ELÄKÄÄ yltäkylläistä elämää

Uuden vuoden alkaessa haastan myöhempien aikojen pyhät kaikkialla ryhtymään henkilökohtaisesti, uutterasti ja merkityksellisesti tavoittelemaan elämää, jota kutsun yltäkylläiseksi – elämää, jossa on yllin kyllin menestystä, hyvyyttä ja siunauksia. Tarjoan teille kolme periaatetta, jotka auttavat meitä kaikkia saavuttamaan yltäkylläisen elämän.

Asennoitukaa myönteisesti

Ensimmäinen periaate koskee asennetta. William James, urauurtava amerikkalainen psykologi ja filosofi, on kirjoittanut: ”Sukupolvemme mullistavin oivallus on havainto, että muuttamalla sisäisiä asenteita mielessään ihmiset voivat muuttaa ulkoisia tekijöitä elämässään.”¹

Niin moni asia elämässä riippuu asenteestamme. Sillä, miten päätämme nähdä asiat ja suhtautua muihin, on todella suuri merkitys. Se, että teemme parhaamme ja

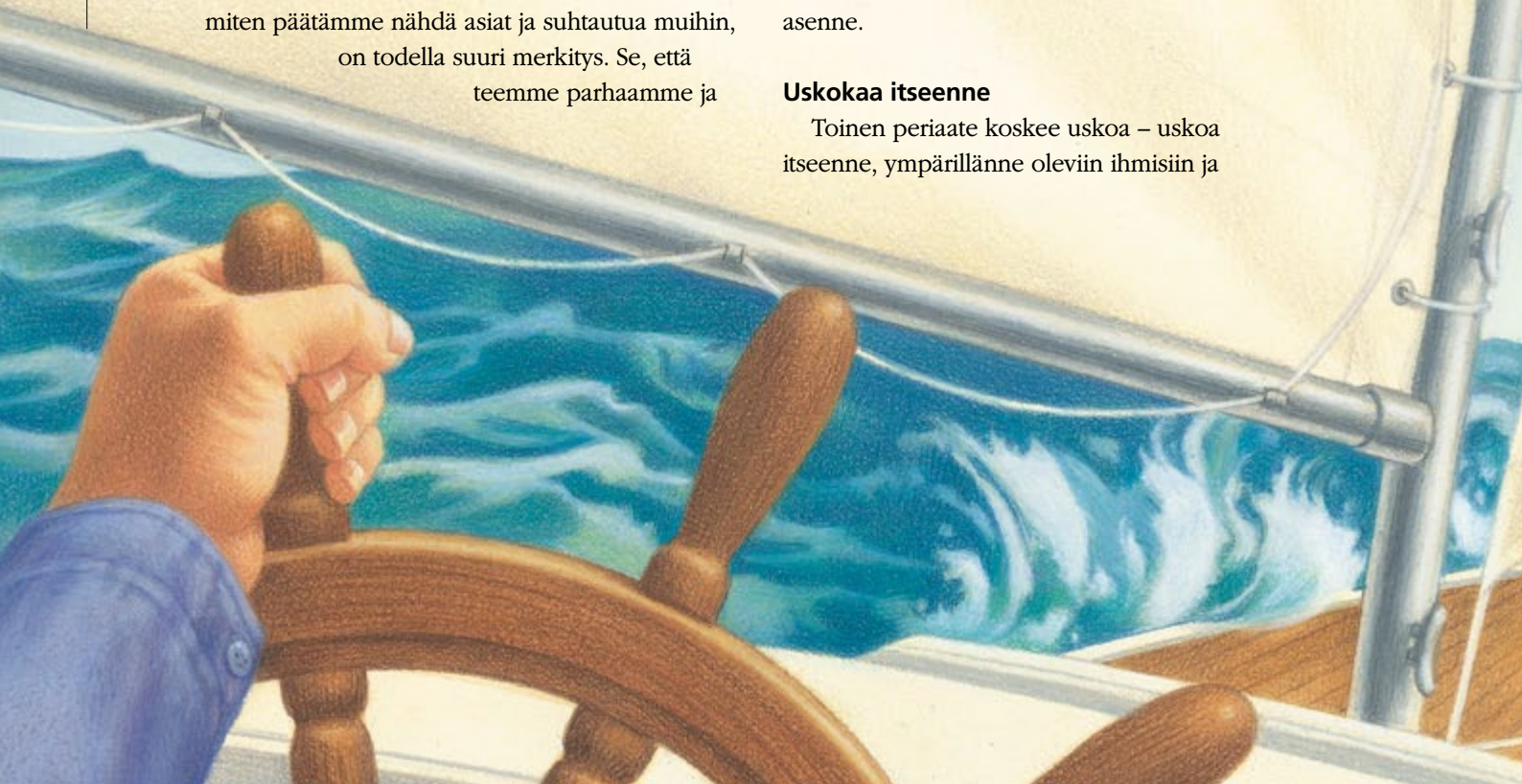
sitten päätämme olla onnellisia olosuhteissamme, olivatpa ne millaisia tahansa, voi tuoda rauhaa ja tyytyväisyyttä.

Charles Swindoll – kirjailija, opettaja ja kristitty pastori – on sanonut: ”Minulle asenne on tärkeämpää kuin – – menneisyys, – – kuin raha, kuin olosuhteet, kuin epäonnistumiset, kuin menestymiset, kuin se, mitä muut ihmiset ajattelevat tai sanovat tai tekevät. Se on tärkeämpää kuin ulkomuoto, lahjakkuus tai taito. Se voi viedä menestykseen tai tuhoon niin yrityksen, kirkon kuin kodin. Huomionarvoista on se, että meillä on joka päivä mahdollisuus valita, millaisen asenteen omaksumme sinä päivänä.”²

Emme voi ohjata tuulta, mutta voimme säätää purjeita. Jotta kokisimme mahdollisimman paljon onnea, rauhaa ja tyytyväisyyttä, *valitkaamme* myönteinen asenne.

Uskokaa itseenne

Toinen periaate koskee uskoa – uskoa itseenne, ympärillänne oleviin ihmisiin ja



iankaikkisiin periaatteisiin.

Olkaa rehellisiä itsellenne, muille ja taivaalliselle Isäl-
lenne. Eräs, joka oli rehellinen
Jumalalle vasta liian myöhään,
oli kardinaali Wolsey. Shakes-
pearen mukaan hän palveli
pitkän elämänsä aikana kolmea
hallitsijaa ja nautti rikkaudesta ja
vallasta. Viimein eräs kärsimätön
kuningas vei häneltä hänen val-
tansa ja omaisuutensa. Kardinaali
Wolsey huudahti:

*Jumalaa jos puoliks Niin oisin
palvellut kuin kuningasta,
Hän ei mua vanhoillani
syössyt ois
Näin alastonna vihamiesten
käsiin.*³

Thomas Fuller, englantilainen
kirkonmies ja historioitsija, joka
eli 1600-luvulla, kirjoitti tämän
totuuden: ”Se, ken ei elä uskonsa
mukaan, ei usko.”⁴

Älkää asettako itsellenne rajoja
älkääkä antako muiden taivutella
teitä uskomaan, ettette voi tehdä
jotakin. Uskokaa itseenne ja elä-
kää sitten niin, että saavutate
mahdollisuutenne.

Voitte saavuttaa sen, minkä
uskotte pystyväne saavuttamaan.
Luottakaa siihen ja uskokaa.

Kohdatkaa haasteet rohkeasti

Rohkeudesta tulee arvokas ja
merkityksellinen hyve, kun sitä ei
pidetä niinkään auliutena kuolla mie-
hekkäästi kuin päättäväisyytenä elää
kunniallisesti.

Amerikkalainen esseisti ja runoilija
Ralph Waldo Emerson on sanonut:
”Mitä sitten teettekin, tarvitsette roh-
keutta. Minkä tien valitsettekin, aina on
joku, joka sanoo, että olette väärässä.
Aina tulee vaikeuksia, jotka houkut-
televat teitä uskomaan, että arvosteli-
janne ovat oikeassa. Toimintasuunni-
telman laatiminen ja sen loppuun asti
noudattaminen edellyttävät samaa roh-
keutta, jota sotilas tarvitsee. Rauha saa
voittonsa, mutta sen saavuttamiseen
tarvitaan rohkeita miehiä ja naisia.”⁵

Tulee hetkiä, jolloin olette pelois-
sanne ja lannistuneita. Saatatte tuntea
itsenne lyödyiksi. Mahdollisuus voiton
saamiseen voi vaikuttaa ylivoimaiselta.
Saatatte toisinaan tuntea itsenne Daavi-
diksi, joka yrittää taistella Goljatia vas-
taan. Mutta muistakaa – Daavid *voitti!*

Ensimmäiseen yritykseen kohti
haluttua tavoitetta vaaditaan roh-
keutta, mutta vielä suurempaa roh-
keutta kysytään silloin, kun kompas-
tuu ja tavoitteen saavuttamista täytyy
yrittää uudelleen.

Olkoon teillä sisua yrittää, määrä-
tietoisuutta tehdä työtä päästäksenne
kelvolliseen tavoitteeseen ja rohkeutta
paitsi kohdata väistämättä eteen

tulevat haasteet niin myös yrittää
uudelleen, mikäli sitä vaaditaan.
”Joskus rohkeus on hiljainen ääni,
joka päivän päättyessä sanoo: ’Huo-
menna yritän uudelleen.’”⁶

Muistakaamme nämä periaatteet,
kun aloitamme matkamme uuteen
vuoteen – vaalien myönteistä asen-
netta, vaalien uskoa siihen, että
voimme saavuttaa tavoitteemme ja
pitää päätöksemme, sekä vaalien
rohkeutta kohdata eteemme tulevat
haasteet, olivatpa ne millaisia tahansa.
Silloin saamme yltäkylläisen elämän. ■

VIITTEET

1. Julkaisussa *A Toolbox for Humanity: More Than 9000 Years of Thought*, toim. Lloyd Albert Johnson, 2003, s. 127.
2. Julkaisussa Daniel H. Johnston, *Lessons for Living*, 2001, s. 29.
3. *William Shakespearen kootut draamat*, 9 osaa, 1958, suom. Paavo Cajander, osa VII, ”Kuningas Henrik VIII”, s. 84–85.
4. Julkaisussa *A New Dictionary of Quotations*, toim. H. L. Mencken, 1942, s. 96.
5. Julkaisussa Roy B. Zuck, *The Speaker's Quote Book*, 2009, s. 113.
6. Mary Anne Radmacher, *Courage Doesn't Always Roar*, 2009.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Voit pyytää perheenjäseniä kerto-
maan omista kokemuksistaan, jol-
loin myönteinen asenne, usko itsen tai
rohkeus ovat auttaneet heitä. Tai kehota
heitä etsimään pyhistä kirjoituksista
esimerkkejä näistä kolmesta periaat-
teesta. Voisit valmistautua opet-
tamaan pohtimalla rukoillen
pyhiä kirjoituksia ja omia

Rohkeutta myrskystä selviytymiseen

Maddison Morley

Vaarnamme Nuorten Naisten leirin toisena yönä oli voimakas sade- ja pyörremyrsky. Seurakunnastamme leirille osallistui 24 nuorta naista ja kaksi johtohenkilöä, ja meidän kaikkien piti mahtua yhden pienen mökin suojiin. Satoi rankasti ja tuuli voimistui. Minun oli koko ajan muistutettava itseäni rukouksesta, jonka vaarnanjohtajamme oli aiemmin pitänyt turvaksemme. Me pidimme myös mökissämme oman yhteisen rukouksen seurakunnastamme tulleiden kesken, ja minä pidin omat rukoukseni.

Monet tytöistä olivat peloissaan, eikä moista ollut vaikea ymmärtää. Mökkimme ei ollut kovin tukeva, ja olimme aivan joen rannassa. Noin 20 minuuttia myrsky yltyi niin pahaksi, että koko vaarnan tyttöjen oli juostava seurakuntiansa mökeistä ohjaajien mökkeihin, jotka olivat korkeammalla maaperällä. Vaarnanjohtajamme piti jälleen rukouksen, ja me lauloimme kirkon lauluja, Alkeisyhdistyksen lauluja ja leirilauluja saadaksemme niistä lohtua. Olimme tosiaan peloissamme, mutta tunsimme, että kaikki järjestyisi. Puoli tuntia myöhemmin pystyimme palaamaan seurakuntiemme mökkeihin.

Myöhemmin saimme tietää, mitä sille yölliselle pyörremyrskylle oli tapahtunut. Se oli jakautunut kahdeksi myrskyksi. Toinen niistä kiersi meidät oikealta ja toinen vasemmalta. Emme edes joutuneet kokemaan pahinta!

Tiedän, että Jumala kuuli rukouksemme sinä yönä ja että Hän suojeli meitä pahimmalta myrskyltä. Miksi pyörremyrsky olisi jakautunut, ellei Jumala halunnut niin käyvän? Tiedän, että elämän myrskyissä me voimme aina rukoilla taivaallista Isää, ja Hän kuulee meitä ja vastaa meille antaen meille rohkeutta ja suojaa, joita tarvitsemme selviytyäksemme niistä turvallisesti.

Sotapäällikkö Moroni

Sotapäällikkö Moroni kohtasi haasteita rohkeasti. Hän rakasti totuutta, vapautta ja uskoa. Hän omisti elämänsä sille, että auttoi nefiläisiä säilyttämään vapautensa. Sinä voit olla sotapäällikkö Moronin kaltainen kohtaamalla omat haasteesi rohkeasti. Voit jopa valmistaa oman vapauden tunnuksesi kirjoittamalla alla olevaan lippuun tai erilliselle paperille asiat, jotka ovat tärkeitä sinulle ja perheellesi.

Mistä löydät lisää tietoa?

Alma 46:11–27: Vapauden tunnus

Alma 48:11–13, 16–17: Moronin ominaisuuksia





Tutkikaa tätä aineistoa ja keskustelkaa siitä soveltuvin osin niiden sisarten kanssa, joiden luona käytte. Käyttäkää lopussa olevia kysymyksiä apuna vahvistaaksenne sisarianne ja tehdäksenne Apuyhdistyksestä aktiivisen osan omaa elämäännne.

Huolenpitoa ja palvelemista kotikäynti-opetuksen avulla

”Rakkaus [merkitsee] paljon enemmän kuin hyväntahtoisuuden tunnetta”, opettaa presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa. ”Rakkaus syntyy uskosta Herraan Jeesukseen Kristukseen ja on Hänen sovitustyönsä vaikutusta.”¹ Apuyhdistyksen sisarille kotikäyntiopetus voi olla rakkautta toiminnassa, eräs tärkeä tapa osoittaa uskoamme Vapahtajaan.

Toimiessamme kotikäyntiopettajina me pidämme huolta kustakin sisaresta ottamalla heihin yhteyttä, kertomalla jonkin evankeliumin sanoman sekä pyrkimällä tuntemaan heidän tarpeensa ja heidän perheidensä tarpeet. ”Kotikäyntiopetuksesta tulee Herran työtä, kun keskitymme prosenttien sijasta ennemminkin ihmisiin”, selittää Apuyhdistyksen ylijohdaja Julie B. Beck. ”Tosiasiassa kotikäyntiopetusta ei saada koskaan valmiiksi. Se on pikemminkin elämäntapa kuin tehtävä. Uskollinen palvelu kotikäyntiopettajana on osoitus opetuslapseudestamme.”²

Kun pidämme huolta kustakin sisaresta jatkuvasti ja rukoillen, opimme, kuinka voimme parhaiten palvella häntä ja hänen perhettään sekä vastata heidän tarpeisiinsa. Palveleminen voi olla monenlaista – joskus suurta ja joskus vähemmän suurta. ”Pienet palvelukset riittävät usein jonkun toisen kohottamiseen ja siunaamiseen: perheen kuuluisia koskeva kysymys, auliin kannustavat



sanat, vilpiton kohteliaisuus, pieni kiitoslappu, lyhyt puhelu”, opettaa presidentti Thomas S. Monson. ”Jos olemme tarkkaavaisia ja tiedostavia ja jos toimimme meille tulevien kuiskausten mukaan, voimme saada aikaan paljon hyvää. – – Lukemattomia ovat ne palvelukset, joita Apuyhdistyksen suuri kotikäyntiopettajien armeija suorittaa.”³

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Joh. 13:15, 34–35; 21:15; Moosia 2:17; OL 81:5; Moos. 1:39

Mitä voin tehdä?

1. Mitä teen auttaakseni sisariani tuntemaan, että olen ystävä, joka rakastaa heitä ja välittää heistä?
2. Kuinka voin oppia pitämään paremmin huolta muista ja välittämään heistä?

Usko, Perhe,
Auttaminen

Historiastamme poimittua

Vuonna 1843 kirkon jäsenet Nauvoossa Illinoisissa jaettiin neljäksi seurakunnaksi. Saman vuoden heinäkuussa Apuyhdistyksen johtohenkilöt nimittivät jokaiseen seurakuntaan neljästä sisaresta koostuvan kotikäyntikomitean. Kotikäyntikomitean tehtäviin kuului tarpeiden arvioiminen ja lahjoitusten kerääminen. Apuyhdistys käytti näitä lahjoituksia tarvitsevien auttamiseen.⁴

Vaikka kotikäyntiopettajat eivät enää kerää lahjoituksia, heidän tehtävänä on edelleen arvioida tarpeita – hengellisiä ja ajallisia – ja tehdä työtä noiden tarpeiden täyttämiseksi. Eliza R. Snow (1804–1887), Apuyhdistyksen toinen ylijohdaja, on selittänyt: ”Opettajalla – – pitäisi todellakin olla niin paljon Herran Henkeä mennessään sisälle taloon, että hän tietää, minkä hengen hän siellä kohtaa. – – Anokaa Jumalan ja Pyhän Hengen edessä, että saisitte [Hengen], jotta kykenisitte kohtaamaan sen ilmapiirin, joka siinä talossa vallitsee, – – ja haluatte kenties puhua rauhan ja lohdun sanoja, ja jos huomaatte sisaren, jolla on kylmä, ottakaa hänet sydämeenne aivan kuin ottaisitte lapsen syliinne ja lämmittäkää [häntä].”⁵

VIITTEET

1. ”Apuyhdistyksen kestävä perintö”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 121.
2. ”Apuyhdistys – pyhää työtä”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 114.
3. Ks. ”Kolme tavoitetta oppaaksesenne”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 120–121.
4. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 112.
5. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 114.

Katso lisätietoja osoitteesta reliefsociety.lds.org.

Lokakuun konferenssin muistikirja

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut – –; olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun kertaat lokakuun 2011 yleiskonferenssia, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevaisuudessa olevaa palstaa Konferenssin muistikirja) avuksi tutkiessasi ja soveltaessasi käytäntöön elävien profeettojen ja apostolien äskettäisiä opetuksia.



KONFERENSSIKERTOMUKSIA

Rohkeus seistä yksin

Ensimmäinen kokemukseni siitä, kun puolustin rohkeasti vakaumustani, taisi tapahtua palvellessani Yhdysvaltain laivastossa toisen maailmansodan lopulla. – –

Muistan ikuisesti, kun ensimmäisen [alokasleiri] viikon jälkeen koitti sunnuntai. Saimme komentavalta kersantilta tervetulleeseen viestin. Seisoessamme asennossa harjoituskentällä Kalifornian raikkaassa tuulenvireessä kuulimme hänen käskynsä: ”Tänään jokainen menee kirkkoon – siis kaikki minua lukuun ottamatta. Minä aion rentoutua!” Sitten hän huusi: ”Kaikki te katoliset, te kokoonnutte Camp Decaturiin – älkääkää tulko takaisin ennen kello kolmea. Eteenpäin, mars!” Aika suuri joukko lähti pois. Sitten hän ärjyi seuraavan käskynsä: ”Te, jotka olette juutalaisia, te kokoonnutte Camp Henryyn – älkääkää tulko takaisin ennen kello kolmea. Eteenpäin, mars!” Vähän pienempi joukko marssi pois. Sitten hän sanoi: ”Te loput protestantit kokoonnutte Camp Farragutin tiloissa – älkääkää tulko takaisin ennen kello kolmea. Eteenpäin, mars!”

Mielessäni kävi heti ajatus: ”Monson, sinä et ole katolinen, sinä et ole juutalainen, sinä et ole protestantti. Sinä olet mormoni, joten sinä jätät seisomaan

Siihen hetkeen asti en ollut huomannut, että vieressäni tai takanani harjoituskentällä seisoi muitakin.



paikalleni!” Voin vakuuttaa teille, että tunsin olevani aivan yksin. Rohkea ja päättäväinen kylläkin, mutta yksin.

Sitten kuulin suopeimmat sanat, mitä koskaan kuulin tämän kersantin lausuvan. Hän katsoi minuun päin ja kysyi: ”Entä miksikäs te miehet itseänne kutsutte?” Siihen hetkeen asti en ollut huomannut, että vieressäni tai takanani harjoituskentällä seisoi muitakin. Melkein yhteen ääneen jokainen meistä vastasi: ”Mormoneiksi!” On vaikea kuvata iloa, joka täytti sydämeni, kun katsoin taakseni ja näin kourallisen muita laivaston alokkaita.

Kersantti raapi päätään hämmentynyt ilme kasvoiltaan, mutta lopulta hän sanoi: ”No te kaverit, menkää etsimään jokin kokoontumispaikka. Älkääkää tulko takaisin ennen kello kolmea. Eteenpäin, mars!” – –

Vaikka kokemukseni päättyikin toisin kuin olin odottanut, olin ollut halukas seisomaan yksinkin, jos se olisi ollut tarpeen.

Sen päivän jälkeen on ollut hetkiä, jolloin takanani ei seisonutkaan ketään, ja näin ollen todella *seisoin* yksin. Kuinka kiitollinen olenkaan, että tein kauan sitten tuon päätöksen pysyä vahvana ja uskollisena, aina valmistautuneena ja valmiina puolustamaan uskontoani, mikäli tarve vaatisi.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Uskalla seistä yksin”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 61–62.

Kysymyksiä pohdittavaksi:

- Mikä vaikutus muihin on sillä, että me seisomme vahvoina?
- Muistatko tilannetta, jolloin rohkeuttasi ja uskonkäsitteisiäsi on koeteltu? Kuinka reagoit?
- Kuinka me voimme valmistautua seisomaan vahvoina?

Voisit kirjoittaa ajatuksiasi päiväkirjaan tai keskustella niistä muiden kanssa.

Lisäaineistoa tästä aiheesta: Pyhien kirjoitusten opas, hakusana ”Rohkeus”; Thomas S. Monson, ”Kutsu rohkeuteen”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 54–57; osoitteessa LDS.org kohdassa Study by Topic [Opiskele aiheittain], hakusana ”Peer Pressure” [Vertaisten painostus]; *Nuorten voimaksi*, ”Kulje eteenpäin uskossa”, s. 40–42.

Voit lukea, katsella tai kuunnella yleiskonferenssipuheita osoitteessa conference.lds.org.

Menkää ja tehkää

Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista opetti, että edistääksemme ymmärtämystä kirkosta meidän tulee

”Täydellinen rakkaus karkottaa pelon”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 42–43.



1. olla ”rohkeita julistaessamme Jeesusta Kristusta. Me haluamme muiden tietävän, että me uskomme, että Hän on koko ihmiskunnan historian keskushahmo.”

2. olla ”vanhurskaita esimerkkejä muille. – – Elämämme pitäisi olla esimerkki hyvydestä ja hyveellisyydestä, kun pyrimme näyttämään Hänen esimerkkiään maailmalle.”

3. puhua ”kirkosta suoraan. Jokapäiväisen elämämme kulussa meitä siunataan monilla tilaisuuksilla kertoa muille uskonkäsityksistämme.”

Profeettallinen lupaus

”Päivääkään ei ole mennyt, ettenkö olisi ollut yhteydessä taivaalliseen Isääni rukouksen avulla. Se on suhde, jota vaalin – suhde, jota vailla olisin kirjaimellisesti hukassa. Ellei teillä nyt ole sellaista suhdetta taivaalliseen Isääne, kehotan teitä tekemään työtä päästäksenne siihen tavoitteeseen. Kun teette niin, teillä on oikeus saada elämäänne Hänen innoitustaan ja johdatustaan. Ne ovat välttämättömiä meille jokaiselle, jos aiomme selviytyä hengellisesti matkastamme täällä maan päällä. Sellainen innoitus ja johdatus ovat lahjoja, joita Hän antaa auliisti, jos me vain tavoitteleme niitä.”

”Seisokaa pyhissä paikoissa”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 84.

TÄYTÄ TYHJÄT KOHDAT

1. ”_____ tutkiminen rukoillen vahvistaa uskoa Isään Jumalaan, Hänen rakkaaseen Poikaansa ja Hänen evankeliumiinsa. Se vahvistaa uskoa Jumalan profeettoihin, muinaisiin ja nykyisiin. Se voi lähentää Jumalaan enemmän kuin mikään muu kirja. Se voi muuttaa elämän paremmaksi.” (Henry B. Eyring, ”Todistus”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 70–71.)
2. ”_____ pyhien kirjoitusten kohdasta tulee pysyvä ystävä, joka ei heikkene ajan kuluessa” (Richard G. Scott, ”Pyhien kirjoitusten voima”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 6).
3. ”Sanon niille, joiden mielestä heidän kohtaamansa koettelemukset ovat epäoikeudenmukaisia, että _____ kattaa elämän kaiken epäoikeudenmukaisuuden” (Quentin L. Cook, ”Laulut, jotka jäivät laulamatta”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 106).
4. ”Kun meillä on _____, me olemme halukkaita palvelemaan ja auttamaan muita, kun se on hankalaa, emmekä ajattele saavamme tunnustusta tai vastapalveluksia” (Silvia H. Allred, ”Rakkaus ei koskaan katoa”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 115).

*Vastaukset: 1. Mormonin kirjan; 2. ulkoa
opitusta; 3. sovitus; 4. rakkautta.*

JOHTAMISTA HERRAN TAVALLA

Craig Merrill johtaja, BYU:n
kauppatieteiden maisteriohjelma

*Kun palvelemme ja johdamme
siten kuin Herra on opastanut,
niin kirkon tehtävästämme
riippumatta me sekä olemme
siunaukseksi että saamme
siunauksia.*

Kun veli Jones ja hänen poikansa saivat tehtäväkseen toimia Williamsin perheen kotiopettajina, he alkoivat käydä perheen luona kuukausittain. Noilla käynneillä perheen tytär Kim huomasi, että he välittivät hänestä. Hänellä oli monia kysymyksiä evankeliumista, ja hän nautti keskusteluista näiden kotiopettajien kanssa.

Eräänä kesänä, kun Kim yritti saada selville, onko hänellä todistus, veli Jonesia ja erästä toista Melkisedekin pappeuden haltijaa pyydettiin osallistumaan Nuorten Naisten leirille. Kim kertoi myöhemmin, kuinka paljon hänelle merkitsi se, että hänen kotiopettajansa oli siellä. Hän sanoi perheelleen, että hän oli saanut todistuksen siitä, että Vapahtaja rakastaa häntä, kun veli Jones ja toinen pappeudenhaltija antoivat leirillä hänelle pappeuden siunauksen hänen pyytäessään sitä.

Williamsin perheen kotiopettajat olivat sanan todellisimmassa merkityksessä perheen ystäviä. Heidän vaikutuksensa oli tärkeä Kimille, hänen vanhemmilleen – ja Herralle.

Johtaminen ja kirkon tehtävät

Nykyajan maailmassa on tavallista mitata ihmisen henkilökohtaista kasvua yhä vastuunalaisemmilla

työtehtävillä tai palkankorotuksilla, jotka ovat merkki lisääntyvistä henkilökohtaisista saavutuksista. Pidämme usein näkyvää vastuuasemaa osoituksena siitä, että ihminen on tärkeä vaikuttaja. Ei ole siis yllättävää, että monien on vaikea tietää, kuinka he voivat mitata kasvuaan hengellisissä asioissa.

Olen kuullut monien myöhempien aikojen pyhien asettavan kyseenalaiseksi oman asemansa, koska heitä ei ole kutsuttu kirkossa johtotehtäviin. Mutta ovatko johtotehtävät edistymisemme oikea mittari?

Itse asiassa johtaminen ei edellytä kirkon tehtävää. Joillakuilla on muihin kohottava ja kannustava vaikutus, mikä on todellista johtamista, vaikkei heillä ole mitään kirkon tehtävää tai asemaa. Opin ja liittojen luvussa 121 on joitakin tärkeitä opetuksia johtamisesta:

”Olemme oppineet murheellisesta kokemuksesta, että melkein kaikkien ihmisten luonnon ja taipumuksen mukaista on, että niin pian kuin he saavat vähän valtaa, kuten he kuvittelevat, he alkavat heti käyttää valtaa väärin.

Sen tähden monet ovat kutsuttuja mutta harvat valittuja.

Mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei voi

eikä saa pitää yllä pappeuden avulla, ainoastaan taivuttelemalla, pitkämielisytydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella,

ystävällisyydellä ja puhtaalla tiedolla, joka avartaa sielua suuresti vailla teeskentelyä ja vailla vilppiä.” (Jakeet 39–42.)

On tavallista sekoittaa johtajuus ihmisten käskyttämiseen. Se voi johtaa vääränlaiseen vallankäyttöön. Ei ole oikein sanoa: ”Sinun on tehtävä niin kuin minä sanon, koska minä (jolla on pappeus tai jonka pappeus on kutsunut) sanoin niin.” Luvun 121 eräs tärkeä opetus on, ettei todellinen johtaja anna määräyksiä ja odota, että niitä noudatetaan vain hänen asemansa vuoksi. Pappeuden johtajuudessa on pikemminkin kyse kutsumisesta. Ystävällinen kutsu, joka perustuu puhtaaseen tietoon ja vilpittömään rakkauteen, motivoi aina enemmän kuin ”koska minä sanoin niin”.

On totta, että johtajat, joilla on taipumusta määräämiseen, voivat saada paljon aikaan. Mutta he eivät johda tavalla, jonka Herra on ilmoittanut. Eivätkä he edistä kykyä toimia itsenäisesti eivätkä luottamusta, joiden pitäisi vallita heidän johdettaviensa keskuudessa.



Todellinen johtaminen

Huomatkaa, ettei jakeissa 41 ja 42 ole mainittu kirkon tehtävää tai auktoriteettiasemaa yhtenä oikeista tavoista käyttää valtaa tai vaikutusvaltaa. Sen sijaan todellinen johtaja käyttää valtaa ja vaikutusvaltaa taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä, vilpittömällä rakkaudella, ystävällisyydellä ja puhtaalla tiedolla. Näitä todellisen johtajuuden ominaisuuksia voivat osoittaa kaikki tehtävästä tai asemasta riippumatta.

Johtamistehtävät ovat paljolti kuin polkupyörän apupyörät. Apupyörien avulla lapsi voi oppia pysymään tasapainossa ja ajamaan itseensä luottaen. Johtamistehtävä antaa henkilölle tilaisuuden oppia rakastamaan, olemaan kärsivällinen ja taivuttelemaan puhtaalla tiedolla ja ystävällisyydellä. Hän voi oppia myös, että mikä tahansa käytöksen pakottamisyritys johtaa Hengen vetäytymiseen ja tehokkuuden vähenemiseen.

Kun meidät on vapautettu, me

huomaamme, olemmeko kasvaneet ja oppineet palvellessamme tehtävissämme. Olemmeko oppineet rakastamaan ja palvelemaan muita, vaikkei tehtävä ole siihen usuttamassa? Olemmeko oppineet palvelemaan hyvää aikaansaavalla voimalla yksinkertaisesti sen johdosta, millaisia meistä on tullut?

Herra kutsuu meitä eri tehtäviin koko elämämme ajan. Hän tuntee sydämemme. Hän kutsuu meitä, kun Hän tarvitsee erityisiä kykyjämme, tietämystämme tai herkkyyttämme Hengelle. Hän kutsuu meitä sen mukaan, kuinka halukkaita olemme kuulemaan Hänen ääntään ja rakastamaan niin kuin Hän rakastaa.

Kun me opimme olemaan hyvää aikaansaava voima Herran tavalla, me opimme kohottamaan muita yksinkertaisesti siksi, että se on meille luontaista. Kirkon tehtävät eivät ole tärkein syy hyvään vaikutukseemme. Silti kun meitä pyydetään, me palvelemme hyvin niissä tehtävissä, joita saamme kirkossa.

OLE USKOLLINEN OPETUSLAPSI

”Kaikki kirkon johtohenkilöt kutsutaan auttamaan muita ihmisiä tulemaan Jeesuksen Kristuksen tosi seuraajiksi (ks. Moroni 7:48). – –

Johtohenkilöt voivat omalla esimerkillään parhaiten opettaa toisia olemaan ’tosi seuraajia’. Tämä malli – se, että on uskollinen opetuslapsi auttaakseen muita tulemaan uskollisiksi opetuslapsiksi – on jokaisen kirkon tehtävän taustalla oleva päämäärä.”

Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa, 2010, 3.1.

Palvelemme sitten pyhäkoulussa tai nuorten ohjelmissa, kotiopettajina tai kotikäyntiopettajina tai jopa piispana tai Apuyhdistyksen johtajana, niin se, kuinka palvelemme muita, on osoitus rakkaudestamme Vapahtajaan. Kun palvelemme ja johdamme siten kuin Herra on opastanut, niin kirkon tehtävästämme riippumatta me sekä olemme siunaukseksi että saamme siunauksia. ■

Kotikäyntiopettajat

JOHDATTIVAT MINUT JEESUKSEN KRISTUKSEN LUO

Jayne P. Bowers

”Jeesus kolmannen kerran kysyi [Pietarilta]: ’Olenko minä sinulle rakas?’, ja [Pietari] vastasi: ’Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että olet minulle rakas.’ Jeesus sanoi: ’Ruoki minun lampaitani.’” (Joh. 21:17.)



KOTIKÄYNTIOPETUKSEN SIUNAUKSIA

”Monet naiset ovat kertoneet tulleen jälleen aktiivisiksi kirkossa uskollisen kotikäyntiopettajan ansiosta, joka saapui kuukausi toisensa jälkeen ja palveli heitä pelastaen heidät, rakastaen heitä ja siunaten heitä. – –

Toisinaan käyntinne tärkein siunaus on se, että vain kuuntelette. Kuunteleminen tuo lohtua, ymmärtämystä ja parantumista. Jollakin toisella kertaa teidän on kuitenkin ehkä tarpeen kääriä hihanne ja ryhtyä työhön kodissa tai auttaa rauhoittamaan itkevä lapsi.”

Barbara Thompson, toinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, ”Osoittakaa toinen toisellenne hyvyttä ja laupeutta”, Liahona, marraskuu 2010, s. 120.

1970-luvun loppupuolella eräs ystäväni pyysi minua mukaansa Apuyhdistykseen. ”Mikä se on?” kysyin. Ystäväni sanoi vain: ”Tule katsomaan.” Vau! Kiinnostukseni heräsi ensi hetkestä lähtien.

Myöhemmin sinä kesänä Leann tuli käymään ja kertoi olevansa kotikäyntiopettajani. Se tuntui samalla kertaa sekä oudolta että ihanalta, etenkin siksi, etten ollut kirkon jäsen. Siinä hän oli kiireisestä aikataulustaan huolimatta valmiina keskustelemaan kanssani hengellisestä ajatuksesta ja ottamaan selville, voisiko hän jollakin tavoin auttaa minua. Tunsin hänen olemuksestaan, että hän oli vilpittön. En ole koskaan unohtanut Leannia ja niitä sanomia, joita hän toi minulle.

Kului muutama vuosi, ja seurakuntaamme muutti Frances. Tarkasti ottaen se ei ollut ”meidän” seurakuntamme, koska en ollut vielä jäsen, mutta minä pidin sitä sellaisena. Siinä vaiheessa minulla oli kaksi pientä tyttöä, ja näin, kuinka kirkon apujärjestöt olivat siunauksena heidän elämässään. Satoi tai paistoi, uusi kotikäyntiopettajani Frances kävi luonani

tuoden oppiaiheen, naurua, kertomuksen tai auttavan käden. Muistan erään kiireisen iltapäivän, jolloin Frances tuli käymään. Koska hän huomasi, ettei minulla ollut aikaa istua puhumaan, hän sekoitteli kulinaarisia keitoksiani liedellä samalla kun minä huolehdin tyttärieni tarpeista.

Vuodet kuluivat, ja minä muutin muualle. Niin vaikeaa kuin minun olikin jättää ystäväni kirkossa, löysin pian uuden seurakuntani Apuyhdistyksestä uuden sisarten ryhmän, jolla oli luja todistus ja suuri sydän. Eräs Apuyhdistyksen opettaja antoi meille koristellun tehtävälistan ja kannusti meitä kirjoittamaan jokaisena päivänä listaamme ylimmäiseksi ”Ole ystäväallinen”. Vieressäni istuvien sisarten ja minun mielestä se oli hieno idea, etenkin koska se tuki Apuyhdistyksen tunnuslausetta ”Rakkaus ei koskaan katoa” (Moroni 7:46).

Sitten luin kertomuksen eräästä pioneerinaisesta. Kun tuo nainen oli lapsi, profeetta pyysi hänen perhettään auttamaan myöhempien aikojen pyhien siirtokunnan perustamisessa syrjäiselle seudulle. Seurasi murhenäytelmä, kun



KUINKA PALVELEMINEN SIUNAA KOTIKÄYNTIOPETTAJIA ITSEÄÄN?

Barbara Thompson auttaa vastaamaan tähän kysymykseen yleisen Apuyhdistyksen kokouksen puheessaan "Osoittakaa toinen toisellenne hyvyyttä ja laupeutta" (*Liahona*, marraskuu 2010, s. 120):

"Kun menin kotikäyntiopetukselle, minusta tuntui aina paremmalta. Minua kohotettiin, rakastettiin ja siunattiin yleensä paljon enemmän kuin sitä sisarta, jonka luona kävin. Rakkauteni lisääntyi. Haluni palvella lisääntyi. Ja kykenin näkemään, kuinka ihanan tavan taivaallinen Isä on suunnitellut meille toisistamme huolehtimiseksi."

Voisit kirjoittaa päiväkirjaasi todistukseksi kotikäyntiopetuksesta tai kotiopetuksesta.

yksi tämän naisen sisaruksista kuoli. Hänen äitinsä oli suunniltaan, ja syvä suru valtasi perheen.

Kerran tämä pieni tyttö katseli ulos ikkunasta. Niin kauas kuin hän näki, lumipeite ympäröi perheen vaatimatonta kotia. Kun pieni tyttö katseli kohti taivaanrantaa, hän näki kahden henkilön rämpivän kohti taloa. He tulivat lähemmäs edeten hitaasti, ja äkkiä lapsi oivalsi, keitä he olivat – he olivat hänen äitinsä kotikäyntiopettajat.

Tuo kertomus innoitti minua. Minut kastettiin toukokuussa 1983. On kunnia olla itse kotikäyntiopettaja. Minusta on ihanaa olla tekemisissä niin monien naisten kanssa, jotka ovat esimerkkinä hyveellisestä naisesta – meren helmiä kalliimmasta aarteesta (ks. Sananl. 31:10). On ihanaa olla naisten kanssa, jotka myös pyrkivät olemaan ystävällisiä, rakastamaan toisiaan ja tuomaan muita Kristuksen luo. ■

Kotikäyntiopettajat esittävät evankeliumiaiheisen sanoman ja toisinaan auttavat. Sisaret, joiden luona he käyvät, vahvistuvat ollessaan tekemisissä naisten kanssa, jotka pyrkivät olemaan ystävällisiä, rakastamaan toisiaan ja tuomaan muita Kristuksen luo.

Lisätietoja on artikkeleissa Julie B. Beck, "Tyttäriä minun valtakunnassani" – Apuyhdistyksen historia ja työ", *Liahona*, marraskuu 2010, s. 112–115; ja Henry B. Eyring, "Apuyhdistyksen kestävä perintö", *Liahona*, marraskuu 2009, s. 121–125.

KUINKA AUTAMME LAPSIA RAKASTAMAAN MORMONIN KIRJAA

Havaitsimme nämä keinot hyödylliseksi opettaessamme lapsiamme Mormonin kirjaa käyttäen.

Clyde J. Williams

korrelaatio-osasto

Kun vaimoni ja minä kasvatimme perhettämme, halusimme todella juurruttaa viiteen lapseemme rakkauden Mormonin kirjaa kohtaan. Puuseppien lailla opimme, että erilaiset työvälineet olisivat paitsi hyödyllisiä myös välttämättömiä opettaessamme lapsiamme rakastamaan pyhiä kirjoituksia. Opimme myös ymmärtämään, että se, että meillä oli eri välineitä tai menetelmiä lastemme opettamiseen, oli eri asia kuin se, että osaisimme käyttää niitä.

Lisäksi tiesimme, että meidän oli opittava, kuinka opetamme lapsiamme soveltamaan Mormonin kirjaa elämäänsä ja näkemään sen tärkeyden maailmassa, jossa he elävät. Kykymme käyttää eri keinoja auttaaksemme lapsiamme riippui ennen muuta siitä, miten hyvin me itse ymmärsimme pyhiä kirjoituksia, millainen todistus meillä oli niiden totuudesta ja miten innoissamme olimme niistä.

Näin opetimme pienempiä lapsia

Koska pyhien kirjoitusten kieli on hieman epätavallista ja lapsen sanavarasto on rajallinen, voi olla haasteellista opettaa lapsia rakastamaan Mormonin

kirjaa. Kun lapsemme olivat pieniä, heidän keskittymiskykynsä oli vähäinen ja niin oli pyhien kirjoitusten tutkimisaikammekin. Käytimme usein perheen pyhien kirjoitusten tutkimiseen pyhien kirjoitusten kertomuksista tehtyjä kuvakirjoja.

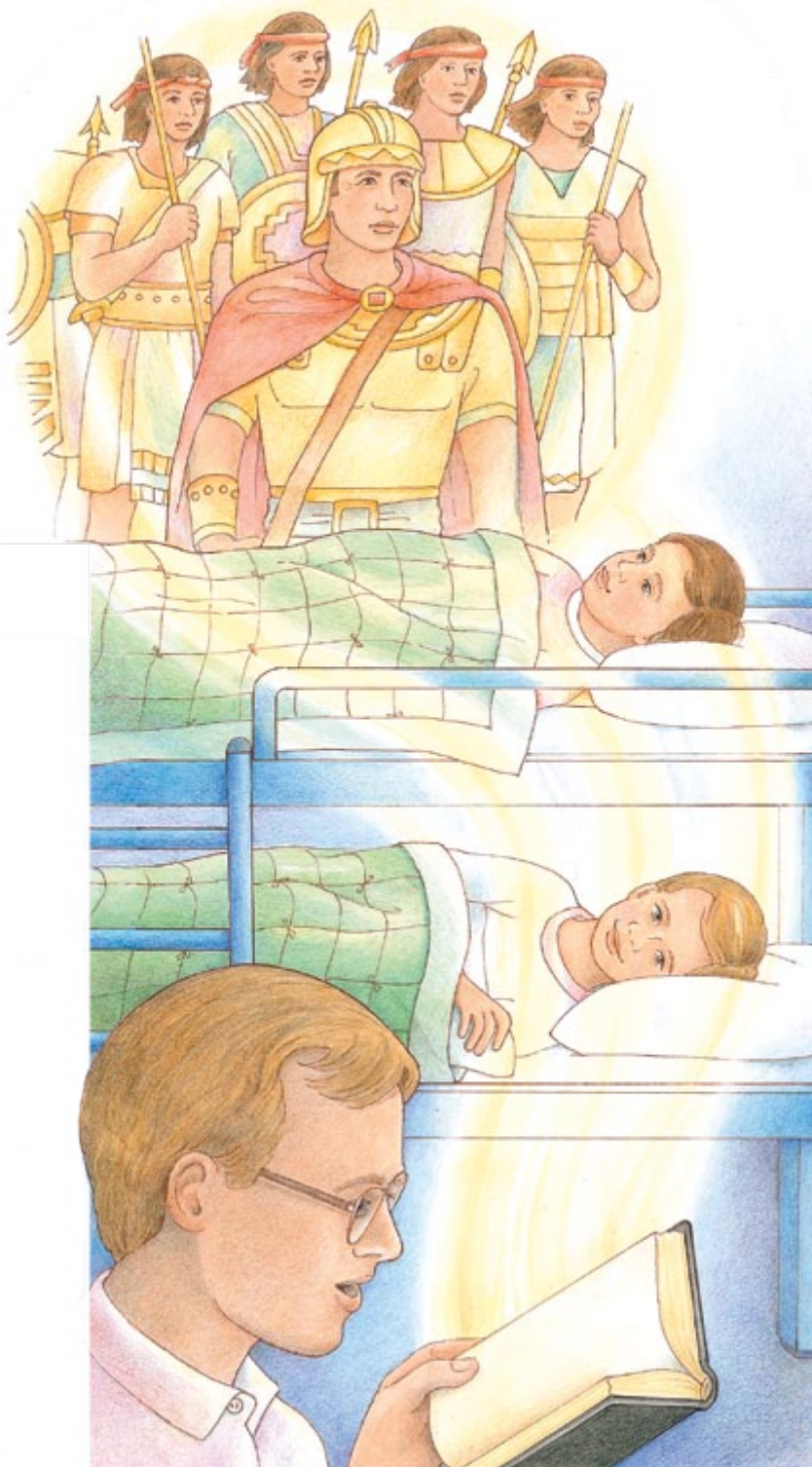
Käytin pyhien kirjoitusten kertomuksia usein ilta-satuina tähdentääkseni periaatteita, joita lapsemme lukivat ja oppivat pyhiä kirjoituksia tutkiessamme. Myöhemmin vuosina tyttärenti kertoi, kuinka vaikuttavaa se oli. Hän sanoi: ”Kertomuksista, joita kerrottiin yhä uudelleen, taisi tulla suosikkejamme. Sinä istuit vuoteemme vierellä ja kerroit kertomuksia pyhistä kirjoituksista. Me rakastimme niitä ja pyysimme saada kuulla niitä yhä uudelleen, koska jo silloin pieninä tunsimme niihin sisältyvän sanoman hengen ja tiesimme, että ihmiset, joista kerroit meille, olivat urheita ja uskollisia. Me halusimme olla heidän kaltaisiaan.”

Räätälöimme oppiaiheet perheemme tarpeisiin

Lastemme kasvaessa luimme tietenkin suoraan Mormonin kirjaa ja muita pyhiä kirjoituksia. Yritimme lukea pyhiä kirjoituksia uskollisesti joka aamu, vaikka osa lapsista oli kääriytynyt peittoihin ja oli silmät puoliummessa. Siitä huolimatta he kertovat nykyään, että he kuuntelivat, painoivat asioita mieleen ja kylvivät siemeniä tulevaisuuden varalle.

Tähdensimme pyhiä kirjoituksia myös perheilöissa. Otimme esimerkiksi usein mukaan sellaisia toimintoja kuin pyhien kirjoitusten arvausleikki: joku perheenjäsenistä näytteli jonkin kertomuksen pyhistä kirjoituksista ja muut perheenjäsenet yrittivät arvata, mikä kertomus oli kyseessä. Lapsemme pitivät myös kovasti leikistä ”Kuka minä olen?”, jossa annoimme heille joukon vihjeitä, kunnes he keksivät, ketä Mormonin kirjan henkilöä tarkoittimme. Kun lapsemme kasvoivat, he osallistuivat oppiaiheiden valmistamiseen ja pitämiseen.

Kun räätälöimme perheiltojamme perheemme senhetkisiin tarpeisiin, käytimme periaatteiden opettamisessa apuna Mormonin kirjan kertomuksia



ja oivalluksia. Laadimme esimerkiksi oppiaiheita moraalisuudesta ja pornografian välttämisestä niiden neuvojen pohjalta, jotka Alma antoi pojalleen Koriantonille luvussa Alma 39. Hyvä oppiaihe siitä, kuinka meidän tulee välttää kehomme merkitsemistä tatuoinnein, syntyi kertomuksesta amlisilaisista luvussa Alma 3.

Olen valmistanut oppiaiheita oikeanlaisesta suhtautumistavasta sisarusten väliseen kilpailuun

Käytimme usein Mormonin kirjan kertomuksia iltasatuina.

Nefin (ks. 1. Nefi 7:20–21; 16:4–5), Jaakobin (ks. 2. Nefi 2:1–3) ja Koriantonin (ks. Alma 39:1, 10) elämän pohjalta. Vakavoittava kertomus Almasta ja Amulekista kohdassa Alma 14:12–28 opettaa kärsivällisyyttä kärsimyksissä. Yksi tärkeä periaate, jonka opimme näistä ja monista muista aiheista, oli varmistua siitä, että käsitteimme niitä lastemme kanssa ennen kuin niistä oli tullut todellinen huolenaihe tai ongelma heidän elämässään.

Esitimme kysymyksiä

Sen lisäksi että luimme pyhiä kirjoituksia lastemme kanssa, ymmärsimme, että oli tärkeää esittää kysymyksiä, jotka auttaisivat lapsiamme huomaamaan lukemansa merkityksen. Näiden kysymysten vaikeusaste riippui heidän iästään, mutta tärkeää oli opettaa heitä etsimään näkemyksiä ja sovelluksia ja auttaa heitä ymmärtämään, kuinka paljon Mormonin kirjasta voi löytää.

Kysyin esimerkiksi, miksi heidän mielestään Nefi sanoo, että hän oli nähnyt monia ahdinkoja elinpäiviensä aikana, ja heti seuraavalla rivillä sanoo jotakin, mikä tuntuu ristiriitaiselta: että hän oli ollut ”Herran suuressa suosiossa” (ks. 1. Nefi 1:1). Keskustellessamme lapsemme huomasivat, että samalla kun Herra vapautti Nefin tämän ahdingoista, Hän antoi Nefille myös enemmän ymmärrystä salaisuuksistaan (ks. 1. Nefi 1:1, 20).

Lapset ja nuoret oppivat parhaiten, kun me autamme heitä löytämään totuuksia itse. Silloin he tuntevat innoitusta rakastaa ja käyttää Mormonin kirjaa koko elämänsä ajan ja tuntevat kykenevänsä auttamaan muita tekemään samoin.

Lapsemme oppivat, että me tiedämme Mormonin kirjan sisältävän todellisia kertomuksia todellisista ihmisistä. He oppivat näkemään mitä me näimme, tietämään mitä me tiesimme ja tuntemaan samoja tunteita kuin me tunsimme Mormonin kirjaa kohtaan. Se on vahvistanut heidän todistustaan, auttanut heitä rakastamaan Mormonin kirjaa ja johtanut siihen, että he pyrkivät toimimaan samoin omien lastensa kanssa. ■



Vastauksia löytyy

MORMONIN KIRJASTA

Sara D. Smith

Elämämme maan päällä voi olla haastavaa, mutta rakastava taivaallinen Isämme ei lähettänyt meitä tänne selviytymään elämän myrskyistä yksin. Yksi suurimpia apuneuvoja, mitä Hän on antanut meille, on Mormonin kirja. Se paitsi opettaa evankeliumin täyteyttä myös ohjaa meitä selviytymään kohtaamistamme ongelmista. Kun tutkimme Mormonin kirjaa, Henki auttaa meitä löytämään vastauksia ongelmiimme ja kysymyksiimme.

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on todistanut:

”Mormonin kirja toisin kuin mikään muu tuntemani kirja on suurin vastausten lähde tosielämän ongelmiin. – –

Miten monta kertaa rauha onkaan tullut niiden elämään, jotka kamppailevat todellisissa ongelmissa, kun he lukevat Mormonin kirjaa! Esimerkkejä siitä hengellisestä opetuksesta, jota tästä kirjasta virtaa, on lukemattomia.”¹

Seuraavassa jäsenet kertovat, kuinka he ovat löytäneet etsimiään vastauksia Mormonin kirjasta.

Sydämenmuutoksen kokemiseen

Vaikka Greg Larsen (nimi on muutettu) Kaliforniasta Yhdysvalloista oli ollut evankeliumin piirissä lapsena, hän jättäytyi myöhemmin pois. Hän sekaantui huumeisiin ja rikoksiin ja oli pian vankilassa. Hän halusi muuttaa elämänsä mutta ei tiennyt, kuinka sen tekisi.

”Paikallisen seurakunnan miehet pitivät vankilassa pyhäkoulu”, Greg kirjoitti. ”Yksi

heistä sanoi minulle, että elämäni tulisi paremmaksi, jos lukisin Mormonin kirjan. Ja niin minä tein.

Kun pääsin vankilasta, palasin kirkkoon, mutta tunsin yhä halua palata takaisin vanhoihin tapoihini. Kun jatkoin Mormonin kirjan lukemista, sain kohdassa Alma 19:33 tietää kuningas Lamonin kansasta, jonka [sydän] oli muuttunut, ettei heillä ollut enää halua tehdä pahaa’. Aloin rukoilla tätä sydämenmuutosta.”

Greg löysi vastauksen rukoukseensa kohdasta Hel. 15:7, jossa opetetaan, että ”usko ja parannus saavat – – aikaan sydämen muutoksen”.

”Kun luin nuo sanat, kyyneleet vierivät poskilleni. Henki todisti, että taivaallinen Isäni rakasti minua ja auttaisi minua. Tunsin, että jos minulla olisi riittävästi uskoa puhua piispalleni, se riittäisi. Kun laskin syntini Vapahtajan jalkojen juureen, koin todellisen sydämenmuutoksen.”

Oman polun löytämiseen

Laura Swenson Idahosta Yhdysvalloista tuli kerran kotiin turhautuneena ja kyynelissä. Hän ei ollut naimisissa, ja opiskelu- ja urasuunnitelmat, joista hän oli unelmoinut, olivat romahtamassa. ”Mietin, pääsisinkö edes mihinkään suuntaan”, hän kirjoitti.

”Tunsin kehotuksen kääntyä Mormonin kirjan puoleen. Löysin vastauksen huoliini luvun 1. Nefi 18 neljästä ensimmäisestä jakeesta. Noissa jakeissa kuvaillaan laivaa, jonka Nefi rakensi ja joka veisi hänen



”Sain kohdassa Alma 19:33 tietää kuningas Lamonin kansasta, jonka [sydän] oli muuttunut, ettei heillä ollut enää halua tehdä pahaa’.
Aloin rukoilla tätä sydämenmuutosta.”



APUA HENKILÖKOHTAISII ONGELMIIN

”[Mormonin] kirja voi auttaa henkilökohtaisissa ongelmissa hyvin todellisella tavalla. Haluatko päästä eroon huonosta tavasta? Haluatko parantaa ihmissuhteita perheessä? Haluatko lisätä hengellisiä kykyjäsi? Lue Mormonin kirjaa!”

Vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista, ”Todistus Mormonin kirjasta”, *Liahona*, tammikuu 2000, s. 85.

perheensä luvattuun maahan. Laiva oli taidokasta tekoa, eikä sitä ollut rakennettu ’ihmisten tavan mukaan’ vaan se oli rakennettu ’sillä tavalla, jonka Herra oli näyttänyt minulle’ (jakeet 1–2). Laivaa rakentaessaan Nefi kääntyi usein Herran puoleen. Kun laiva oli valmis, ’se oli hyvä ja – tavattoman hienoa tekoa’ (jake 4).

Ymmärsin, että oma matkani oli taidokasta tekoa. Se ei sopinut ihmisten malleihin, mutta se veisi minua suuntaan, johon minun piti mennä, jos etsisin Herran johdatusta. Nämä jakeet olivat kuin majakka synkkänä hetkenä. Ongelmani eivät päättyneet yhdessä yössä, mutta sain tarvitsemani näkökulman. Olen nyt antoisalla uralla, jollaista en ollut koskaan suunnitellut.”

Toisen todistuksen löytämiseen

Ollessaan nuorukainen hondurasilainen Adrián Paz Zambrano mielti, miksi Raamatussa mainitaan vain Jerusalemiä ympäröivä alue, ja mahtoiko Jeesus Kristus käydä muiden kansakuntien luona.

”Vuosia myöhemmin kaksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaajaa tuli kotiini”, kirjoitti Adrián. ”He näyttivät minulle Mormonin kirjaa ja kehottivat minua lukemaan Kolmannen Nefin, jossa kerrotaan Kristuksen käynnistä Amerikan mantereella.

Lukiessani muistin kysymykset, joita minulla oli ollut nuorena. Olin löytänyt vastaukset. Mormonin kirjan ansiosta sain tietää, että Jeesus Kristus kävi Amerikan mantereella ylösousemuksensa jälkeen. Olin täynnä iloa, koska tiesin, että Jumala rakastaa kaikkia lapsiaan asuinpaikasta tai olosuhteista riippumatta.”

Adrián ja hänen vaimonsa rukoilivat yhdessä tietääkseen, onko kirkko totta, ja kumpikin sai todistuksen. Heidät kastettiin ja konfirmoitiin, ja vuotta myöhemmin heidän perheensä sinetöitiin temppelessä.

Perheen elättämiseen

Kun Eric James New Mexicosta Yhdysvalloista oli 30-vuotias, hänellä todettiin munuaissairaus. Koska hän oli nuori isä, hän oli järkyttynyt ja mielti, kykenisikö hän elättämään perheensä.

Hän luki Mormonin kirjasta, että Nefi mielti samaa asiaa rikottuaan hienosta teräksestä tehdyn jousensa. Mutta tehtyään jousen puusta Nefi kykeni jälleen ruokkimaan perheensä. (Ks. 1. Nefi 16:18–23, 30–32.)

”Nefin kertomus täytti sieluni kuin kirkkaalla valolla”, Eric sanoi. ”Terveys, josta olin nauttinut siihen hetkeen asti, oli kuin Nefin teräsjousi. Kun terveyteni petti, oli kuin jouseni olisi rikkoutunut. Mutta ymmärsin, että Herra oli siunannut minua puujousella munuaissiirännäisen muodossa. Siirännäinen antaisi minulle voimaa huolehtia perheestäni. Se antoi minulle toivoa. Nyt melkein 10 vuotta myöhemmin elätän edelleen perhettäni ja palvelen Herraa parhaani mukaan.”

Kuuliaisuuden opettamiseen lapsille

Kun argentiinalaisen Juan Jose Resanovichin lapset olivat pieniä, hän kääntyi Mormonin kirjan puoleen, kun hänellä oli kysymyksiä siitä, kuinka opettaa ja kasvattaa lapsiaan. ”Vaimoni ja minä etsimme kirjan sivuilta innoitusta

lapsiamme varten, ja löysimme aina vastauksia”, hän kirjoitti.

Resanovichit opettivat lapsilleen kuuliaisuutta näyttäen heille Nefin esimerkin kohdassa 1. Nefi 3:5–6:

”Veljesi nurisevat sanoen, että se, mitä olen heiltä vaatinut, on vaikeaa; mutta katso, en minä ole sitä heiltä vaatinut, vaan se on Herran käsky.

Mene siis, poikani, niin sinä olet Herran suosiossa, koska et ole nurissut.”

”Me opetimme lapsillemme, että Nefi kunnioitti maanpäällisiä vanhempiaan ja sitä, mikä on Jumalan”, kirjoitti Juan. ”Me asetimme tavoitteen, että perheenä me omak-suisimme Nefin kunnioittavan ja kuuliaisen asenteen.

Jokainen lapsistamme on palvellut lähetystyössä. Meidän ei tarvinnut taivutella heitä palvelemaan. He ovat olleet hyviä oppilaita, hyviä ystäviä ja hyviä lapsia. Perheellämme on paljon parannettavaa, mutta Mormonin kirja on valtava apu tavoitteidemme saavuttamisessa.”

Vapautumiseen riippuvuuden siteistä

Yrittäessään voittaa ruoka-addiktionsa Susan Lunt Utahista Yhdysvalloista rukoili apua. Hän kääntyi Mormonin kirjan puoleen ja luki, että Nefi vapautui siteistä, jotka hänen veljensä olivat sitoneet hänen käsiensä ja jalkojensa ympäri:

”Oi Herra, uskoni mukaan, joka minulla on sinuun, pelasta minut – –; niin, anna minulle voimaa katkoakseni nämä siteet, joilla minut on sidottu.

Ja tapahtui, että – – siteet kirposivat.” (1. Nefi 7:17–18.)

”Tämä pyhien kirjoitusten kohta kuvasi täsmälleen sitä, miltä minusta tuntui – että riippuvuuden siteet olivat sitoneet minut”, Susan kirjoitti. ”Nefin konkreettiset siteet kirposivat heti kun hän pyysi vapautusta. Minun siteeni eivät olleet konkreettisia enkä

voittanut riippuvuuttani hetkessä, mutta kun luin nuo sanat, tunsin jonkin liikahtavan sisälläni. Tuntui kuin siteet sydämeni, mieleni ja ruumiini ympärillä olisivat kirvonneet, ja tiesin, että voisin voittaa riippuvuuteni.”

Susan on edistynyt hienosti, ja Mormonin kirjasta löytämänsä innoituksen avulla hän on kyennyt pääsemään eroon muistakin tavoista, jotka pitivät häntä siteissä, mukaan luettuina viha, itsekkyyks ja ylpeys. ”Tiedän, että Mormonin kirja on Jumalan sanaa”, hän selitti, ”ja että vastaus mihin tahansa elämän kysymykseen voidaan löytää tuon kirjan sivuilta.” ■

VIITE

1. Artikkelissa ”Me lisäämme todistuksemme”, *Valkeus*, joulukuu 1989, s. 13.

MORMONIN KIRJA VASTAA

- Mitä minun pitäisi tehdä elämässäni seuraavaksi? (Ks. 1. Nefi 4:6; Alma 37:36.)
- Kuinka voin parantaa avioliittoani? (Ks. 1. Nefi 5:1–9.)
- Miksi minun pitäisi kirjoittaa päiväkirjaa? (Ks. MK Jaak. 1:2–4; Alma 37:2–4; Hel. 3:13–15.)
- Kuinka voin olla parempi ystävä? (Ks. Alma 15:18.)
- Kuinka voin hoitaa hyvin kirkon tehtäväni? (Ks. Alma 17:2–12.)
- Mistä minun pitäisi rukoilla? (Ks. Alma 34:17–27.)
- Kuinka sovitus voi auttaa minua tekemään parannuksen ja muuttamaan? (Ks. Alma 36.)
- Kuinka minun pitäisi suhtautua, kun joku on epäystävällinen? (Ks. Alma 60–62.)
- Kuinka voin suojella perhettäni maailman pahuudelta? (Ks. Hel. 5:12; Moroni 8:2–3.)
- Miksi minun pitäisi käydä kirkossa? (Ks. Moroni 6:5–9.)

Tutkimisehdotus: Tee luettelo omista kysymyksistäsi ja etsi vastauksia, kun tutkit rukoillen pyhiä kirjoituksia.

*Tuttuus voi johtaa meidät olemaan
"yhä vähemmän hämmästyneitä jostakin
taivaan merkistä tai ihmeestä".*



Adam C. Olson
kirkon lehdet



LÖYDÄ UUELLEEN MAAILMAN IHMEELLISYYS – ja välttä hengellisen välinpitämättömyyden vaarat

Ciro Villavicencio arvioi, että toimiessaan turistioppaana Perussa Cuscon alueella hän opasti kolmen ensimmäisen vuotensa aikana lähes 400 kiertokäyntiä Machu Picchuun, inkojen kuuluisaan ”kadonneeseen kaupunkiin”. Vaikka hän on käynyt monta kertaa tällä paikalla – joka sisältyy erilaisiin luetteloihin maailman ihmeistä – se on hänestä yhä ihmeellinen.

”Opin aina jotakin uutta”, hän sanoo. Cirolle ei ole mitenkään epätavallista viettää tuntikausia opastamalla jotakin vierailijaryhmää Machu Picchun halki. Hän on kuitenkin nähnyt, kuinka helposti tuon ihmeellisyyden tunteen kadottaa. Muutamat hänen kollegoistaan tekevät koko kierroksen 45 minuutissa. ”He ovat menettäneet kiinnostuksensa”, hän sanoo.

Ciro, joka kuuluu Chasquin

seurakuntaan ja on korkean neuvoston jäsen Inti Raymin vaarnassa Cuscossa, uskoo, että hänen kollegojensa kiinnostuksenpuutteen ymmärtäminen voisi auttaa kirkon jäseniä kasvattamaan kiinnostustaan erääseen toiseen maailman ihmeeseen – niistä merkittävimpiin: Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin ihmeelliseen tekoon ja ihmeeseen (ks. 2. Nefi 25:17).

Ihmeellisyyden katoamisen vaarat

Tämä korkealla Perun Andeilla eristyksissä sijaitseva kaupunki, jonka inkat hylkäsivät 1500-luvun lopulla ja jota konkistadorit eivät löytäneet, oli aikoinaan vain harvojen tiedossa. 1900-luvulle tultaessa ulkopuolinen maailma löysi sen ja toi sinne laumoittain tutkijoita ja turisteja.

Vuosikymmeniä jatkuneen tutkimisen jälkeen ”jotkut ihmiset ajattelivat,

VALOKUVAT ADAM C. OLSON, EILEI TOISIN OLE MAINITTU



Niin kauan kuin tutkijat ovat tutkineet Machu Picchua, he ovat saaneet palkinnokseen uusia löytöjä ja lisää tietoa.

että he olivat löytäneet kaiken mahdollisen Machu Picchusta”, Ciro sanoo. ”Kun ihmiset ajattelevat, että kaikki on jo löydetty tai että kaikki on jo tehty, he antavat periksi tai lakkaavat arvostamasta asiaa tai ponnistelua.”

Ciro on huolissaan siitä, että samoin voi käydä kirkossa. Hän on nähnyt, kuinka aika ja tuttuus voivat johtaa jotkut jäsenet olemaan ”yhä vähemmän hämmästyneitä jostakin taivaan merkistä tai ihmeestä, niin että he [alkavat] olla sydämeltään paatuneita ja mieleltään sokeita ja [lakkaavat] uskomasta kaikkeen siihen, mitä [ovat] nähneet ja kuulleet” (3. Nefi 2:1).

Tämä ihmeellisyyden katoaminen voi jättää jäsenet alttiiksi seuraavankaltaisille Saatanan valheille: Ei sinun tarvitse kuunnella tuota puhujaa, koska tiedät jo sen kaiken. Ei sinun tarvitse mennä pyhäkouluun, koska olet kuulut sen oppiaiheen aiemmin. Ei sinun tarvitse tutkia pyhiä kirjoituksia tänään, sillä ei niissä ole mitään uutta.

”Ja näin Saatana [saa] valtaansa ihmisten sydämet” (3. Nefi 2:2).

On tavallista kokea evankeliumin oppimisen innossa huippuja ja laaksoja. Mutta ne, jotka antavat tauon hengellisessä oppimisessa venyä

elämäntavaksi, ovat vaarassa menettää hengellisestä ymmärryksestään ”senkin, mitä heillä on” (ks. 2. Nefi 28:30; ks. myös Matt. 25:14–30).

Sytytä ihmeellisyyttä uudelleen

Kolmen totuuden ymmärtäminen on auttanut Ciroa ottamaan jatkuvasti vastaan opetusta välipitämättömyyden vetovoimasta huolimatta:

1. Minun pitää tietää enemmän.

Tiiviin evankeliumin tutkimisen aikoina lähetystyössä ja instituutinopettajana Ciro on havainnut, että aina voi oppia lisää, oli paikka sitten uudesta periaatteesta tai jonkin jo tutun periaatteen uudesta sovelluksesta. Mikä tärkeämpää, tuo uusi hengellinen tieto on usein jotakin sellaista, mitä hänen on pitänyt tietää selviytyäkseen haasteista, joita hänellä on silloin ollut – tai on ollut pian tulossa.

”Osa siitä, että on valmis ottamaan vastaan opetusta”, hän sanoo, ”on muistaa, että aina on sellaista, mitä en tiedä mutta mitä minun luultavasti on tarpeen tietää.”

2. Tarvitsen Pyhän Hengen apua oppiakseni sitä, mitä tarvitsen.

Kun ei tiedä, mitä on tarpeen tietää, tarvitsee asioista perillä olevan opettajan (ks. Joh. 14:26). Kun Ciro tutkii pyhiä kirjoituksia yksin tai vaimonsa kanssa tai kun hän osallistuu oppitunneille ja kokouksiin, hän saa jatkuvasti muistutuksia siitä, ettei sillä ole väliä, kuinka usein hän on lukenut jonkin tietyn jakeen tai kuullut jonkin tietyn periaatteen.

”Henki voi opettaa minulle sellaista, mitä en ollut ikinä tullut ajatelleeksi”, hän sanoo. ”Pyhä Henki on se opettaja.”

3. Oppiminen edellyttää omia ponnistelujani.

Oppiminen on aktiivista eikä passiivista toimintaa.¹ Se edellyttää halua, huomion kiinnittämistä, osallistumista sekä opittujen periaatteiden soveltamista (ks. Alma 32:27).

”Minun on otettava vastuu oppimisestani”, Ciro sanoo. ”Taivaallinen Isä ei pakota minua oppimaan mitään.”

Palkintona ihmeellisyyttä

Cirolle Machu Picchu pysyy yhtenä maailman ihmeistä, koska niin kauan kuin tutkijat

ovat tutkineet sitä, he ovat saaneet palkinnokseen uusia löytöjä ja lisää tietoa.

Vuosisadan tutkimisen jälkeenkin arkeologit ovat ihan muutamana viime vuonna löytäneet erään hautapaikan, keramiikkaa ja jopa lisää pengerrakenteita, jotka kaikki ovat lisänneet aiempaa tietoa Machu Picchusta ja inkoista.

Näin on Jeesuksen Kristuksen evankeliumin tutkimisenkin laita. ”Evankeliumissa on aina jotakin uutta löydettävää niille, jotka näkevät sen vaivan”, Ciro sanoo.

Aivan kuten uudet löydöt Machu Picchussa rakentuvat aiemmalle tietämykselle suoden tutkijoille täydellisemmän ymmärryksen, niin ”sille, joka ei paaduta sydäntään, annetaan suurempi osa sanaa, kunnes hänen annetaan tietää Jumalan salaisuudet, kunnes hän tietää ne täysin” (Alma 12:10; ks. myös OL 50:24).

”Evankeliumi on ehtymätön elävien vesien lähde, jonka ääreen meidän pitää palata säännöllisesti”, Ciro sanoo.

Ihmeellinen ihmeteko

Ciron katsellessa kallionkielekkeellä korkealla Machu Picchun yläpuolella kymmenet eri turistiryhmät kävelevät muinaisten rakennelmien keskellä. Ciron mielestä kiinnostuksenpuute muutamien hänen kollegojensa keskuudessa on murheellista siksi, että siitä on vahinkoa paitsi heille itselleen myös niille, jotka voisivat kokea paikan ihmeellisyiden heidän välityksellään.

Evankeliumin ihmeellisyyden jatkuva kokeminen siunaa paitsi ihmistä itseään myös niitä, jotka ovat tekemisissä hänen kanssaan. ”Muutos, jonka evankeliumi saa aikaan ihmisten elämässä, on ihme”, Ciro sanoo. ”Ja ne, jotka ovat kokeneet tuon muutoksen, voivat itse tulla ihmeeksi mui-

den elämässä.” ■

VIITE

1. Ks. David A. Bednar, ”Etsikää oppimista uskon kautta”, *Liahona*, syyskuu 2007, s. 16–24.



Motivaatiota pyhien kirjoitusten lukemiseen

Wilfer Montes Leon

Meidän pitää rukoilla, että saisimme motivaatiota pyhien kirjoitusten lukemiseen ja myös Pyhän Hengen johdatusta. Meidän pitää iloita pyhistä kirjoituksista eli nauttia Jumalan sanasta ja tuntea se rakkaus, jota meille tarjotaan sanomassa, jonka se meille antaa. Emme saisi vain antaa kirjainten kulkea silmiemme editse, koska ajatus on, että me rakastuisimme tähän ihmeelliseen evankeliumiin.

Joka kerta kun tutkimme pyhiä kirjoituksia, opimme enemmän, ja niiden välityksellä voimme tulla tuntemaan taivaallisen Isämme tahdon. Hän vastaa rukouksiimme usein kirkon pyhien kirjojen välityksellä. Kun me tunnemme rauhaa ja saamme innoittavia ajatuksia, me voimme tietää, että ne tulevat taivaalliselta Isältä Pyhän Hengen kautta (ks. OL 8:1–3).



**Vanhin D. Todd
Christofferson**

kahdentoista apostolin
koorumista



Tunnistakaamme Jumalan käsi

PÄIVITTÄISISSÄ SIUNAUKSISSAMME

*Jokapäiväisen leivän pyytäminen ja saaminen Jumalan
kädestä on tärkeällä sijalla siinä, että opimme luottamaan
Jumalaan ja kestämaan elämän haasteet.*

Luukas kirjoittaa, että yksi opetuslapsista pyysi Jeesukselta: ”Herra, opeta meitä rukoilemaan, niin kuin Johanneskin opetti opetuslapsiaan” (Luuk. 11:1). Jeesus antoi silloin rukouksmallin, joka on tultu tuntemaan Herran rukouksena (ks. Luuk. 11:2–4; ks. myös Matt. 6:9–13).

Herran rukoukseen sisältyy pyyntö ”Anna meille tänä päivänä jokapäiväinen leipämme” (Matt. 6:11; ks. myös Luuk. 11:3). Meillä kaikilla on joka päivä tarpeita, joiden vuoksi me käännyimme taivaallisen Isämme puoleen. Joilakuilla kyse on aivan kirjaimellisesti leivästä eli ruoasta, jolla pysyisi hengissä sen päivän. Se voi myös tarkoittaa hengellistä ja fyysistä voimaa kestää taas uusi päivä kroonista sairautta tai tuskallisen hidasta kuntoutumista. Toisissa tapauksissa kyse voi olla vähemmän konkreettisista tarpeista, kuten kyseisen

päivän velvollisuuksiin tai toimintoihin liittyvistä asioista – esimerkiksi oppiaiheen opettamisesta tai kokeisiin osallistumisesta.

Jeesus opettaa meille, opetuslapsilleen, että meidän tulisi kääntyä Jumalan puoleen joka päivä saadaksemme leipää – apua ja elantoa – jota tarvitsemme juuri sinä päivänä. Se, että Herra kehottaa meitä pyytämään jokapäiväistä leipäämme taivaallisen Isämme kädestä, kertoo rakastavasta Jumalasta, joka on tietoinen myös lastensa pienistä, päivittäisistä tarpeista ja on innokas auttamaan heitä, jokaista erikseen. Hän sanoo, että voimme pyytää uskossa siltä Olennotta, joka ”antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta” ja ”hän on saava pyytämänsä” (Jaak. 1:5). Se on tietenkin valtavan rohkaisevaa, mutta siihen liittyy jotakin sellaista, mikä on tärkeämpää kuin se, että saa apua päivästä päivään selviytymiseen. Kun

Jeesus opettaa meille, opetuslapsilleen, että meidän tulisi kääntyä Jumalan puoleen joka päivä saadaksemme leipää – apua ja elantoa – jota tarvitsemme juuri sinä päivänä.

pyydämme ja saamme jumalallista leipää päivittäin, meidän uskomme ja luottamuksemme Jumalaan ja Hänen Poikaansa vahvistuvat.

Katsokaa Jumalaan päivittäin

Lähdettyään suurelle vaellukselleen Egyptistä Israelin heimot olivat 40 vuotta erämaassa ennen saapumistaan luvattuun maahan. Tuo valtava yli miljoonan ihmisen joukko piti ruokkia. Varmastikaan tuollainen joukko yhdessä paikassa ei voinut pitkään selviytyä riistaa metsästämyllä, eikä heidän silloinen puolipaimentolainen elämäntapansa suosinut riittävissä määrin maanviljelyä tai karjan kasvatusta. Jehova ratkaisi ongelman antamalla ihmeellisesti taivaasta heidän jokapäiväisen leipänsä – mannaa. Herra opetti Mooseksen kautta kansaa keräämään joka päivä tarpeeksi mannaa siksi päiväksi, paitsi sapattia edeltävänä päivänä, jolloin heidän tuli kerätä sitä kahdeksi päiväksi.

Mooseksen tarkoista ohjeista huolimatta jotkut yrittivät kerätä enemmän kuin yhden päivän tarpeen ja varastoida ylijäämän:

”Mooses sanoi heille: ’Kukaan ei saa jättää siitä mitään huomiseksi.’

Jotkut eivät kuitenkaan totelleet Moosesta vaan jättivät sitä jäljelle seuraavaksi aamuksi, mutta siihen tuli toukkia ja se alkoi haista.” (2. Moos. 16:19–20.)

Mutta kuten oli luvattu, kun he kuudentena päivänä keräsivät kaksinkertaisen päiväannoksen mannaa, se ei pilaantunut (ks. 2. Moos. 16:24–26). Kaikki eivät taaskaan kyyneleet uskomaan näkemättä vaan menivät sapattina etsimään mannaa kootakseen sitä, mutta ”he eivät löytäneet mitään” (ks. 2. Moos. 16:27–29).

Antamalla päivittäisen ravinnon päivä kerrallaan Jehova pyrki opettamaan uskoa kansalle, joka yli 400 vuoden aikana oli menettänyt paljon isiensä uskosta. Hän opetti heitä luottamaan Häneen. Sanalla sanoen Israelin

lasten tuli kulkea Hänen kanssaan joka päivä ja luottaa siihen, että Hän antaisi riittävän määrän ruokaa seuraavaksi päiväksi *vasta* seuraavana päivänä ja niin edelleen. Sillä tavalla Hän ei voisi koskaan olla liian kaukana heidän ajatuksistaan ja sydämeistään.

Heti kun Israelin heimot saattoivat itse huolehtia itsestään, heitä vaadittiin tekemään niin. Samalla tavoin, kun me pyydämme Jumalalta jokapäiväistä leipäämme – apua sellaisena hetkenä, jolloin emme selviydy omin voimin – meidän täytyy silti olla aktiivisia tekemällä ja hankkimalla se, mihin pystymme.

Luottakaa Herraan

Jokin aika ennen kuin minut kutsuttiin johtavaksi auktoriteetiksi, minulla oli henkilökohtaisia taloudellisia haasteita, jotka jatkuivat useita vuosia. Tilanteen vakavuus ja kiireellisyys vaihtelivat, mutta haasteet eivät koskaan hävinneet. Toisinaan tämä ongelma uhkasi perheemme hyvinvointia, ja ajattelin, että saataisimme joutua vararikkoon. Rukoilin, että jokin ihmeellinen väliintulo pelastaisi meidät. Vaikka rukoilin sitä monta kertaa todella vilpittömästi ja hartaasti toivoen, vastaus oli lopulta ”Ei.” Opin vihdoinkin rukoilemaan Vapahtajan tavoin: ”Mutta älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun” (Luuk. 22:42). Etsin Herran apua jokaisella pienempiellä askeleella kohti lopullista ratkaisua.

Oli aikoja, jolloin olin tehnyt kaiken voitavani, jolloin minulla ei ollut mitään tahoja tai ketään henkilöä, jota olisin voinut pyytää auttamaan minua hätätilassani. Kun mitään muuta ei ollut tehtävissä, lankesin useammin kuin kerran polvilleni taivaallisen Isäni eteen rukoillen kyynelsilmin Hänen apuaan. Ja Hän auttoi. Joskus se oli pelkkä rauhan tunne, varmuuden tunne siitä, että asiat järjestyisivät. En ehkä tiennyt, millainen tai mikä se polku olisi, mutta Hän antoi minun tietää, että suoraan tai

epäsuorasti Hän avaisi tien. Olosuhteet saattoivat muuttua, mieleen saattoi tulla uusi ja hyödyllinen ajatus, juuri oikeaan aikaan saattoi ilmaantua odottamatonta tuloa tai muita voimavaroja. Jotenkin tilanne ratkesi.

Vaikka kärsinkin silloin, niin nyt olen kiitollinen siitä, ettei ongelmaani ollut pika-ratkaisua. Se, että minun oli monen vuoden ajan pakko kääntyä Jumalan puoleen lähes päivittäin saadakseni apua, opetti minua todella rukoilemaan ja saamaan vastauksia rukouksiin, ja se opetti minua hyvin käytännöllisellä tavalla uskomaan Jumalaan. Tulin tuntemaan Vapahtajani ja taivaallisen Isäni sillä tavoin ja siinä määrin, ettei sitä ehkä olisi muulla tavoin tapahtunut tai minulta olisi kulunut siihen paljon kauemmin. Opin, että jokapäiväinen leipä on kallisarvoinen hyödyke. Opin, että nykypäivän manna voi

olla yhtä todellista kuin Raamatun historian fyysinen manna. Opin luottamaan Herraan koko sydämeistäni. Opin kulkemaan Hänen kanssaan päivän kerrallaan.

Työstäkää ongelmia

Se, että pyydämme Jumalalta jokapäiväistä leipäämme viikoittaisen, kuukausittaisen tai vuosittaisen leivän sijaan, on myös keino keskittyä ongelman pienempiin, helpommin käsiteltävissä oleviin osasiin. Selviytyäksemme jostakin suuresta meidän täytyy ehkä

*Antamalla päivittäisen ravinnon päivä kerrallaan
Jehova pyrki opettamaan uskoa kansalle, joka yli 400
vuoden aikana oli menettänyt paljon isiensä uskosta.
Hän opetti heitä luottamaan Häneen.*



työskennellä sen parissa vähän kerrallaan päivittäin. Toisinaan emme pysty suoriutumaan kuin yhdestä päivästä – tai vain osasta päivää – kerrallaan.

1950-luvulla äitini selviytyi suuresta syöpäleikkauksesta, mitä seurasi vielä kymmeniä tuskallisia sädehoitoja. Äitini muistelee, että hänen äitinsä opetti hänelle tuona aikana jotakin sellaista, mikä on auttanut häntä siitä asti:

”Olin niin huonovointinen ja heikko, että sanoin äidilleni eräänä päivänä: ’Voi äiti, en kestä enää 16 kertaa tuollaista hoitoa.’

Hän kysyi: ’Pystytkö kestäämään tänään?’
’Kyllä.’

Mekin tarvitsemme jokapäiväisen annoksen jumalallista leipää tullaksemme siksi, mitä meistä täytyy tulla. Se, että teemme parannuksen, tulemme paremmiksi ja saavutamme lopulta ”Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden”, on askel kerrallaan etenevä prosessi.

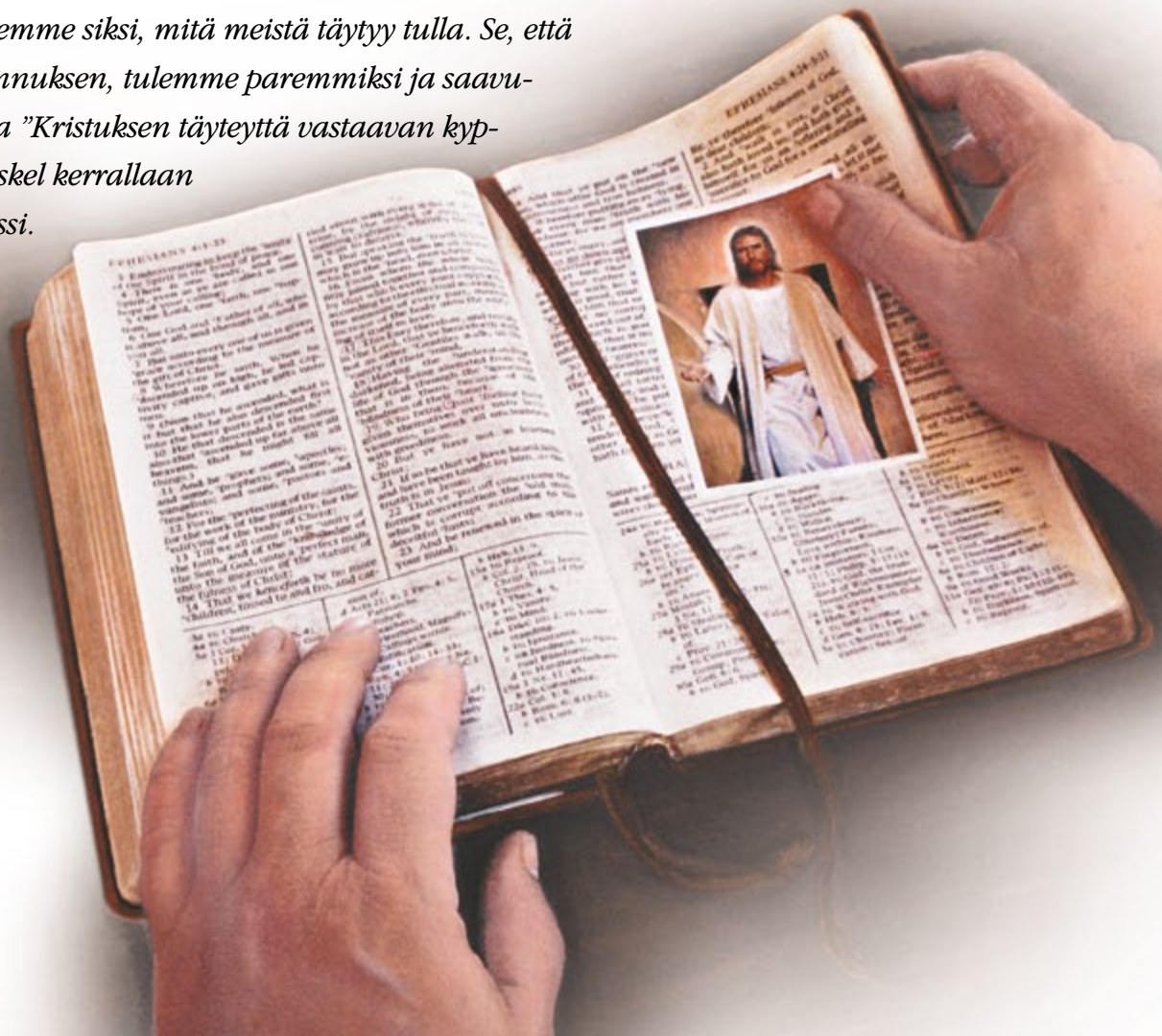
’No, kultaseni, muuta sinun ei tänään tarvitsekaan tehdä.’

Minua on monta kertaa auttanut, kun muistan ottaa yhden päivän tai yhden asian kerrallaan.”

Henki voi opastaa meitä siinä, milloin meidän tulee katsoa eteenpäin ja milloin vain selvitä tästä päivästä, tästä hetkestä.

Pyrkikää parempaan

Jokapäiväisen leivän pyytäminen ja saaminen Jumalan kädestä on tärkeällä sijalla siinä, että opimme luottamaan Jumalaan ja kestämaan elämän haasteissa. Tarvitsemme myös jokapäiväisen annoksen jumalallista leipää tullaksemme siksi, mitä meistä täytyy tulla. Se, että teemme parannuksen, tulemme paremmiksi



ja saavutamme lopulta ”Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden” (Ef. 4:13), on askel kerrallaan etenevä prosessi. Se, että omaksumme luonteeseemme uusia ja tervehenkisiä tapoja tai pääsemme eroon huonoista tavoista tai riippuvuuksista, tarkoittaa usein ponnistelua tänään ja sitten taas huomenna ja sitten uudelleen, kenties monien päivien, jopa kuukausien ja vuosien ajan, kunnes saavutamme voiton. Mutta me pystymme siihen, koska voimme pyytää Jumalalta jokapäiväistä leipäämme, sitä apua, jota tarvitsemme kunakin päivänä.

Presidentti N. Eldon Tanner (1898–1982), ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut: ”Pohtiesamme sitä, kuinka arvokasta on päättää toimia paremmin, päättäkäämme harjoittaa itsekuria niin, että valitsemme huolellisesti päätökset, joita teemme, harkitsemme niiden tekemisen tarkoitusta ja lopuksi lupaamme pitää ne emmekä anna minkään olla siinä esteenämme. Muistuttakaamme itsellemme jokaisen päivän alkaessa, että me pystymme pitämään päätöksemme sen päivän ajan.”¹

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista opetti hiljakkoin, että johdonmukaisuus yksinkertaisissa päivittäisissä tavoissa, kuten perherukous, pyhien kirjoitusten tutkiminen ja perheilta, on välttämätöntä menestyvän perheen rakentamisessa. ”Meidän johdonmukaisuutemme näennäisen pienten asioiden tekemisessä”, hän sanoi, ”voi johtaa merkittäviin hengellisiin tuloksiin.”²

Presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994) antoi tämän neuvon puhuessaan parannuskenteesta: ”Meidän on oltava varuillamme, kun me pyrimme tulemaan enemmän [Kristuksen] kaltaisiksi, että emme masentuisi ja menettäisi toivoa. Kristuksen kaltaiseksi tuleminen on koko elämän kestävä pyrkimys, ja hyvin usein siihen liittyvä kasvu ja muutos on hidasta, miltei huomaamatonta.”³

Pyytäkää Herralta apua palvellessanne toisia

Muistakaa, ettei meidän pidä katsoa vain itseämme, kun pyrimme saamaan jokapäiväisen annoksen jumalallista leipää. Jos aiomme tulla enemmän Mestarin kaltaisiksi, Hänen, joka ei tullut ”palveltavaksi, vaan palvelemaan” (Mark. 10:45), me pyydämme Hänen apuaan voidaksemme palvella lähimmäisiämme joka päivä.

Presidentti Thomas S. Monson elää tämän periaatteen mukaan paremmin kuin kukaan muu tuntemani. Hänen sydämessään on alati rukous, että Jumala ilmoittaisi hänelle avuntarpeita ja keinoja auttaa ympärillään olevia minä tahansa päivänä tai päivän hetkenä. Yksi esimerkki siltä ajalta, kun hän oli piispa, kuvaa sitä seikkaa, että joskus pienikin ponnistus voi yhdessä Hengen toiminnan kanssa antaa runsaan sadon.

”Yksi, jolle [presidentti Monson] ojensi auttavan kätensä, oli Harold Gallacher. Haroldin vaimo ja lapset olivat aktiivisia kirkossa, mutta hän itse ei ollut. Hänen tyttärensä Sharon oli pyytänyt piispa Monsonia ’tekemään jotakin’, mikä saisi hänen isänsä tulemaan taas aktiiviseksi. Piispan tehtävässään veli Monson sai eräänä päivänä innoitusta käydä Haroldin luona. Oli kuuma kesäpäivä, kun hän koputti Haroldin verkko-oveen. Piispa näki Haroldin istumassa tuolissaan savuketta polttaen ja sanomalehteä lukien. ’Kuka siellä?’ Harold kysyi äkeänä katsettaan kohottamatta.

’Piispasi’, Tom vastasi. ’Olen tullut tutustumaan sinuun ja kehottamaan sinua tulemaan kokouksiimme perheesi kanssa.’

’Ei, minulla on liian kiire’, kuului ylimielinen vastaus. Harold ei kertaakaan kohottanut katsettaan. Tom kiitti häntä kuuntelemisesta ja lähti ovelta. Perhe muutti pois ilman että Harold olisi koskaan käynyt kirkossa.

Jos aiomme tulla enemmän Mestarin kaltaisiksi, Hänen, joka ei tullut ”palveltavaksi, vaan palvelemaan”, me pyydämme Hänen apuaan voidaksemme palvella lähimmäisiämme joka päivä.

Vuosia myöhemmin – – eräs veli Gallacher soitti vanhin Thomas S. Monsonin toimistoon ja pyysi päästä hänen puheilleen.

– – Kun nuo kaksi tapasivat toisensa vähän myöhemmin, he syleilivät toisiaan. Harold sanoi: 'Olen tullut pyytämään anteeksi sitä, etten noussut tuolistani enkä päästänyt sinua sisään sinä kesäpäivänä monta vuotta sitten.' Vanhin Monson kysyi häneltä, onko hän aktiivinen kirkossa. Harold vastasi hymähtäen: 'Olen nykyään toisena neuvonantajana seurakuntamme piispakunnassa. Kutsusi tulla kirkkoon ja kieltävä vastaukseni kummittelivat mielessäni niin, että päätin tehdä asialle jotakin.'"⁴

*"Minä olen tämä elävä leipä, joka on tullut tai-
vaasta, ja se, joka syö tätä leipää, elää ikuisesti.
Leipä, jonka minä annan, on minun ruumiini.
Minä annan sen, että maailma saisi elää."*

Tehkää päivittäisiä valintoja

Jokapäiväisen leipämme ajattelemisen pitää meidät tietoisina elämämme yksityiskohdista, niiden pienten asioiden tärkeydestä, jotka täyttävät päivämme. Kokemus opettaa, että esimerkiksi avioliitossa yksinkertaisten ystävällisten tekojen, auttamisen ja huomaavaisuuden tasainen virta vaikuttaa paljon enemmän rakkauden elossa pysymiseen ja suhteen vaalimiseen kuin satunnainen hieno tai kallis ele.

Samalla tavoin voimme päivittäisillä valinnoillamme estää tiettyjä salakavalia vaikutuksia tunkeutumasta elämäämme ja tulemasta osaksi sitä, mitä me olemme. Eräässä



epävirallisessa keskustelussa joitakin vuosia sitten vanhin Neal A. Maxwellin (1926–2004) kanssa me panimme merkille, että ihminen voi välttää suurimman osan pornografiasta ja pornografisista kuvista pelkästään tekemällä hyviä valintoja. Enimmäkseen kyse on yksinkertaisesti itsekurista, niin ettei mene sinne, mistä pornografia todennäköisesti löytyy – joko fyysisessä tai sähköisessä muodossa. Totesimme kuitenkin, että koska pornografia pystyy tunkeutumaan valitettavasti kaikkialle, niin ihan muissa asioissa liikkuva ihminen voi törmätä siihen täysin ennalta arvaamatta. ”Niin”, vanhin Maxwell huomautti, ”mutta hän voi torjua sen saman tien. Hänen ei tarvitse kutsua sitä peremmälle eikä pyytää sitä istumaan.”

Samoin on muiden tuhoisien vaikutuksien ja tapojen laita. Se, että kiinnitämme joka päivä huomiomme sellaisten asioiden välttämiseen silloin, kun ne ovat vasta aluillaan, voi varjella meitä heräämästä jonakin tulevana päivänä huomaamaan, että tarkkaamattomuutemme vuoksi sieluumme on juurtunut jokin pahe tai heikkous.

Tosiasiassa päivässä ei ole kovinkaan monia asioita, jotka ovat täysin merkityksettömiä. Jopa arkipäiväiset ja toistuvat asiat voivat olla aivan pieniä mutta merkittäviä rakennuspalikoita, jotka ajan myötä muodostavat sen itsekurin ja luonteen ja järjestyksen, jotka ovat tarpeen voidaksemme toteuttaa suunnitelmamme ja unelmamme. Kun siis pyydätte rukouksessa jokapäiväistä leipääne, miettikää huolella tarpeitanne – sekä sitä, mitä teiltä saattaa puuttua, että sitä, miltä teitä täytyy varjella. Kun käytte nukkumaan, ajatelkaa päivän onnistumisia ja epäonnistumisia ja sitä, mikä tekisi seuraavasta päivästä vähän paremman. Ja kiittäkää taivaallista Isääne siitä mannasta, jota Hän on asettanut polkunne varrelle ja joka on ravinnut

teidä koko päivän. Pohdiskelunne lisäävät teidän uskoanne Häneen, kun näette Hänen kätensä auttavan teitä kestämaan joitakin asioita ja muuttamaan toisia. Voitte riemuuta taas yhdestä päivästä, taas yhdestä askeleesta kohti iankaikkista elämää.

Muistakaa elämän leipä

Ennen kaikkea muistakaa, että meillä on Hän, jonka malli ja vertauskuva manna oli, Lunastaja.

”Minä olen elämän leipä.

Teidän isänne söivät autiomaassa mannaa, ja silti he ovat kuolleet.

Mutta tämä leipä tulee taivaasta, ja se, joka tätä syö, ei kuole.

Minä olen tämä elävä leipä, joka on tullut taivaasta, ja se, joka syö tätä leipää, elää ikuisesti. Leipä, jonka minä annan, on minun ruumiini. Minä annan sen, että maailma saisi elää.” (Joh. 6:48–51.)

Minä todistan elämän leivän, Jeesuksen Kristuksen, elävästä todellisuudesta sekä Hänen sovitustyönsä äärettömästä voimasta ja laajuudesta. Viime kädessä juuri Hänen sovitustyönsä ja Hänen armonsa ovat meidän jokapäiväistä leipäämme. Meidän tulisi etsiä Häntä joka päivä, tehdä Hänen tahtonsa joka päivä, tulla yhdeksi Hänen kanssaan niin kuin Hän on yhtä Isän kanssa (ks. Joh. 17:20–23). Kun teemme niin, suokoon taivaallinen Isämme meille meidän jokapäiväisen leipämme. ■

Kirkon koululaitoksen takkavalkeilla 9. tammikuuta 2011 pidetystä puheesta. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

VIITTEET

1. ”Tänä päivänä aion...”, *Liahona*, maaliskuu 2003, s. 28.
2. ”Uutterampi ja huolehtivampi kotona”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 20.
3. Ks. ”Voimallinen sydämen muutos”, *Valkeus*, maaliskuu 1990, s. 7.
4. Julkaisussa Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson*, 2010, s. 160–161.

Viime kädessä juuri Vapahtajan sovitustyö ja armo ovat meidän jokapäiväistä leipäämme.





HÄN ELI SITEN KUIN OPETTI

Presidentti George Albert Smithin elämäkokemukset osoittavat, ettei hän vain uskonut evankeliumiin vaan eli sen mukaan.

Ted Barnes

opetussuunnitelmaosasto

Erään rasittavan päivän lähestyessä loppuaan John A. Widtsoe istui toimistossaan ”hyvin väsyneenä päivän työstä”. Hänellä oli edessään kiistanalainen ongelma, ja hän tunsi raskaana velvollisuuksiensa painon. ”Olin uupunut”, hän sanoi.

”Juuri silloin kuului ovelta koputus, ja sisään astui George Albert Smith. Hän sanoi: ’Olen menossa kotiin työpäiväni päätyttyä. Ajattelin sinua ja ongelmia, joita sinun odotetaan ratkaisevan. Tulin lohduttamaan ja siunaamaan sinua.’

– – En koskaan unohda sitä. Keskustelimme yhdessä hetkisen. Erosimme. Hän lähti kotiin. Sydämeni oli ylentynyt. En ollut enää uupunut.”

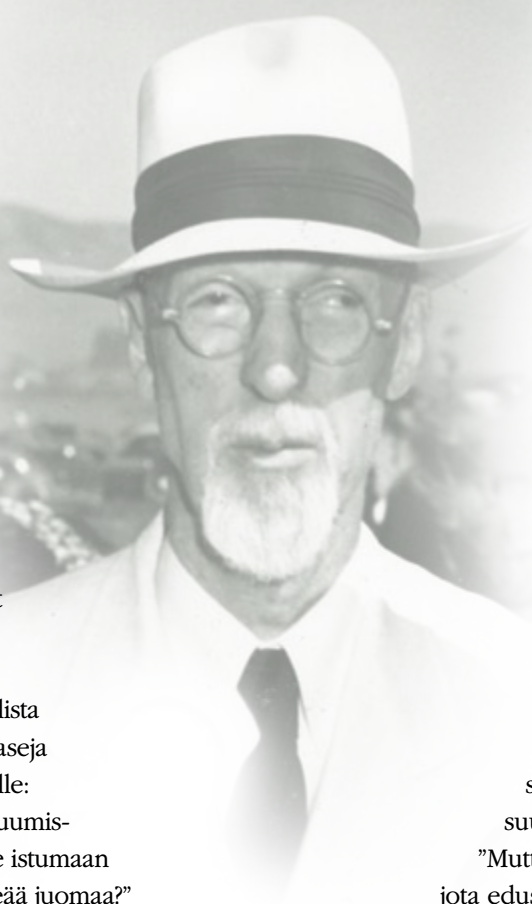
Muistellessaan tätä kokemusta monia vuosia myöhemmin kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä vanhin Widtsoe (1872–1952) sanoi: ”Sellainen oli George Albert Smith. – – Hän antoi omasta ajastaan, omasta voimastaan minulle.”¹

George Albert Smith (1870–1951), joka palveli kirkon kahdeksantena presidenttinä vuosina 1945–1951, uskoi, että jos meillä todella on todistus Jeesuksen Kristuksen evankeliumista, se ilmenee elämässämme – etenkin siinä tavassa, jolla kohtemme toisiamme. Hän opetti, että oikeanlainen ja johdonmukainen elämä ”on vahvin todistus, minkä me kykenemme antamaan tämän työn totuudellisuudesta.”²

Julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, joka on Melkisedekin pappeuden ja Apuyhdistyksen oppikirja vuodelle 2012, presidentti Smithin todistus ilmenee voimallisesti – sekä hänen opetuksissaan että kertomuksissa hänen elämästään. Seuraavassa on joitakin esimerkkejä näistä kertomuksista ja opetuksista.

Ystävällisyyden voima

Eräänä kuumana kesäpäivänä presidentti Smithin kodin lähellä oli muutamia työmiehiä korjaamassa katua. Kun työ kävi raskaammaksi ja aurinko paahtoi



kuumemmin, työmiehet alkoivat käyttää rivoa kieltä ja kirosanoja. Pian yksi naapureista tuli paikalle ja torui työmiehiä heidän loukkaavasta kielenkäytöstään tuoden esiin, että George Albert Smith asui lähistöllä. Työmiehet eivät piitanneet siitä vaan alkoivat kiroilla entistä enemmän.

Sillä välin presidentti Smith oli keittiössään valmistamassa kannullista mehua. Hän toi sen ja muutamia lasia tarjottimella ulos ja sanoi työmiehille: ”Ystäväni, näyttätte olevan kovin kuumis-sanne ja väsyneitä. Mitä jos tulisitte istumaan tänne puitteni alle nauttimaan viileää juomaa?”

Nöyrinä ja kiittolisina työmiehet ottivat vastaan hänen tarjouksensa, ja tervetulleen taukonsa jälkeen he tekivät työnsä loppuun kunnioittavasti ja hiljaa.³

Tällaiset kokemukset osoittavat George Albert Smithin vakaumusta siihen, että me voimme ”kohdata ongelmamme rakkauden ja ystävällisyyden hengessä kaikkia kohtaan”⁴. ”On niitä, jotka tekevät virheitä”, hän sanoi. ”Joukossamme on nyt niitä, jotka ovat kulkeneet harhaan, mutta he ovat Herramme lapsia ja Hän rakastaa heitä. Hän on antanut teille ja minulle oikeuden mennä heidän luokseen ystävällisyydessä ja rakkaudessa ja kärsivällisyydellä ja halulla siunata heitä sekä pyrkiä auttamaan heitä pääsemään erheistä, joita he tekevät. Minulla ei ole oikeutta tuomita – –. Mutta oikeuteni on, jos näen heidän tekevän väärin, jollakin tavoin jos mahdollista kääntää heidät takaisin tielle, joka johtaa iankaikkiseen elämään selestisessä valtakunnassa.”⁵

”Mitä iloa, mitä lohtua, mitä tyydytystä voidaankaan lisätä naapuriemme ja ystäviemme elämään ystävällisyydellä. Kuinka haluaisinkaan kirjoittaa tuon sanan suurin kirjaimin ja kirjoa sen ilmaan. Ystävällisyys on voima, jonka Jumala on antanut meille avaamaan kovan sydämen ja pehmittämään itsepäisen sielun.”⁶

Evankeliumista kertominen

Presidentti Smithin mielestä evankeliumista kertominen on ”kaikkein suurinta ystävällisyyttä”⁷. Hän tunnusti

hyvyyden, mitä hän löysi muista kirkoista, ja iloitsi siitä, mutta hän tiesi, että palautetulla evankeliumilla on jotakin ainutlaatuista ja arvokasta tarjottavaa ihmiskunnalle.

Kerran hänen palvellessaan lähetysjohtajana joku sanoi hänelle: ”Kaiken kirkostanne kuulemani perusteella sanoisin, että se on aivan yhtä hyvä kirkko kuin mikä muu kirkko tahansa.”

”Otaksun, että hän ajatteli lausuneensa meille suuremman kohteliaisuuden”, presidentti Smith huomautti.

”Mutta minä sanoin hänelle: ’Jos se kirkko, jota edustan täällä, ei ole tärkeämpi ihmislapsille kuin mikään muu kirkko, niin en ole onnistunut hoitamaan velvollisuuttani täällä.’”⁸

Presidentti Smith opetti, että yksi syy siihen, miksi sanomamme on niin tärkeä, on se tosiseikka, että ”myöhempien aikojen pyhät ovat ainoita, joilla on taivaalliselta Isältämme saatu valtuus palvella evankeliumin toimituksissa. Maailma tarvitsee meitä.”⁹

Sen vuoksi presidentti Smith halusi myöhempien aikojen pyhien tuntevan voimakasta ja innokasta halua ”jakaa kaikkien Isämme lasten kanssa ne hyvät asiat, joita Hän on niin runsaasti meille suonut”¹⁰.

”Joskus minusta tuntuu”, hän sanoi, ”ettei meillä ole riittävää tunnetta [evankeliumin] tärkeydestä, ettemme opeta sitä sillä vakavuudella, jota se vaatii.”¹¹

Eräs läheinen ystävä havainnoi, kuinka presidentti Smith oli esimerkki innokkuudesta kertoa evankeliumista: ”Useassa tapauksessa minulla on ollut etuoikeus matkustaa junalla presidentti Smithin kanssa. Joka kerta huomasin, että heti kun oltiin lähdetty matkaan, hän otti laukustaan muutamia evankeliumista kertovia lehtisiä, pani ne taskuunsa ja liikuski sitten matkustajien keskuudessa. Ystävällisellä, miellyttävällä tavallaan hän teki kohta tuttavuutta jonkun kanssamatkustajan kanssa, ja pian kuulin hänen kertovan siitä, miten profeetta Joseph Smith perusti kirkon, tai siitä, kun pyhät karkotettiin Nauvoosta, ja heidän koettelemuksistaan ja vaikeuksistaan matkalla tasankojen yli Utahiin, tai selittävän joitakin evankeliumin

periaatteita uudelle ystävälleen. Hän keskusteli matkustajien kanssa yksi toisensa jälkeen matkan päättymiseen asti. Koko sen yli 40 vuoden ajan, kun olen tuntenut presidentti Smithin, olen saanut huomata, että missä hän onkin, hän on ennen kaikkea Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaaja.”¹²

Lastemme opettaminen

George Albert Smith ja hänen vaimonsa Lucy suhtautuivat vakavasti Jumalalta saamaansa tehtävään ”kasvattaa [lapsensa] valossa ja totuudessa” (OL 93:40). Heidän tyttärensä Edith kertoi eräästä tilanteesta, jolloin hänen isänsä käytti hyväkseen opetustilaisuuden. Edith oli tullut raitiovaunulla kotiin pianotunnilta, eikä rahastaja ollut ottanut häneltä maksua. ”Jotenkin hän meni ohitseni”, Edith kertoi, ”ja saavuin määränpäähän pidellen yhä viisienttistä kädessäni, ja olin suoraan sanottuna aika innoissani siitä, että olin matkustanut ilmaiseksi.

Juoksin iloisena isän luo kertomaan hyvästä onnestani. Hän kuunteli kertomustani kärsivällisesti. Aloin ajatella, että olin toiminut hienosti. – –

Kun olin lopettanut kertomukseni, isä sanoi: ’Mutta kulta, vaikka rahastaja ei tiedäkään siitä, sinä tiedät ja minä tiedän ja taivaallinen Isä tietää. Niinpä meitä on yhä kolme, joiden täytyy tulla vakuuttuneiksi siitä, että sinä maksat täyden korvauksen jo saamastasi palvelusta.’”

Edith palasi kadunkulmaan ja maksoi matkansa. Hän sanoi myöhemmin: ”Olen todellakin kiitollinen isästä, joka oli tarpeeksi viisas osoittamaan minulle ystävällisesti erheeni, koska jos siitä ei olisi välitetty, olisin voinut ajatella, että hän hyväksyi sen.”¹³

Presidentti Smith opetti kirkon jäsenille, että rakkaudella on voima innoittaa lapsiamme elämään vanhurskaasti: ”Opettakaa



Presidentti Smith näyttää Mormonin kirjaa Many Turquoiseille (vasemmalla) ja Manuelito Begaylle.

lapsenne noudattamaan [moraalista] lakia. Ympäröikää heidät rakkautenne käsivarsilla, niin ettei heillä ole mitään halua langeta paholaisen kiusauksiin, jotka ympäröivät heitä joka puolelta.”¹⁴

”Velvollisuutemme – sanoisin, että yhtä paljon etuoikeutemme kuin velvollisuutemme – on käyttää riittävästi aikaa ympäröidäksemme lapsemme suojatoimilla ja rakastaksemme heitä ja ansaitaksemme heidän rakkautensa sillä tavoin, että he kuuntelevat mielellään ohjeitamme ja neuvojamme.”¹⁵

lankaikkiset perheet

George Albert ja Lucy Smith olivat olleet naimisissa noin 40 vuotta, kun Lucylla alkoi pitkä kamppailu heikkenevän terveyden kanssa. Vaikka presidentti Smith oli huolissaan vaimostaan ja yritti lohduttaa tätä parhaansa mukaan, hänen velvollisuutensa johtavana auktoriteettina edellyttivät hänen olevan usein poissa kotoa. Kerran kun presidentti Smith oli pitänyt puheen eräissä hautajaisissa, joku ojensi hänelle viestin, jossa häntä pyydettiin palaamaan heti kotiin. Hän kirjoitti myöhemmin päiväkirjaansa:

”Lähdin kappelista heti, mutta rakas vaimoni oli vetänyt viimeisen henkäyksensä ennen kuin saavuin kotiin. Hän teki kuolemaa [sillä aikaa] kun minä olin puhumassa

Presidentti Smithin mielestä evankeliumista kertominen muille on ”kaikkein suurinta ystävällisyyttä”, koska ”myöhempien aikojen pyhät ovat ainoita, joilla on taivaalliselta Isältämme saatu valtuus palvella evankeliumin toimituksissa. Maaailma tarvitsee meitä.”

hautajaisissa. Suren tietenkin uskollista kumppania, ja tulen olemaan yksinäinen ilman häntä.”

”Vaikka perheeni on hyvin murheellinen”, hän jatkoi, ”meitä lohduttaa varmuus siitä, että saamme olla jälleen [hänen kanssaan], jos pysymme uskollisina. – – Herra on mitä ystävällisin ja on vienyt pois kaiken kuoleman tunnun, mistä olen tavattoman kiitollinen.”¹⁶

Presidentti Smith sai voimaa ja lohtua siitä todistuksesta, joka hänellä oli pelastussuunnitelmasta ja tempelitoimituksista, jotka sinetöivät perheen iankaikkisesti. Hän opetti:

”Varmuus siitä, että suhteemme täällä vanhempina ja lapsina ja aviopuolisoina jatkuvat taivaassa ja että tämä on vasta alku suurenmoiselle ja loistavalle valtakunnalle, jonka Isämme on tarkoittanut meidän perivän toisella puolen, täyttää meidät toivolla ja ilolla.

Jos ajattelisin, kuten niin monet ajattelevat, että nyt kun rakas vaimoni ja rakkaat vanhempani ovat kuolleet, he ovat poistuneet elämästäni ainiaaksi ja etten koskaan enää näe heitä, se riistäisi minulta yhden suurimmista iloista, mitä minulla elämässäni on: pohdiskeleminen siitä, että tapaan heidät jälleen ja he ottavat minut ilolla vastaan ja osoittavat kiintymyksensä ja että kiitän heitä kiitollisen sydämen pohjia myöten kaikesta, mitä he ovat tehneet hyväkseni.”¹⁷

”Kun me tajuaamme, että kuolema on vain yksi niistä askelista, joita Jumalan lapset ottavat kautta iankaikkisuuden, ja että se on Hänen suunnitelmansa mukainen, se riistää kuolemasta pistimen ja tuo meidät kasvotusten iankaikkisen elämän todellisuuden kanssa. Monia perheitä on kutsuttu jättämään väliaikaisesti jäähyväiset rakkailleen. Kun sellaisia siirtymisiä tapahtuu, ne vaivaavat meitä, jos annamme niiden tehdä niin, ja tuovat siten elämäämme suurta murhetta. Mutta jos hengelliset silmämme voitaisiin avata ja me voisimme nähdä, niin olen varma, että me saisimme lohtua siitä, mitä sielumme silmillä näkisimme. Herra ei ole jättänyt meitä vaille toivoa. Päin vastoin Hän on antanut meille täyden varmuuden iankaikkisesta onnesta, jos me otamme vastaan Hänen ohjeensa ja neuvonsa täällä kuolevaisuudessa.

Se ei ole tyhjä unelma. Nämä ovat tosiasioita.”¹⁸



Yllä: presidentti Smith poikansa George Albert Smith jr:n kanssa. Yllä: eräässä vuoden 1947 Time-lehden numerossa oli artikkeli presidentti Smithistä ja kirkosta.

Rakkaus ja palveleminen

Kenties parhaiten presidentti Smith tunnettiin rakkaudesta, jota hän osoitti muille. Hän uskoi, että rakkaus on evankeliumin ydin. Hän sanoi pyhille: ”Jos Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, sellaisena kuin se on teille tuotu, ei ole juurruttanut sydämeenne tuota rakkauden tunnetta lähimmäisiänne kohtaan, niin haluan sanoa, ettette ole nauttineet täysin siemauksin siitä suuremmoisesa lahjasta, joka saatiin maan päälle, kun tämä kirkko perustettiin.”¹⁹

Kirkon presidenttinä presidentti Smith siunasi tuhansien elämää maailmanlaajuisten huoltotyöpyrkimysten ja muiden hankkeiden myötä. Siitä huolimatta hän löysi yhä aikaa pienempiin, henkilökohtaisiin palveluksiin. Yksi hänen työtovereistaan, vanhin Richard L. Evans (1906–1971) kahdentoista apostolin koorumista, kirjoitti: ”Ei ole epätavallista nähdä häntä ennen työpäivää ja sen jälkeen kävelemässä sairaalan käytävillä, käymässä huoneessa toisensa jälkeen siunaamassa, rohkaisemassa ja piristämässä ilmaantumalla odottamatta noihin paikkoihin, joissa hänen lohduttava ja rohkaiseva läsnäolonsa otetaan hyvin kiitollisena vastaan. – Hänelle on tyyppillistä mennä minne tahansa, missä hän tuntee voivansa auttaa ja rohkaista.”²⁰

Presidentti Thomas S. Monson kertoi seuraavan esimerkin presidentti Smithin rakkaudesta: ”Eräänä kylmänä talviaamuna katujen kunnossapitopartio [Salt Lake Cityssä] poisti suuria jääkimpaleita katuviemäreistä. Vakinaisen partion apuna oli tilapäisiä työntekijöitä, jotka tarvitsivat kipeästi työtä. Eräällä heistä oli yllään vain ohut villapaita, ja hän paleli kovasti. Hoikka mies, jolla oli hyvinhoidettu parta, pysähtyi partion kohdalla ja kysyi työmieheltä: ”Tällaisena aamuna teillä pitäisi olla enemmän yllänne kuin tuo villapaita. Missä takkinne on?” Mies vastasi, että hän ei omistanut takkia. Silloin häntä puhutellut mies riisui

yllään oman takkinsa, ojensi sen miehelle ja sanoi: ’Saatte tämän takin. Se on paksua villaa ja pitää teidät lämpimänä. Minä olen työssä tuossa aivan vastapäätä.’ Tämä tapahtui South Temple -kadulla. Laupias samarialainen, joka käveli kirkon hallintorakennukseen päivittäiseen työhönsä ilman takkia, oli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentti George Albert Smith. Hänen antelias ja epäitsekäs tekonsa kertoi hellästä sydäimestä. Hän oli todellakin veljensä vartija.”²¹

Jokapäiväisen elämän yksityiskohtat

Presidentti George Albert Smith ilmaisi jatkuvasti todistuksensa niin teoillaan kuin opetuksillaankin, kertoipa hän sitten uskostaan kanssamatkustajille junassa tai antoipa hän yllään olevan takin palelevalle katutyömiehelle. Eräs huomattava teema kautta julkaisun *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith* on se, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumilla pitäisi olla voimallinen vaikutus meidän elämäämme.

Yksi havainnoija sanoikin presidentti Smithistä: ”Hänen uskontonsa ei ole oppia, jota pidetään hyllyssä pölyttymässä. Se ei ole teoriaa. Se merkitsee hänelle enemmän kuin kaunista suunnitelmaa, jota voi ihaila. Se on enemmän kuin elämänfilosofia. Hänen kaltaiselleen käytännön miehelle uskonto on asenne, jonka mukaan ihminen elää ja menettelee, olipa se vaikka vain sitä, että lausuu ystävällisen sanan tai antaa kupillisen kylmää vettä. Hänen uskontonsa on tultava esiin teoissa. Sen on ulotuttava jokapäiväisen elämän yksityiskohtiin.”²²

Presidentti J. Reuben Clark jr. (1871–1961), yksi presidentti Smithin neuvonantajista ensimmäisessä presidenttikunnassa, tiivisti presidentti Smithin elämän näihin sanoihin: ”Hän oli yksi niistä harvoista ihmisistä, joiden voi sanoa eläneen siten kuin opetti.”²³ ■

VIITTEET

1. Julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, 2011, s. XXXVIII.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 9.
3. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 221–223.
4. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 221.
5. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 225–226.
6. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 226.
7. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 122.
8. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 150.
9. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 123.
10. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 126–127.
11. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 148.
12. Preston Nibley julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 121.
13. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 231–233.
14. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 238.
15. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 226.
16. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. XXVII.
17. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 82–83.
18. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 76.
19. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 14.
20. Julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 11–13.
21. Julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 13.
22. Bryant S. Hinckley julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 2–3.
23. Julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, s. 3.

AKKUJA JA ANKARAA VASTATUULTA

Kerran vuoroni päätyttyä Idaho Fallsin tempelissä tarjouduin viemään kaksi veljeä heidän autoleen, joka oli jäänyt tielle vähän Idaho Fallsin eteläpuolelle Idahossa Yhdysvalloissa. Eräs ystävällinen pariskunta oli pysähtynyt tuona purevan kylmänä joulukuun päivänä ja tuonut veli Thompsonin ja veli Clarkin loppumatkan tempeliin.

Veli Thompson oli vakuuttunut siitä, että hänen autonsa tarvitsi uuden akun. Vein hänet läheiseen huoltoliikkeeseen ostamaan akun, ja koska autossani oli työkaluja, lupauduin vaihtamaan akun.

Onneksi olin ottanut mukaani uudet käsineet ja talvitakkini. Nostin auton konepellin, valmistauduin poistamaan vanhan akun ja laittamaan sen tilalle uuden.

Jotta saisin akun vaihdetuksi, minun oli irrotettava ja siirrettävä joitakin autonosia, kuten tuulilasin pesunestesäiliö. Havaitsin pian, etteivät työkaluni sopineet kaikkiin pultteihin, eivätkä monet ruuvit hievahtaneetkaan. Käytin eri työkaluja ja kokeilin eri asentoja, mutta mikään ei liikahtanut. Ulkona oli noin 15 asteen pakkanen, ja ohikiitävät rekat saivat aikaan tuulenpuuskia, jotka olivat purevan kylmiä. Olin päätenyt kylmään, turhauttavaan umpikujaan.

Käännyn ainoan käytettävissä olevan avun puoleen. Rukoilin vilpittömästi selittäen tarpeeni taivaalliselle Isälle ja kysyen, voisiko Hän joko

löysätä pultit ja ruuvit tai auttaa minua keksimään keinon tehdä se. Kun olin lopettanut rukoukseni, nappasin taas pihdit käteeni ja tartuin vastustelevaan ruuviin. Se oli jo löystynyt! Ääneti ja palavasti ilmaisin kiitokseni, irrotin ruuvin ja jatkoin työtäni.

Pian löysin syvemmältä autosta ärsyttävän, vastustelevan pultin. Jälleen täysin kyvyttömänä jatkamaan rukoilin entistä hartaammin apua ja tein sen kasvavan luottamuksen turvin. Tällä kertaa tunsin, että minun piti irrottaa joitakin syvemmillä olevia pultteja

ensin ja kääntää sitten akun kiinnikettä, minkä teinkin. Vastusteleva pultti irtosi helposti. Muutamassa hetkessä nostin vanhan akun pois autosta.

Laskin uuden akun paikalleen ja kokosin turtunein sormin kaikki osat parhaani mukaan. Sitten kiinnitin uudelleen kaapelit. Veli Thompson käänsi virta-avainta ja hymyili leveästi, kun moottori käynnistyi. Suljin kiitolisena konepellin. Olin ollut ulkona noin tunnin ajan, ja sääreni ja jalkani olivat turrat, kun jäykästi kompuroin autooni.



Käytin eri työkaluja ja kokeilin eri asentoja, mutta mikään ei liikahtanut. Olin päätynyt kylmään, turhauttavaan umpikujaan.



Seurasin veli Thompsonia ja veli Clarkia kotiin varmistaakseni, että he pääsivät turvallisesti perille. Ajaessani autoni lämmitin tuntui ihanalta, ja sääreni ja jalkani lämpenivät hitaasti. Kiitin taivaallista Isääni ylenpalttisesti Hänen avustaan. Minuun teki vaikutuksen tieto siitä, että Hän oli vastannut näiden veljien rukoukseen lähettämällä minut palvelijakseen. Hän oli vastannut ihmeellisellä tavallaan heidän tarpeeseensa ja vahvistanut minun uskoani. ■

C. Lee Bendixsen, Idaho, USA

ARVOKAS ESINE

Olin ennen töissä asiakaspalvelun puhelinkeskuksessa, missä työtoverit eivät juurikaan ehdi juttelemaan toistensa kanssa. Työnjohtajamme päätti järjestää yhtenä lauana lounaan koko ryhmälle antaakseen meille tilaisuuden tutustua. Hän kehotti meitä jokaista tuomaan jonkin esineen, joka oli meille arvokas, ja selittämään, miksi se on tärkeä.

Kun ajattelin hänen kehotustaan, tajusin, että tämä olisi tilaisuus opettaa työtovereilleni evankeliumia. Koska uskonto on arkaluonteinen aihe, tiesin, että minun oli harkittava tarkoin, minkä esineen veisin ja kuinka selittäisin sen, kuinka arvokas se on minulle.

Kun lounaspäivä tuli, meistä kaikista oli mukavaa tutustua toisiimme paremmin. Lounaan jälkeen työnjohtajamme aloitti toimintamme esittelemällä hänelle arvokkaan esineen – perheen valokuva-albumin. Hän kertoi meille vaikeuksista, joita hän oli joutunut kokemaan erotessaan aviomiehestään, tullessaan yksinhuoltajaäidiksi ja aloittaessaan uuden elämän.

Useiden muiden esitysten jälkeen oli minun vuoroni. Kerroin työtovereilleni, että esineeni oli sellainen, joka oli mukanani joka päivä: VO-sormukseni. Kerroin heille, että kirjaimet tarkoittivat ”Valitse oikein” ja että sormus muistutti minua pitämään Jumalan käskyt aina. Useat henkilöt kyselivät kirkosta ja myöhempien aikojen pyhien uskonkäsitteistä, mikä soi minulle tilaisuuden kertoa heille perheiden tärkeydestä taivaallisen Isämme suunnitelmassa lapsiaan varten sekä siitä, että perheet voivat olla iankaikkisia ja että meillä

on Vapahtaja, joka antoi henkensä puolestamme. Kerroin myös joitakin kokemuksia lähetystyöni ajalta. Puhuessani tunsin Hengen, ja niin tunsivat työtoverinikin.

Sen päivän jälkeen muutamat esittivät muita kysymyksiä evankeliumista, ja kutsuin useita heistä kirkkoon. Vaihdoin myöhemmin työpaikkaa enkä saanut koskaan tietää, kiinnostuiko kukaan heistä tietämään enemmän, mutta minusta tuntui hyvältä tietää, että olin kertonut heille, että tosi Jeesuksen Kristuksen kirkko on maan päällä ja että taivaallisella Isällä on onnensuunnitelma lapsiaan varten.

Meillä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenillä on velvollisuus kertoa evankeliumista muille. Pienten ja yksinkertaisten asioiden kuten VO-sormuksen avulla voimme opettaa suurenmoisia asioita, jotka voivat auttaa veljiämme ja sisariamme kohti pelastusta. ■

Rafael Barrios, Santa Fe, Argentiina

Koska uskonto on arkaluonteinen aihe, tiesin, että minun oli harkittava tarkoin, minkä esineen esittelisin.



Kun istuuduin sohvalle täysin murtuneena, kaksivuotias poikamme tuli tyhjän peiton luo ja kuiskasi: "Hei, vauvasisko."



LUE MORMONIN KIRJAA

Meidän olisi pitänyt olla täynnä iloa, mutta sydämemme oli raskas ja kätemme tyhjt. Debra Caelia Carter saapui laskettuna aikana 26. huhtikuuta 2010, mutta hän syntyi kuolleena.

Kun kävelimme kotimme, kannoin pientä vaaleanpunaista peittoa, jossa olimme pidelleet Debraa sylissämme sairaalassa. Kun istuuduin sohvalle täysin murtuneena, kaksivuotias poikamme tuli tyhjän peiton luo ja kuiskasi: "Hei, vauvasisko. Minä rakastan sinua."

Kyöneleet valuiivat poskilleni, ja käänsin pääni pois päin. Kun tein niin, näin sanat *Friend*-lehden julisteessa, joka oli seinällä: "Meidän taivaallinen Isämme on vain rukouksen päässä, ja Pyhä Henki on kuiskausetäisyydellä."¹

Aloin vuodattaa sydämeni tunteita Jumalalle äänettömässä, palavassa rukouksessa. Kun tein niin, tunsin

Pyhän Hengen kuiskaavan: "Lue taas Mormonin kirjaa." Olin juuri saanut sen luettua, mutta tunne oli voimakas ja vaikutelma selkeä.

Heräsin varhain seuraavana aamuna ja aloin lukea Mormonin kirjaa. Merkitsin värikynillä ja tusseilla jokaisen kohdan, jossa kerrottiin uskosta, rukouksesta, toivosta, Jeesuksen Kristuksen ominaisuuksista, evankeliumin saarnaamisesta ja Herran äänen kuuntelemisesta. Tiesin, että minun täytyi toimia samoin kuin Nefi, Enos, Moroni ja muut Mormonin kirjan profeetat olivat toimineet kärsiessään koettelemuksia. Ja minun oli tehtävä se tuntemalla Vapahtajaa kohtaan samaa rakkautta, joka oli täyttänyt heidän elämänsä vaikeina aikoina.

Näiden päivittäisten, henkilökohtaisten pyhien kirjoitusten tutkimishetkien

aikana tunsin Herran rakastavien käsivarsien ympäröivän minut ja tunsin Hänen kaikkien puolesta antamansa sovitusuhrin voiman. Henki puhui minulle, rauha valtasi minut ja sain vastauksia palaviin rukouksiini. Tehdessäni surutyötä lukemieni sanojen pohtiminen antoi minulle voimaa.

Eräänä päivänä Henki täytti minut ilolla lukiessani nämä sanat:

"Minä rakastan pieniä lapsia täydellisellä rakkaudella, ja he ovat kaikki yhdenvertaisia ja pelastuksesta osallisia. --

Pienet lapset -- ovat kaikki eläviä [Jumalassa] hänen armonsa tähden. --

Sillä katso, *kaikki pienet lapset ovat eläviä Kristuksessa.*" (Moroni 8:17, 19, 22, kursivointi lisätty.)

Minusta tuntui kuin voisin nähdä tyttäreni *elossa* Kristuksessa – hymyilevän, onnellisena ja Hänen sylissään. Siitä hetkestä lähtien tunsin, että minulla oli voimaa kestää, ja tunsin, että sielussani syttyi uusi toivo, joka koski perhettäni. Tiesin, että jos me pitäisimme tiukasti kiinni sovituksista, pyhistä kirjoituksista, elävien profeettojen sanoista ja toisistamme tempeliliittojemme avulla, yhdistyisimme jälleen perheenä iankaikkisesti.

Minä rakastan Mormonin kirjaa, joka todistaa selkeästi Jeesuksesta Kristuksesta – siitä, mitä Hän teki ja tekee hyväksemme ja mitä meidän on tehtävä ollaksemme Hänen kaltaisiaan. Mormonin kirja tuo valoa elämäni ja täyttää sydämeni toivolla Kristukseen. ■

Jewelene Carter, Virginia, USA

VIITE

1. Ks. Elaine S. Dalton, "Kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla", *Liahona*, toukokuu 2008, s. 118.

ISÄN KENGÄT

Monta vuotta sitten, kun vanhempani auttoivat Apuyhdistystä järjestämään vaatteita, kenkiä ja muita tavaroita lahjoitettavaksi tarvitseville, isäni huomasi erään tavarapinon keskellä huolella hoidetun kenkäparin. Sillä hetkellä hän sai voimakkaan tunteen ottaa kengät itselleen.

Äitini nauroi ja sanoi: ”Nuo kengät ovat sinulle kolme numeroa liian pienet. Eivät ne sinulle mahtuisi!”

Isäni piti kuitenkin lujasti kiinni päätöksestään. Kun sisaret olivat vit-sailleet asiasta tarpeekseen, he antoivat lopulta hänen pitää kengät.

Heti kun isä tuli kotiin, hän siisti kengät, täytti ne sanomalehtipaperilla ja pani ne laatikkoon vaatekaappinsa päälle. Me saimme ohjeet olla koskematta laatikkoon. Viisi vuotta laatikko pysyi samassa paikassa.

Sitten eräänä päivänä viereiseen taloon muutti uusi perhe. Heillä oli kaksi lasta ja puolivuotias vauva. Sisareni ja minä ystävyystimme heti perheen tyttöjen kanssa, jotka olivat meidän ikäisiämmme. Kerroimme uusille ystävillemme, mitä opimme kirkossa, ja kutsuimme heidät Alkeisyhdistykseen. He olivat innoissaan ja halukkaita oppimaan lisää siitä, mitä olimme kertoneet heille.

Palattuaan kotiin Alkeisyhdistyksestä he puhuivat lakkaamatta kirkosta vanhempiansa kanssa. Sitten vanhempamme kutsuivat koko perheen kuuntelemaan lähetystyökeskusteluja ja tulemaan kirkkoon. He ottivat kutsun ilomielin vastaan. He pitivät oppiaiheista, ja me olimme innoissamme siitä, että menisimme

kirkkoon heidän kanssaan.

Mutta kun lauantai tuli, perheen tyttäret tuntuivat olevan allapäin. Kun kysyimme, mikä oli hätänä, he sanoivat, etteivät heidän vanhempansa enää halunneet tulla kirkkoon.

Olimme pettyneitä ja pyysimme isää puhumaan tyttöjen vanhempien kanssa. Kun isä kertoi heille kirkossa käymisen siunauksista, perheen isä vastasi: ”Niin, tiedän kaiken sen. Ongelma on se, etten ole käyttänyt pitkään aikaan mitään muita kenkiä kuin lenkkitosuja, ja tiedän, että meidän pitäisi mennä kirkon kokouksiin asiallisesti pukeutuneina.”

Sillä hetkellä isä katsoi äitiä. Äiti

Isäni sai voimakkaan tunteen ottaa kengät, vaikka äiti sanoikin nauraen: ”Nuo kengät ovat sinulle kolme numeroa liian pienet.”

tiesi täsmälleen, mitä tehdä. Kengät, jotka olivat laatikossa isän vaatekaapin päällä, sopivat ystäviemme isälle täydellisesti, ja koko perhe lähti kirkkoon. Se oli heille ja meille suurenmoinen sunnuntai. Pian heistä tuli kirkon jäseniä, ja nyt he ovat ihana iankaikkinen perhe.

Tiedän, että isäni sai Pyhäältä Hengeltä ohjeen ottaa ne kengät. Sen seurauksena minä tavoittelen aina Hänen johdatustaan etsiessäni perheitä, jotka ovat valmiita kuulemaan evankeliumia. Tiedän, että Hän valmista perheitä, ja tiedän, että meidän pitää etsiä heitä ja tuoda heidät Kristuksen luokse. ■

Priscilla Costa Xavier, São Paulo, Brasilia



KATSO YLÖS

*Meidän kaikkien haasteena
on olla katsomatta
sivuille nähdäksemme,
millaisena muut näkevät
elämämme, ja sen sijaan
katsoa ylös nähdäksemme,
millaisina taivaallinen
Isä näkee meidät.*



Vanhin
Carl B. Cook
seitsemänkymmenen koorumista

Olessani nuori mies minut kutsuttiin palvelemaan lähetystyössä Hampurissa Saksassa. Kielikoulussa – nykyisen lähetysaarnajien koulutuskeskuksen edeltäjässä – yritin opetella uutta kieltä. Kun ensimmäinen ja sitten toinen viikko kuluivat, panin merkille, että muut piirissäni edistyivät paljon nopeammin kuin minä. Kun he edistyivät monimutkaisempiin käsitteisiin, minun *die-*, *der-* ja *das-*artikkelini olivat aivan sekaisin.

Aloin huolestua – ja lannistua. Kuinka voisin palvella menestyksellisesti lähetystyössä, ellen kykenisi kommunikoidaan ihmisten kanssa, joita minut oli kutsuttu opettamaan?

Rukoilin apua ja pyysin pappeuden siunausta, jotka rauhoittivat minua jonkin verran. Mutta avun etsimiseni ja kamppailuni jatkui, ja eräänä päivänä tunsin olevani kireämpi ja huolestuneempi kuin koskaan. Kun kävelimme toverini kanssa käytävää pitkin, pysähdyin pienen siivouskomeron

eteen. Pyysin toveriani odottamaan hetken. Livahdin siihen pieneen komeroon ja polvistuin mopin päälle. Aloin pyytää taivaalliselta Isältä jonkinlaista helpotusta.

Herra vastasi siihen rukoukseen. Tunsin tämän ajatuksen tulevan mieleeni: ”En ole koskaan kutsunut sinua oppimaan saksaa täydellisesti. Kutsuin sinut ainoastaan palvelemaan koko sydämestäsi, mielestäsi ja voimastasi.”

Ajattelin heti: ”*Siihen pystyn.* Voin palvella koko sydämestäni, mielestäni ja voimastani. Jos se on sitä, mitä Herra on kutsunut minut tekemään, *siihen pystyn.*” Nousin ylös tuntien valtavaa helpotusta.

Siitä hetkestä mittatikkuni vaihtui. En enää mitannut edistymistäni ja menestymistäni vertaamalla niitä tovereihini tai muihin piirini jäseniin. Sen sijaan keskityin siihen, mitä Herra ajatteli

tekemisistäni. Sen sijaan että olisin katsonut sivulle ja verrannut itseäni muihin, aloin tavallaan katsoa ylös tietääkseni, mitä *Hän* ajatteli ponnisteluistani.

En tainnut oppia kieltä paljoakaan nopeammin tai paljoakaan paremmin sen hetken jälkeen, mutta en enää kantanut samanlaisia huolia kuin aiemmin. Tiesin, mitä Herra halusi minun tekevän, ja minun vallassani oli tehdä se.

Aloin aamuisin kysyä neuvoa taivaalliselta Isältä kertomalla Hänelle, etten tiennyt, mitä päivä toisi mukanaan, mutta että tekisin aivan parhaani. ”Anna minun oppia se, mitä vain voin oppia”, rukoilin, ”mutta tapahtui mitä tahansa, aion antaa Sinulle tänään aivan parhaani.”

Iltaisin rukoilin jälleen raportoidakseni, mitä olin opiskellut ja mitä olin tehnyt. Kerroin taivaalliselle Isälteni niin vaikeuksistani kuin onnistumisistanikin. Olin alkanut kääntyä Hänen puoleensa – en muiden enkä edes itseni puoleen – saadakseni vahvistuksen edistymiselleni.



Se opetus, jonka sain pienessä siivouskomerossa yli 35 vuotta sitten, on pysynyt mielessäni koko elämäni ajan lukuisissa kirkon tehtävissä ja toimissa. Aina kun minua on pyydetty tekemään jotakin sellaista, missä odotukset näyttävät suuremmilta kuin kyyni, muistan tuon kokemuksen ja sanon itselleni: ”Hetkinen. Kuka kutsui sinut? Ketä palvelit? Ketä yrität miellyttää?”

Maaailmassa, jossa nykyään elämme, on kaikenlaisia mittareita – useimmat niistä meidän ulkopuolellamme. Mielestäni sellaiset mittarit voivat olla erityisen julmia nuorille aikuisille. Opiskelet ja saat arvosanan, mutta siinä ei välttämättä oteta huomioon, mitä muuta koet muissa luokissasi tai perheessäsi tai elämäntilanteessasi. Joskus meitä arvioidaan sen perusteella, miltä näytämme tai millaisella autolla ajamme. Saatamme perustaa oman arvontuntomme siihen, kuinka moni ystävä kirjoittaa seinällemme yhteisöllisen median sivustoilla. Olemme huolissamme siitä, mitä muut ajattelevat henkilöstä, jonka kanssa seurustelemme, tai mitä ihmiset ajattelevat, jos menemme naimisiin ennen kuin saamme opiskelumme päätökseen. On helppoa langeta muiden miellyttämisen ansaan, mutta emme voi luottaa sellaisiin ulkoihin mittareihin, sillä maailma voi olla liian hanakka sekä kehumaa että arvostelemaan.

Mielestäni meidän kaikkien haasteena – mutta ehkä etenkin nuorten aikuisten haasteena – on yrittää olla katsomatta sivuille nähdäksemme, millaisena muut näkevät elämämme, ja sen sijaan katsoa ylös nähdäksemme, millaisina taivaallinen Isä näkee meidät. Hän ei katso ulkoista olemusta

vaan sydäntä (ks. 1. Sam. 16:7). Ja Hän tietää paremmin kuin kukaan muu, mitä kukin meistä tarvitsee.

Kuinka siis ”katsomme ylös”? Tässä on joitakin periaatteita, jotka voivat auttaa.

Hyödynnä hengellistä voimaa

Voimme hyödyntää hengellistä voimaa, jota tarvitsemme päätöksenteossa, aloittamalla jokaisen päivän henkilökohtaisella rukouksella ja pyhien kirjoitusten tutkimisella. Tuohon rukoukseen voi sisältyä pyyntö olla vastaanottavainen Jumalan meitä varten laatimalle suunnitelmalle. Vaikka emme ehkä näekään koko suunnitelmaa, voimme pyytää, että olisimme vastaanottavaisia sille osalle suunnitelmaa, joka sinä päivänä tulee eteemme. Kun olemme vastaanottavaisia, näemme tulokset valinnostamme seurata Häntä. Kykenemme toimimaan saamiemme vaikutelmien mukaan. Ja kykenemme tekemään vaikeita asioita ja tekemään oikeista syistä sen, mitä sitten vaaditaan.

Ole uskollinen saamallesi johdatukselle

Voimme ”katsoa ylös” pysymällä uskollisina johdatukselle, jota olemme saaneet henkilökohtaisena ilmoituksena rakastavalta taivaalliselta Isältä. Joskus muut yrittävät saada meidät luopumaan toimimasta saamamme johdatuksen mukaan, ja vaikka heillä olisikin hyvät aikomukset, meidän pitää olla uskollisia sille, mitä olemme tunteneet.

Vaimollani ja minulla on tytär, joka palvelee kokoaikaisessa lähestytyössä Espanjassa. Tuo tytär vietti

***Voimme ”katsoa ylös”
pysymällä uskollisina
johdatukselle,
jota olemme saaneet
henkilökohtaisena
ilmoituksena rakastavalta
taivaalliselta Isältä.***





KATSOKAA KOHTI TAIVASTA

”Taivasta kohti katsomisen tulisi olla elinikäinen pyrkimyksemme. Jotkut typerät ihmiset kääntävät selkensä Jumalan viisaudelle ja seuraavat häilyväisen muodin houkutusta, valheellisen suosion viehätystä ja hetken huumaa. Heidän käyttäytymisensä muistuttaa suuresti Esaun onnetonta kokemusta, kun tämä vaihtoi esikois-oikeutensa papukeittoannokseen.

Ja mitä sellaisesta teosta seuraa? Minä todistan teille tänään, että selän kääntäminen Jumalalle tuo rikkoutuneita liittoja, särkyneitä unelmia ja murskattuja toiveita. Pyydän teitä välttämään sellaista upottavaa juoksuhiikkaa. Olette jaloa syntypeerää. Päämääränne on iankaikkinen elämä Isämme valtakunnassa.

Sellaista päämäärää ei saavuteta yhdellä loistavalla yrityksellä, vaan se on pikemminkin tulosta elinikäisestä vanhurskaudesta, viisaiden valintojen kertymästä, pysyvästä määrätietoisuudesta ja ylevistä ihanteista.

Kestävästä uskosta tulee elämämme ankkuri keskellä levotonta aikaamme, omantunnon taisteluita ja päivittäisen elämän kuohuntaa.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Guideposts for Life’s Journey”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuuden puhe 13. marraskuuta 2007, s. 3, speeches.byu.edu.

lukiovuotensa Uudessa-Seelannissa, kun palvelin siellä lähetysjohtajana. Kun hän täytti 21 vuotta, hän sanoi: ”Isä, äiti, minusta tuntuu, että minun pitää palvella lähetystyössä.” Olimme tietenkin tyytyväisiä tähän vanhurskaaseen päätökseen, mutta koska tiesimme, että hänelle oli ollut uhraus muuttaa pois ystäviensä ja sukulaistensa luota teinivuosinaan, sanoin hänelle: ”Olet jo palvellut lähetystyössä.”

Hän vastasi hymyillen: ”Ei, isä, *sinä* olet. Nyt *minä* haluan lähteä palvelemaan Herraa.”

”Hyvä on”, hymyilin. ”Palvele lähetystyössä. Noudata saamaasi kehoitusta palvella.”

Nyt olen riemuissani siitä, että hän palvelee taivaallista Isäänsä ja Isän lapsia Espanjassa, ja sen lisäksi siitä, että hän myös noudattaa tuntemaansa kehoitusta. Hän ei antanut edes minun – hyvää tarkoittavan isän – taivutella häntä tekemään mitään muuta kuin sen, minkä hän tunsikin olevan oikein omassa elämässään ja taivaallisen Isän suunnitelmassa häntä varten.

Älä pelkää toimia

Niin tärkeää kuin onkin saada selville taivaallisen Isän suunnitelma elämäämme varten, me haluamme joskus niin kovasti tietää jokaisen yksityiskohdan alusta loppuun, että pelkäämme ryhtyä toimeen. Älä lankea tähän ansaan. Tee hyviä valintoja käyttäen parasta harkintakykyäsi ja mene elämässäsi eteenpäin. Meitä

siunataan, kun me teemme valintoja. Älä pelkää tehdä valintoja siksi, että pelkäätkään tekeväsi virheitä.

Älä pelkää kokeilla uusia asioita. Niin toimiessasi koet iloa matkasta.

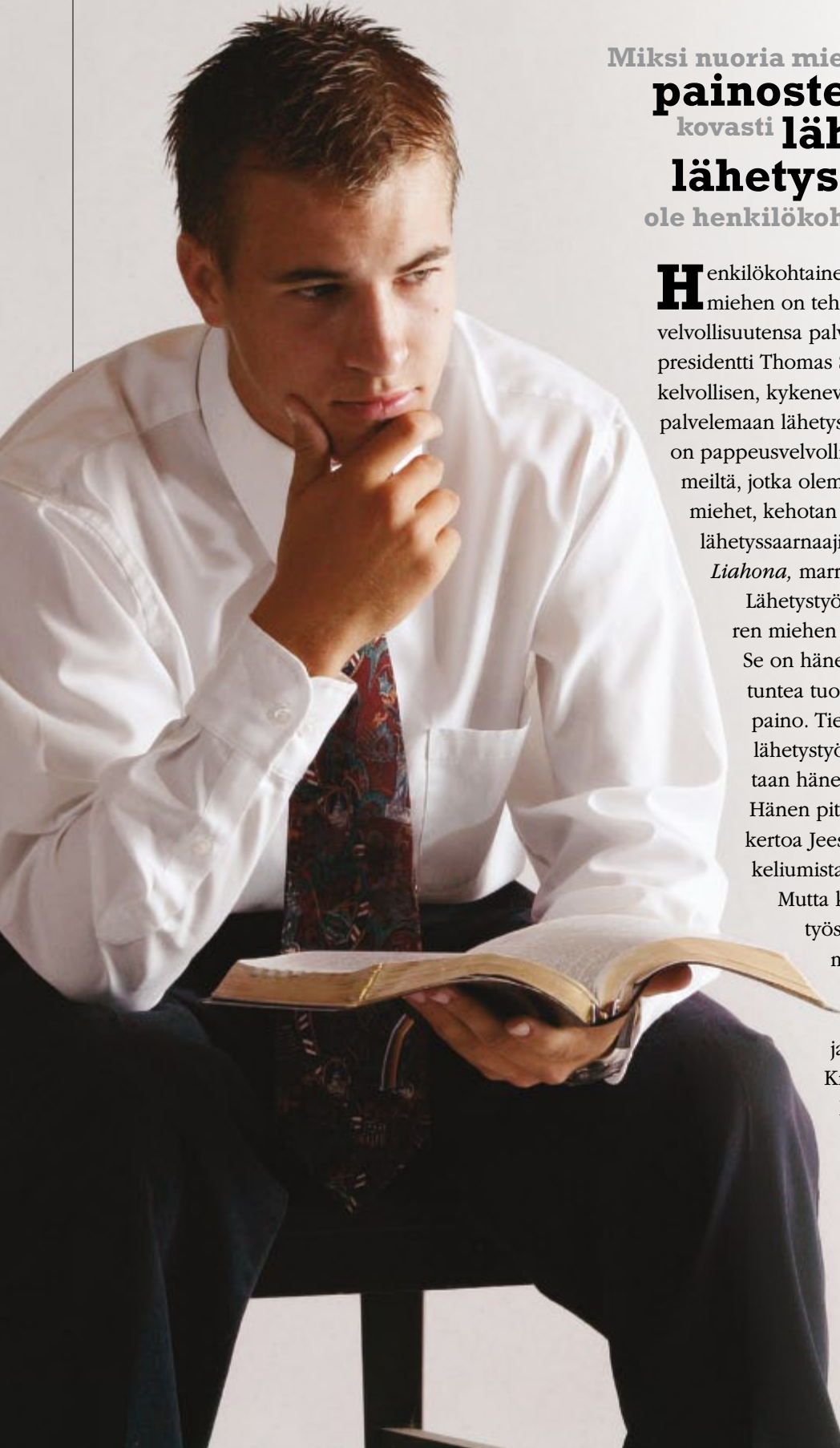
Pysy paikoillasi

Kun perheemme asui Uudessa-Seelannissa, jouduimme toisinaan ymmälle niiden haasteiden runsaudesta, joita tutkijoilla, uusilla käännyttämisillä, lähetysaarnajilla ja muilla oli. Huomasimme usein rukoilevamme vastauksia – ja odottavamme, että saamme niitä *nopeasti!*

Me kaikki olemme avun tarpeessa. Ja joskus etsimämme ratkaisut todella *tulevat* nopeasti. Mutta toisinaan ne tulevat muulla tavoin kuin olimme toivoneet. Tai ne tulevat myöhemmin kuin odotimme. Ja toisinaan tuntuu, ettei niitä tule lainkaan.

Omaksu sellaisissa tilanteissa asenne ”pysy paikoillasi”, kunnes Herra lähettää apua, kestävä se kuinka kauan hyvänsä. Mutta se, että pysyt paikoillasi, ei tarkoita, että olisit joutunut. Kuten mainitsin, älä pelkää toimia. Tee edelleen hyviä asioita. Pidä edelleen käskyt. Jatka rukoilemista ja tutkimista ja parhaasi tekemistä, kunnes saat lisäohjeita. Älä jätä paikkaasi. Oman aikataulunsa mukaan Herra antaa kaiken koitua parhaaksesi.

”Katsominen ylös” on siunannut elämääni yhä uudelleen tuosta kielikoulussa saamastani kokemuksesta alkaen. Kuten Mormon selittää kohdassa Hel. 3:27: ”Herra on armollinen kaikille, jotka vilpittömin sydämin huutavat avuksi hänen pyhää nimeään.” Olen tuntenut ja kokenut Hänen armeliaisuuttaan ja rakkauttaan. Tiedän, että me jokainen voimme kokea Hänen armeliaisuuttaan, kun uskomme Häneen ja käännyimme Hänen puoleensa. ■



Miksi nuoria miehiä

painostetaan niin kovasti lähtemään lähetystyöhön? Eikö se ole henkilökohtainen päätös?

Henkilökohtainen päätös, joka jokaisen nuoren miehen on tehtävä, on se, täyttääkö hän pappeusvelvollisuutensa palvella lähetystyössä vai ei. Kuten presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Jokaisen kelvollisen, kykenevän nuoren miehen tulisi valmistautua palvelemaan lähetystyössä. Palveleminen lähetystyössä on pappeusvelvollisuus – velvoite, jota Herra odottaa meiltä, jotka olemme saaneet niin paljon. Nuoret miehet, kehotan teitä valmistautumaan palvelemaan lähetyssaarnaajina.” (”Tavatessamme jälleen”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 5–6.)

Lähetystyöhön valmistautuminen on osa nuoren miehen Aaronin pappeuden kokemusta. Se on hänen velvollisuutensa, ja hänen pitäisi tuntea tuon velvollisuuden asianmukainen paino. Tietenkään hänen ei pitäisi palvella lähetystyössä pelkästään siksi, että sitä odotetaan häneltä tai hän tuntee painetta tehdä niin. Hänen pitäisi palvella, koska hänellä on halu kertoa Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista muille.

Mutta kun hän kysyy rukouksessa lähetystyössä palvelemisesta, hänen tulee myös muistaa, että ottamalla vastaan pappeuden hän on jo hyväksynyt pyhän vastuun ”varoittaa, selittää, kehottaa ja opettaa ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse” (OL 20:59), mukaan lukien palvelemalla kokoaikaisena lähetyssaarnaajana. Jos nuoret miehet eivät kykene palvelemaan heikon terveyden tai jonkin vamman vuoksi, heidät vapautetaan palveluksesta kunniallisesti. ■



Onko olemassa suojelusenkeleitä? Onko minulle annettu sellainen?

Pyhissä kirjoituksissa ei käytetä termiä ”suojelusenkeli”. Sen sijaan puhutaan enkelien palveluksesta (ks. Omni 25; Moroni 7:22–29). ”Enkelit puhuvat Pyhän Hengen voimalla” (2. Nefi 32:3), ja usein heillä on sama tehtävä kuin Pyhällä Hengellä lohduttaa, opastaa, suojella uskollisia ja ilmoittaa tai vahvistaa totuutta. Siten Pyhää Henkeä voidaan

pitää suojelusenkelinä.

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: ”Alusta asti kautta taloudenhoitokausien Jumala on käyttänyt enkeleitä – – välittämään rakkautensa ja huolenpitonsa lapsiaan kohtaan. – – Nähtiinpä heitä tai ei, he ovat *aina* lähellä.” (”Enkelien palvelus”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 29.)

Herra ei ole ilmoittanut, onko kullekin ihmiselle annettu joku tietty enkeli varjelijaksi, mutta voit olla varma siitä, että jumalallista varjelusta ja lohtua on saatavilla. Jos osoitat uskoa, saat Jumalan apua, mukaan lukien enkeleitä, joita lähetetään vahvistamaan ja lohduttamaan sinua ja antamaan sinulle rohkeutta tehdä sitä, mikä on oikein. ■

Mikä on kirkon kanta homoseksuaalisuuteen?

Voinko olla ystävänä ihmisten kanssa, joilla on homoseksuaalisia tunteita?

Kirkko vastustaa homoseksuaalista käyttäytymistä, ja me tarjoamme ymmärtävästi ja kunnioittavasti tukea niille henkilöille, jotka tuntevat viehtymystä samaan sukupuoleen.

Jos tunnet ihmisiä, jotka tuntevat viehtymystä samaan sukupuoleen, noudata samoja periaatteita kuin muiden ystävien suhteen: ”Valitse ystäväsi huolellisesti. He vaikuttavat suuresti siihen, kuinka ajattelet ja toimit, ja osaksi jopa siihen, millainen ihminen sinusta tulee. Valitse sellaisia ystäviä, joilla

on samoja arvoja kuin sinulla, niin että voitte vahvistaa ja kannustaa toisianne korkeiden tasovaatimusten mukaisessa elämässä. Todellinen ystävä kannustaa sinua sen mukaan, mikä sinulle on parhaaksi. – – Kohtele jokaista ystävällisesti ja kunnioittavasti.” (*Nuorten voimaksi*, kirjanen, 2002, s. 12.)

Kirkko opettaa, että ihmisen seksuaalisuudella on tarkoitus taivaallisen Isän suunnitelmassa. Jotta voisimme olla onnellisia ja täyttää tuon tarkoituksen, meitä käsketään elämään siveyden lain mukaan. Homoseksuaalinen

käyttäytyminen on tuon tarkoituksen vastaista ja rikkoo Jumalan käskyjä.

Jos joku kuitenkin tuntee viehtymystä samaa sukupuolta oleviin eikä toimi noiden tunteiden mukaan, hän ei tee syntiä. Kirkon siveellisyyttä koskeva tasovaatimus on sama jokaiselle riippumatta siitä, kumpaan sukupuoleen hän tuntee viehtymystä. Herra tai Hänen kirkkonsa eivät suvaitse mitään sellaista käyttäytymistä, joka rikkoo Hänen lakejaan. Me siis tuomitsemme moraalittoman käyttäytymisen mutta emme henkilöä. ■

Lue lisää tästä aiheesta vanhin Jeffrey R. Hollandin artikkelista ”Kuinka auttaa niitä, jotka kamppailevat samaan sukupuoleen kohdistuvan viehtymyksen kanssa”, Liahona, lokakuu 2007, s. 40–43.



Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

PITÄKÄÄ LIITOT

SANOMA NIILLE,
JOTKA AIKOVAT
PALVELLA
LÄHETYSTYÖSSÄ

Avain tähän työhön on liittojemme pitämisessä. Millään muulla tavalla emme pysty saamaan avuksemme ja käyttämään jumalisuuden voimia.

Aion puhua teille siitä, miten valtavan tärkeää on liittojen pitäminen – minun pitää omani ja teidän pitää omanne. Tämä on aihe, joka käsittää enemmän kuin puhumisen kuuliaisuudesta, vaikka kuuliaisuus on toki osa sitä. Ja tämä on hyvin henkilökohtainen aihe.

Tavallaan se on kaikkein olennaisin asia, mistä voimme keskustella evankeliumin suunnitelmassa, koska vain liittoja tekevät ja liittonsa pitävät voivat lunastaa itselleen selestisen valtakunnan suurimmat siunaukset. Kun siis puhumme liittojen pitämisestä, puhumme kuolevaisuutemme tarkoituksen ydinasiasta.



Valtakuntaa rakennetaan yksi liitto kerrallaan

Liitto on sitova hengellinen sopimus, Isällemme Jumalalle annettu pyhä lupaus, että tulemme elämään, ajattelemaan ja toimimaan tietyllä tavalla – Hänen Poikansa, Herran Jeesuksen Kristuksen tavalla. Isä, Poika ja Pyhä Henki puolestaan lupaavat meille iankaikkisen elämän täyden ihanuuden.

Minusta on mielenkiintoista, että liitot tehdään henkilökohtaisesti, yksilöllisesti. Kasteessa ja konfirmoinnissa me teemme liiton, joka lähettää meidät iankaikkiseen elämään johtavalle tielle. Nuo toimitukset tehdään yksittäisille ihmisille, yhdelle kerrallaan, riippumatta siitä, kuinka monien täytyy lopulta saada ne.

Pappeuden saadessaan miehet tekevät liiton. Pappuus annetaan aina yhdelle yksilölle kerrallaan.

Korkeimmat liitot, mitä voimme solmia, ovat temppelissä. Siellä me annamme vakavimmat lupauksemme taivaalliselle Isällemme, ja siellä Hän avaa meille täydemmin meille antamiensa lupausten todellisen merkityksen. Jälleen kerran ne ovat yksilöllisiä kokemuksia, silloinkin kun menemme

temppeliin sinetöitäväksi toisiin yksilöihin.

Siten Jumalan valtakuntaa rakennetaan – yksi henkilö kerrallaan, yksi liitto kerrallaan kaikki tiet matkallamme kuolevaisuudessa johtavat pyhän temppelin korkeimpiin liittoihin.

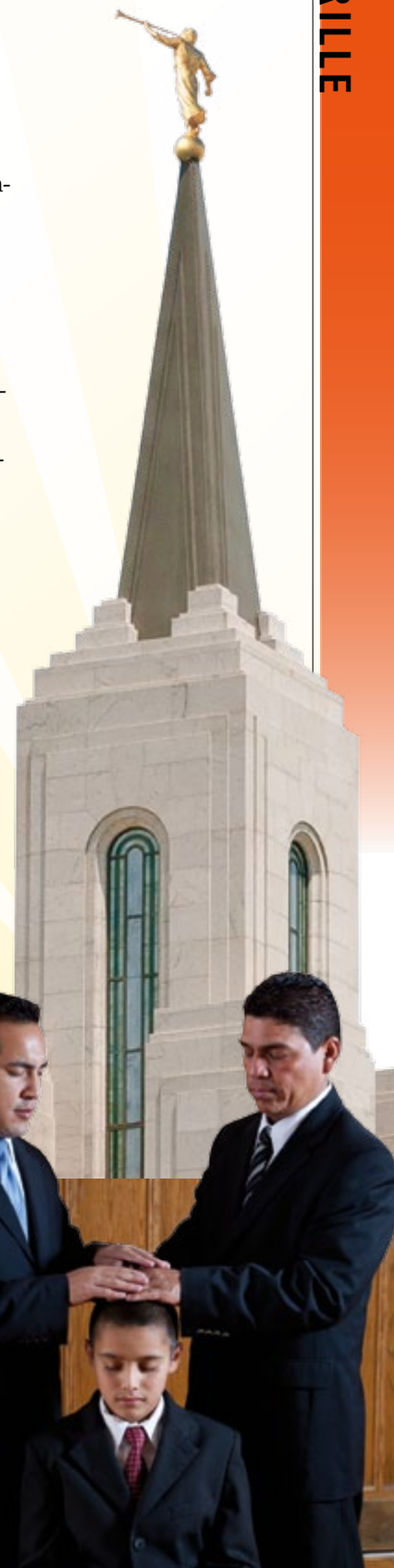
Temppeliliittojen rooli

Teille on hyvin tärkeää ymmärtää, että meneminen temppeliin saamaan oman endaumenttinne sekä ne suurenmoiset toimitukset, jotka valmistavat teitä tuohon endaumenttiin, on erottamaton osa valmistautumistanne ja sitoutumistanne lähetystyöhön.

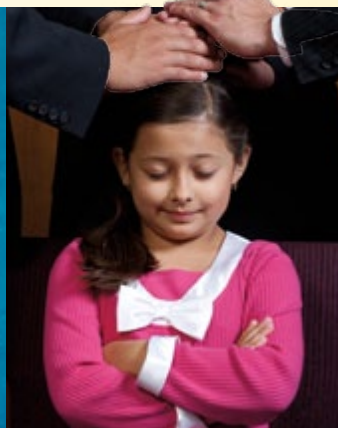
Kun menette temppeliin, alatte ymmärtää noiden temppeliliittojen merkityksen – sen erottamattoman siteen, joka on endaumenttinne ja lähetystyömenestyksenne välillä.

Itse asiassa sana *endaumentti* itsessään ilmaisee tuon äärimmäisen tärkeän suhteen luonteeseen. Endaumentti [englanniksi *endowment*] on lahjoitus tai lahja. Se sisältää saman kantasanan kuin *dowry* [myötäjäiset], joka on erityinen lahja tai lahjoitus, jonka nuoripari saa aloittaessaan elämänsä avioliitossa.

Siten Jumala toimii meidän kohdallamme joka kerta, kun solmimme jonkin liiton Hänen kanssaan. Hän antaa meille *lahjan*. Me



VALOKUVAKUUTUS: MATTHEW REEER, JA CHRISTINA SMITH





lupaamme tehdä tiettyjä asioita toimituksesta riippuen, ja Hän lupaa erityisiä vastalahjoja – ihmeellisiä lahjoja, sanomattoman suuria lahjoja, lähes käsittämättömiä lahjoja. Niinpä sanon teille kuten sanon itselleni – jos me todella haluamme menestyä tehtävissämme, jos me haluamme saada kaiken avun ja kaiken hyödyn ja kaikki siunaukset Isältä, jos me haluamme, että meille avataan taivaan ovi, jotta voisimme saada jumalisuuden voimat, meidän on pidettävä liittomme!

Tiedätte, ettette voi tehdä tätä työtä yksin. Me tarvitsemme taivaan apua, me tarvitsemme Jumalan *lahjoja*. Hän opetti niin työn alkaessa tällä taloudenhoitokaudella. Opettaessaan Siionin lunastusta Herra sanoi:

”Niin että he itse voivat valmistautua ja että minun kansaani voitaisiin opettaa täydellisemmin ja se saisi kokemusta ja tietäisi täydellisemmin velvollisuuksistaan ja siitä, mitä minä vaadin sen käsistä.

Eikä tämä voi tapahtua, ennen kuin minun vanhimmilleni annetaan voima korkeudesta.

Sillä katso, minä olen valmistanut suuren endaumentin ja siunauksen vuodatettavaksi heidän päällensä, jos he ovat uskollisia ja pysyvät nöyrinä minun edessäni.” (OL 105:10–12.)

Tämä työ on niin tärkeää ja vastustaja vastustaa sitä niin suuresti, että me tarvitsemme jokaisen jumalallisen voiman edistämään pyrkimyksiämme ja viemään kirkkoa vakaasti eteenpäin. Avain siihen meille yksilöinä on liitto, jonka teemme temppelissä – me lupaamme olla kuuliaisimpia ja uhrata, omistautua Isälle, ja Hän lupaa antaa ”suuren endaumentin”.

Liitot ja Herran työ

Auttaako tämä teitä ymmärtämään, kuinka olennaisia meidän henkilökohtaiset, yksilölliset lupauksemme ovat työn kattavuudelle ja suuruudelle? Kuten kaikki muukin pelastussuunnitelmassa, kaikkien lähetyssaarnaajavanhinten ja -sisarten menestys kautta maailman riippuu yhdestä lähetyssaarnaajasta kerrallaan.

Me emme tee liittoja kokonaisina seurakuntina tai vaaroina. Ei, me teemme liittoja veli Poutasena tai veli Puurtisena, sisar Jokisena tai sisar Jaatisena. Avain tähän työhön on siinä, että yksilöt pitävät liittonsa.

En tiedä, millä lähetyksentällä tulette palvelemaan, mutten usko, että taivaallinen Isämme on antanut mitään erityisiä lupauksia teidän lähetyksentällemme kokonaisuutena. Tiedän kuitenkin, että Hän on antanut suuria lupauksia teille henkilökohtaisesti.

Kun koko lähetyksenttä yhdistyy jokaisen lähetyssaarnaajan nuhteettomuuden voimasta jokaisen lähetyssaarnaajan pitäessä liittonsa, silloin me siirrämme vuoria. Kun vallitsee sellainen ykseys ja voima ja jokainen yksilö lähetyksentällä saa lahjan taivaasta, mikään

”ei voi estää työn etenemistä”. Juuri tällä tavalla Jumalan totuus etenee ”uljaana, jalona ja riippumattomana”.¹

Meillä on se varmuus, kun ketjussa ei ole yhtään heikkoa lenkkiä, kun taisteluvastuudessa ei ole yhtään haurasta kohtaa. Sota pahuutta ja erhettä vastaan on se tapa, jolla jokainen evankeliumin voitto saavutetaan – yksi liitto kerrallaan, yksi yksilö kerrallaan, yksi lähetyssaarnaaja kerrallaan.

Siitä syystä Herra sanoi kirkon varhaisille johtajille: ”Teidän tulee sitoutua toimimaan kaikessa pyhydessä minun edessäni – niin että sikäli kuin teette niin, tuotate kunniaa sille valtakunnalle, jonka olette saaneet” (OL 43:9–10).

Se on liittojen kieltä. Juuri sitä me menemme temppeleihin tekemään – sitomaan itsemme Herraan ja toisiimme ja sitten tuolla voimalla ”toimimaan kaikessa pyhydessä”. Vastalahjaksi saamme itsellemme ja työhömme voimaa ja kirkkautta. Juuri tähän liittojen pitämiseen liittyen Herra on sanonut: ”Minä, Herra, olen sidottu, kun te teette, mitä minä sanon; mutta kun te ette tee, mitä minä sanon, teillä ei ole mitään lupautusta” (OL 82:10).

Uskokaa minua. Avain tähän työhön on liittojemme pitämisessä. Millään muulla tavalla emme pysty saamaan avuksemme ja käyttämään jumalisuuden voimia. Teillä on Herran sana tästä asiasta.

Te menette temppeleihin valmistautuaksenne lähetystyöhönne. Pitäkää siellä solmimanne liitot, jokainen niistä. Ne ovat hyvin henkilökohtaisia, hyvin pyhiä lupauksia, jotka jokainen meistä antaa taivaalliselle Isällemme.

Liitto todistaa

Kun pyydän teiltä tätä, haluan teidän tietävän, että minä teen samalla tavalla. Minäkin pidän liittoni. Yksi noista liitoista on kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä

olla Kristuksen nimen erityinen todistaja koko maailmalle (ks. OL 107:23). Pitäessäni liittoni minä paitsi todistan teille tänään Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänestä ristiinnaulittuna, myös olen sellainen todistaja, joka on kutsuttu ja asetettu ja jolle on annettu tehtävä viedä tuo todistus maailmalle. Olen onnellinen saadessani liittyä joukkoonne tuossa palvelutyössä, rakkaat nuoret ystäväni.

Minä tiedän, että Jumala elää, että Hän on meidän kirjaimellinen Isämme taivaassa ja että Hän pitää meille antamansa lupaukset ikuisesti. Minä tiedän, että Jeesus on Kristus, Isän ainosyntyinen Poika lihassa ja maailman Vapahtaja. Minä tiedän, että Hän kärsi, vuoti verta ja kuoli, jotta me saisimme iankaikkisen elämän.

Minä tiedän, että Isä ja Poika ilmestyivät nuorelle profeetta Joseph Smithille, tämän taloudenhoitokauden suurenmoiselle perustajaprofeetalle, joka myös vuodatti verensä todistuksena kutsumuksestaan, äärimmäisenä vertauskuvana uskollisuudesta liitoilleen. Minä tiedän, että nuo profeetalliset avaimet on annettu katkeamattomana ketjuna 15 muulle miehelle, kunnes tänä aikana ne ovat nyt presidentti Thomas S. Monsonin hallussa hänen profeetallisessa tehtävässään hänen ollessa Jumalan johtava ylipappi maan päällä.

Tämä työ on totta. Nämä julistukset ovat totta. Minä tiedän ne riippumattomana kenestäkään toisesta kuolevaisesta ihmisestä, joka on koskaan elänyt. Minä tiedän ne Pyhän Hengen ilmoitusten perusteella, Hänen, joka antaa johdatusta elämäni ja tarkoituksen todistukselleni ja joka lähettää minut – teidän kanssanne – matkaan maailman Lunastajan erityisenä todistajana. ■

Lähetystyöaiheisessa satelliittilähetyksessä 25. huhtikuuta 1997 pidetystä puheesta.

VIITE

1. Joseph Smith julkaisussa *History of the Church*, osa 4, s. 540.





NUORET NAISET, NOUSKAA JA LOISTAKAA!

NUORTEN NAISTEN YLIN JOHTOKUNTA

Tämän vuoden toimintailtojen johtoihe kutsuu teitä olemaan johtajia. Se on teille kutsu johtaa puhtaudessa, säädyllisyydessä ja pyhyydessä. Se on kutsu muuttaa maailmaa!

Kun tulitte Nuorten Naisten järjestöön, teille annettiin kullan ja valkoi-sen värinen soihtukaulakoru käytettäväksi muistutukseksi, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa te nuoret naiset puolustatte totuutta ja vanhurskautta ja nousette ja annatte

valonne loistaa maailmalle. Se tarkoittaa sitä, että elätte jumalallisen asemanne arvoisesti kallisarvoisina Jumalan tyttärinä. Se tarkoittaa sitä, että pyritte olemaan Hänen ja Vapahtajan todistajina ”kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla” (Moosia 18:9).

Me toivomme, että käytätte tänä vuonna soihtukaulakoruanne ylpeinä muistuttamassa siitä, että olette esimerkki ympärillänne oleville. Te loistatte, kun **rukoillette** päivittäin, **luette** Mormonin kirjaa, **noudatatte Nuorten voimaksi** -kirjasen tasovaatimuksia ja **hymyilette**. Me tiedämme, että kun pidätte käskyt ja elätte *Nuorten voimaksi* -kirjasen tasovaatimusten mukaan, te säteilette iloa ja olette kellovillisia saamaan Pyhän Hengen johdosta. Tuon johdatuksen ansiosta jokainen teistä kykenee tekemään valintoja, jotka auttavat teitä olemaan kellovillisia saamaan temppeleisuosituksen.

Me Nuorten Naisten ylin johtokunta todistamme, että kun te teette näitä asioita, Vapahtaja on valona polullanne. Hän lupaa teille: ”Minä olen myös teidän valonanne – –, ja minä raivaan tien teidän edellänne, jos te pidätte minun käskyni – –; ja te tulette tietämään, että minä teitä johdatan” (1. Nefi 17:13). ■



VUODEN 2012 TOIMINTAILTOJEN JOHTOAIHE

*”Nouskaa ja loistakaa,
jotta valonne olisi
viirinä kansakunnille”
(OL 115:5).*



Ylinnä: Nuorten Naisten ylijoh-taja Elaine S. Dalton (keskellä), ensimmäinen neuvonantaja Mary N. Cook (vasemmalla) ja toinen neuvonantaja Ann M. Dibb (oikealla). Yllä: Nuorten Miesten ylijoh-taja David L. Beck (keskellä), ensimmäinen neuvonantaja Larry M. Gibson (vasemmalla) ja toinen neuvonantaja Adrián Ochoa (oikealla).



OLKAA LOISTAVIA ESIMERKKEJÄ

NUORTEN MIESTEN YLIN JOHTOKUNTA

Kirkon nuoret miehet – mahtavan Aaronin pappeuden diakonit, opettajat ja papit – te olette ottaneet päällenne Vapahtajan nimen. Te kannatte Hänen pyhää pappeuttaan. Teidät on kutsuttu tekemään Hänen työtään ja olemaan siunaukseksi kaikille, jotka tuntevat teidät. Teidän on nyt aika täyttää pappeusvelvollisuuksenne ja loistaa ”viirinä kansakunnille” (OL 115:5).

Nyt on aika antaa ”valonne [loistaa] ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa” (Matt. 5:16). Jeesus Kristus on täydellinen esimerkki. Pyrikikää tuntemaan Hänet, seuraamaan Häntä ja tulemaan enemmän Hänen kaltaisikseen noudattamalla Hänen käskyjään ja pitämällä kirkon taso-vaatimukset niin kuin ne on selitetty julkaisussa *Nuorten voimaksi*.

Kun teette niin, tulette olemaan loistava hengellinen voima ympärillenne oleville.

Herra sanoi: ”Pitäkää itsenne puhtaina, te Herran astioiden kantajat” (OL 133:5). Siveellisen puhtautenne ansiosta voitte loistaa erityistä valoa seurakuntanne jäsenille, kun edustatte kelpoisesti Vapahtajaa

toimittaessanne pyhän sakramentin heille joka sunnuntai.

Etsikää joka päivä tilaisuuksia palvella perhettänne, ystäviänne, kooruminne jäseniä ja muita, ja tartukaa näihin tilaisuuksiin. Teistä tulee iloinen valon palvelija heille ja niille, jotka hiljaa tarkkailevat teitä.

Loistakaa vilpittömästi ystävällisyyttä ja hyvyttä kaikille. Jakakaa kirkon toimintojen ja evankeliumin opetusten suurenmoiset siunaukset ystävienne kanssa. Olkaa rohkeita ja kutsukaa heitä tulemaan maailman valon ja elämän – Jeesuksen Kristuksen – luo.

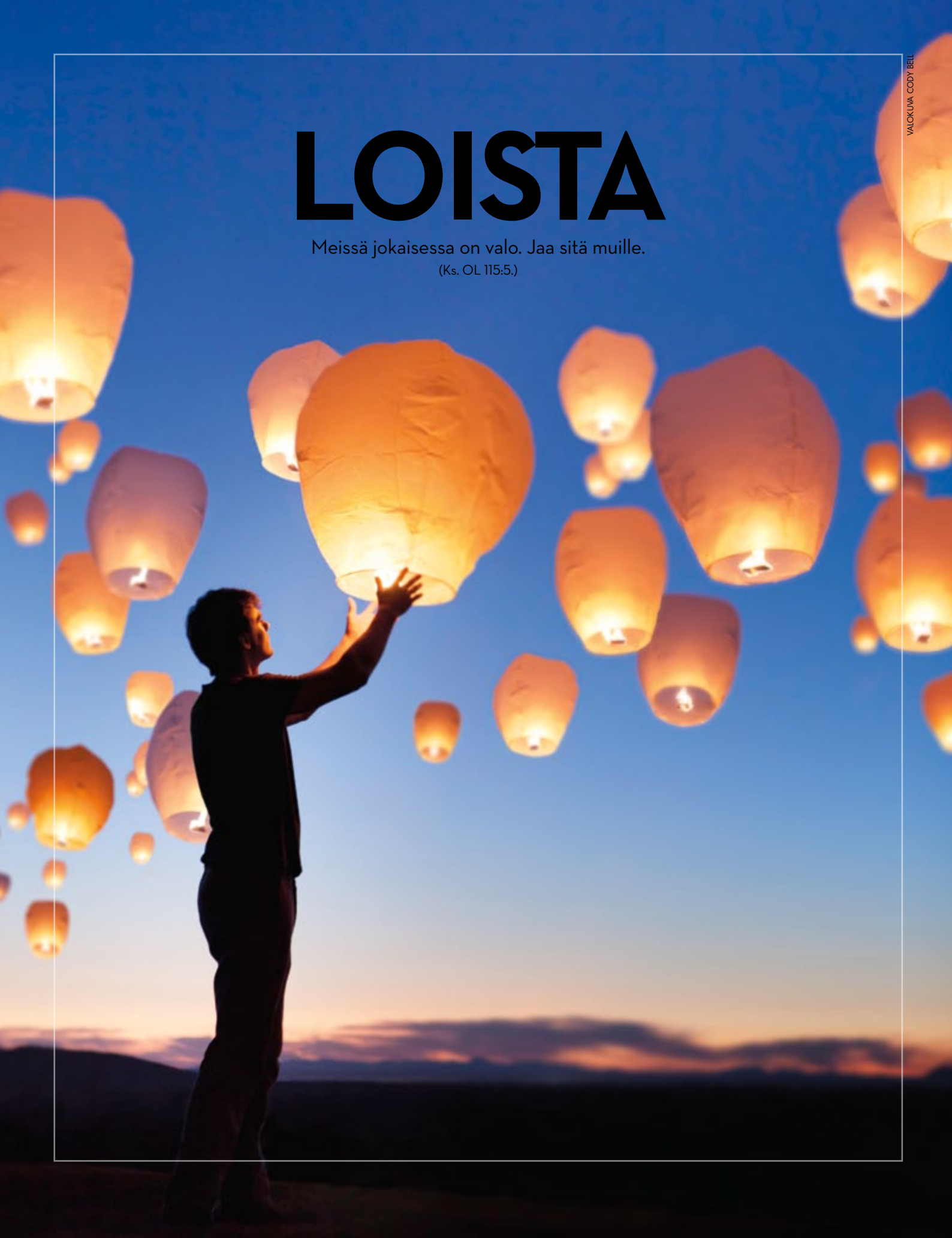
Me rakastamme teitä. Me rukouksemme puolestanne. Me todistamme, että Herra rakastaa teitä ja tarvitsee teitä auttamaan valtakuntansa rakentamisessa. Nyt on teidän aikanne nousta ja loistaa Hänen pyhän pappeutensa haltijoina. Kun pidätte tämän pappeuden kunniaa ja täytätte velvollisuuksenne Jumalaa kohtaan, valostanne tulee viiri kansakunnille. ■



LOISTA

Meissä jokaisessa on valo. Jaa sitä muille.

(Ks. OL 115:5.)



Oppi ja liitot 115:5

Herra on käsenyt meidän nousta ja loistaa.

Minä sanon teille kaikille

Tässä ilmoituksessa vuodelta 1838 Herra antoi ohjeita temppelein rakentamisesta Far Westiin Missouriin sekä muista Siionin perustamiseen liittyvistä asioista. Hän myös ilmoitti kirkkonsa nimen näinä viimeisinä aikoina: Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. Vaikka tämä ilmoitus oli osoitettu tuon ajan kirkon johtohenkilöille, käsky nousta ja loistaa koskee meitä kaikkia tänä aikana.

Nouskaa ja loistakaa



”Herralla on teille jokaiselle suuri työ tehtäväksi. ’Nouskaa ja loistakaa, jotta valonne olisi viirinä kansakunnille’ (OL 115:5). Hän uskoo

teihin, ja Hän kutsuu teitä ja luottaa siihen, että seisotte pystypäisempinä ja loistatte kirkkaammin näinä haastavina mutta suurenmoisina aikoina.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Your Right to Choose the Right”, *New Era*, elokuu 2005, s. 8.

Valonne

Kuinka voit antaa valosi loistaa? Mieti näitä ideoita ja kirjoita omia ideoitasi päiväkirjaasi.

- Ole ystävällinen, antelias ja nöyrä.
- Puolusta kirkon tasovaatimuksia ja elä niiden mukaan.
- Hymyile ja osoita evankeliumin mukaisen elämän tuomaa iloa.
- Kerro evankeliumista ystäville.
- Lausu todistuksesi totuudesta.

vanhurskaudesta opastaaksemme niitä, jotka etsivät Siionin turvaa ja siunauksia.”

Vanhin D. Todd Christofferson kahdenoista apostolin koorumista, ”Tulkaa Siionin”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 37.

Viirinä

Viiri – jokin esine, yleensä lippu, joka kiinnitetään salkoon ja jota käytetään jonkin asian kannattamisen tun-



nuskuvana tai symbolina. Ks. OL 45:9.

”Viirinkantajat marssivat jonkin hyvän asian etujoukkona. He edustavat sitä, mikä on hyvää

ja jaloa. Usein he kantavat lippuja tai muita symboleja ilmaistakseen, keitä he ovat, mitä he aikovat ja mikä heitä yhdistää. – –

Herran viirinkantajina meidän tehtävämme on auttaa sydämeltään vilpittömiä löytämään Jeesus. Me emme heiluta lippuja. – – Sen sijaan Jeesuksen Kristuksen viirinkantajina me otamme auliisti ja kiitollisina päällemme Hänen pyhän nimensä. Me värväydymme Hänen palvelukseensa tekemällä liiton.”

Vanhin Russell M. Nelson kahdenoista apostolin koorumista, ”Standards of the Lord’s Standard Bearers”, *Ensign*, elokuu 1991, s. 7.



Kansakunnille

”Nykyään Herran kansaa kootaan ’kansakuntien joukosta’, kun he kokoontuvat Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon seurakuntiin ja vaarnoihin, joita on siellä täällä kautta kansakuntien. – – Herra kutsuu meitä olemaan esimerkkeinä

Toimituksen huomautus: Tämän sivun tarkoituksena ei ole olla täydellinen selvitys valitusta pyhien kirjoitusten kohdasta vaan lähtökohta omaan tutkimiseesi.

JUMALA

VASTASI KUMPAANKIN RUKOUKSEEN

Carlos Iván Garmendía Pacheco

Kun palvelin lähetyssaarnaajana Durangossa Meksikossa, lähetysjohtajamme haastoi lähetykenttämme kokeilemaan ”uhrauksen viikkoa”. Hän pyysi meitä ponnistelemaan enemmän kuin tavallisesti työskentelemällä ututterasti ja asettamalla erityisiä tavoitteita tuon viikon aikana. Toverini ja minä uskoimme, että jos uhrautuisimme tällä tavoin, Herra siunaisi meitä ja me löytäisimme monia opetettavia.

Uhrauksen viikon aikana meillä ei kuitenkaan ollut juurikaan menestystä. Me emme löytäneet yhtään perhettä opetettavaksi ja olimme pettyneitä.

Yhtenä aamuna seuraavalla viikolla toverini ja minä katselimme alueemme karttaa. Alueemme oli hyvin suuri, mutta meistä tuntui, että meidän piti mennä siihen osaan, joka oli kauimpana.

Kun pääsimme sinne, rukoilimme ja kysyimme taivaalliselta Isältä, mille kadulle ja mihin taloon menisimme. Kun lopetimme, käännyimme ympäri katselemaan kaikkia katuja. Näimme lähellä aidan ja kurkistimme sen yli.



Näimme naisen, joka istui silmät kiinni luuta käsissään.

Toverini sanoi: ”Hei!”, ja kuullessaan meidät nainen nousi ja jatkoi lakaisemista aivan kuin mitään ei olisi tapahtunut. Sitten kerroimme hänelle, että olemme Jeesuksen Kristuksen kirkon lähetyssaarnaajia ja että meillä oli sanoma hänelle. Hän päästi meidät kotiinsa, ja me kävimme hyvin hengellisen keskustelun. Kerroimme hänelle Joseph Smithistä ja siitä, kuinka Joseph meni metsään rukoilemaan saadaksesen tietää totuuden, ja vastauksena Josephin rukoukseen Isä Jumala ja Jeesus Kristus ilmestyivät hänelle.

Nainen keskeytti meidät ja sanoi: ”Se on totta. Tiedän, että Jumala vastaa

rukouksiimme. Kun puhuitte minulle, olin juuri rukoilemassa ja pyytämässä, että Herra lähettäisi jonkun, joka johdattaisi minut Hänen polulleen, ja te tulitte heti.”

Tunsimme Hengen ja todistimme, että Jumala oli lähettänyt meidät hänen luokseen ja että mekin olimme rukoilleet juuri silloin tietääksemme, kuka Hänen lapsistaan tarvitsi apuamme. Pian sisar Rufina kastettiin. Seuraavina viikoina kastettiin hänen lapsensa, lastenlapsensa ja jopa muutamia hänen naapureistaan – kaiken kaikkiaan 20 käännyttäistä tuossa osassa aluetamme. Herra johdatti meidät sisar Rufinan luo, ja hän oli ovi evankeliumin viemiseen perheelleen ja naapureilleen.

Minä tiedän, että taivaallinen Isä siunaa meitä, jos me pyydämme Häntä, mutta vasta kun Hän on koetellut uskoamme. Olen kiitollinen siitä, että toverini ja minä saatoimme olla välineinä Herran käsissä ja löytää ihmiset, jotka olivat valmiita kuuntelemaan evankeliumin sanomaa. Minä tiedän, että Jumala rakastaa meitä ja opastaa meitä, jos me pyydämme. ■

OLKAA USKOLLISIA

Vanhin Gérald Caussé

seitsemänkymmenen koorumista



VALOKUUVAKLIVITUS DAVID STOKER

Kun olin parikymppinen, minun oli läpäistävä hyvin vaikea koe päästäkseni maineikkaaseen liiketalouden oppilaitokseen Ranskassa. Olin opiskellut aamusta iltaan joka päivä kahden vuoden ajan. Kävin kuitenkin aina kirkossa ja instituutissa ja hoidin kirkon tehtäväni.

Tärkein osa koetta oli haastattelu. Olin käynyt erään oppilaitoksen haastattelussa, ja kun haastattelijat saivat tietää, että olen kirkon jäsen, tilanne hankaloitui.

Sitten olin sen oppilaitoksen pääsykokeessa, jonne halusin eniten. Haastattelun kestänyt jonkin aikaa haastattelijat alkoivat kysellä siitä, mitä tein opiskeluni ohella. Tiesin, että kysymys oli kohdallani ratkaiseva. Mutta päätin heti, että olisin uskollinen periaatteilleni.

Vastasin: ”Minä olen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen”, ja sitten selitin vartitunnin ajan, mitä tein kirkossa.

Koulun johtaja sanoi: ”Olenpa iloinen, että kerroit tuon. Kun itse olin opiskelija, opiskelin Yhdysvalloissa, ja yksi parhaista ystäväistäni oli mormoni. Hän oli hieno mies, erittäin ystävällinen ihminen. Pidän mormoneja oikein hyvinä ihmisinä.”

Mikä helpotus! Olin yksi ensimmäisistä hakijoista, jotka sinä vuonna hyväksyttiin siihen oppilaitokseen.

Tässä kertomuksessa on kaksi opetusta. Ensiksi, meidän ei pitäisi aliarvioida vaikutusta, joka meillä on muihin. Toiseksi, meidän pitäisi olla aina uskollisia periaatteillemme. Kun teette parhaanne, Herra auttaa teitä hoitamaan loput. ■

Kiviä, nuolia ja

”Herran Henki oli hänen kanssaan, niin etteivät he voineet osua häneen kivillään eivätkä nuolillaan” (Hel. 16:2).

David L. Frischknecht

opetussuunnitelmaosasto
Perustuu tositapahtumaan

Käveleminen koulusta kotiin ei ole yleensä kovin jännittävää. Joskus ajattelen matematiikan läksyjä, joskus ajattelen sitä, mitä teimme liikuntatunnilta, ja joskus kävelen ajattelematta juuri mitään.

Mutta tämä päivä oli erilainen. Ajatukseni laukkasivat. Näin edessäni kaksi poikaa, joiden kanssa joskus leikin – Joshin ja Marcusin. He tekivät lumipalloja ja viittoivat minun suuntaani.

”Hei David, tule tänne!” Josh huusi nauraen. ”Me halutaan näyttää sulle jotain.”

Marcuskin nauroi.

Josh ja Marcus olivat kumpikin vuoden vanhempia kuin minä, ja he osasivat heittää lujaa. Tiesin, että oli vain ajan kysymys, ennen kuin he alkaisivat pommittaa minua lumipalloilla. Vaikka he olivat yleensä kilttejä minulle, ajattelin, että he olivat kenties jopa panneet lumipallojen sisään jäätä.

Aloin miettiä, millä tavoin voisin pysäyttää heidän hyökkäyksensä.

Juoksisinko toiselle puolelle katua

väistääkseen heidät? Ei, he pilkkaisivat ja nimittelisivät minua.

Juoksisinko mahdollisimman nopeasti heidän ohitseeni? Ei, he olivat nopeampia kuin minä ja saisivat minut pian kiinni.

Ryhtyisinkö heittelemään heitä lumipalloilla? Ei hyvä ajatus, koska heitä oli kaksi ja minä olin yksin. Heidän etunaan oli myös se, että he olivat mäen päällä, eikä minulla ollut mäen alla mitään paikkaa, minne suojautua.

Päätin tehdä sen ainoan asian, joka tuntui järkevältä – kävellä rauhallisesti heidän ohitseeni ja

lumipalloja

odottaa lumipallojen lentävän.

Kun lähestyin mäkeä, mieleeni tuli eräs ajatus. Muistin Samuel Lamanilaisen, joka saarnasi evankeliumia seisoessaan muurilla. Kun ihmiset eivät pitäneet siitä, mitä hän sanoi, he heittivät kiviä ja ampuivat nuolia häntä kohti.

Tiesin, että Herra suojeli Samuelia kiviltä ja nuolilta. Ehkä Hän voisi saada lumipallot lentämään ohitseni.

Pidin mielessäni rukouksen ja pyysin taivaalliselta Isältä, etteivät lumipallot osuisi minuun. Tiesin, että minun piti olla rohkea ja olla epäilemättä – aivan kuten Samuel. Kun tulin mäen luo, olin varma siitä, ettei minuun sattuisi.

Aivan kuten odotinkin, lumipallot alkoivat lennellä. Muutama lumipallo viuhahti pääni vierestä niin läheltä, että tunsin ilmavirran, kun ne suhahtivat ohi. Muutama lumipallo lensi käsivarsieni ohi ja muutama putosi aivan jalkojeni viereen, mutta yksikään niistä ei osunut minuun. Ei ainutkaan!

Pojat jatkoivat heittelemistä, kunnes olin kantomatkan ulkopuolella ja tiesin olevani turvassa. Loppumatka kotiin ei ollut kovin jännittävä – ja olin siitä ikionnelinen. Minua oli suojeltu niin kuin Samuel Lamanilaista. Tiesin, että rukoileminen ja uskon osoittaminen Herraan olivat koituneet siunauksekseni. ■



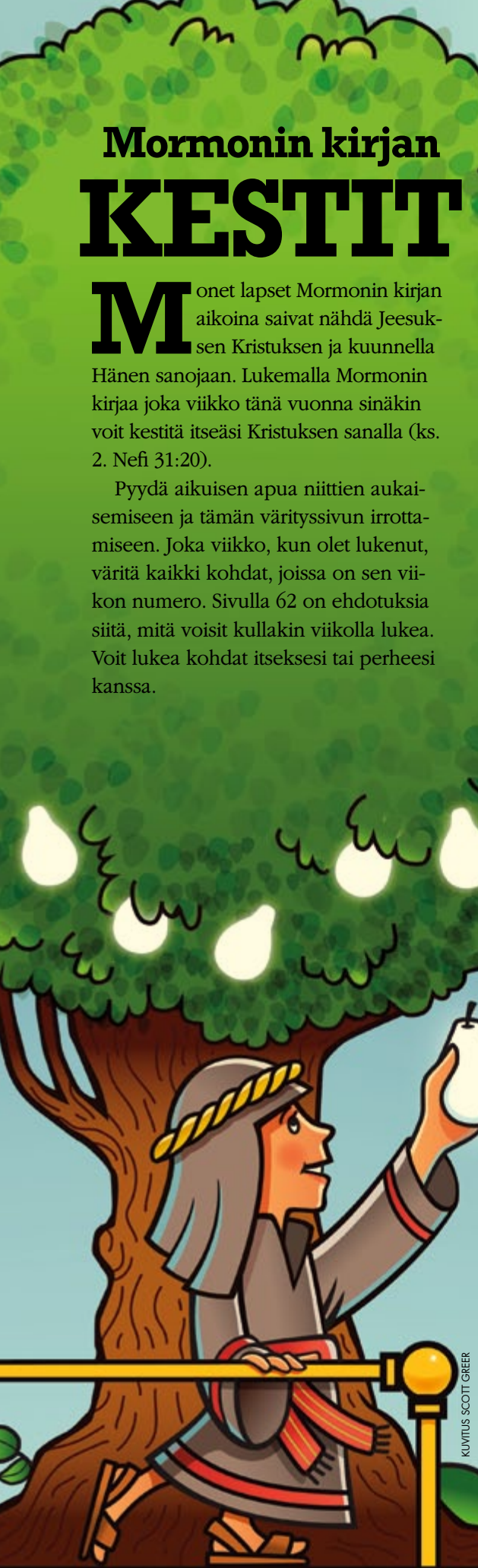
”Todistan siitä, että rukouksesta tulee merkityksellinen, kun me pyydämme uskossa ja toimimme.”

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista, ”Pyytäkää uskossa”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 96.

Mormonin kirjan KESTIT

Monet lapset Mormonin kirjan aikoina saivat nähdä Jeesuksen Kristuksen ja kuunnella Hänen sanojaan. Lukemalla Mormonin kirjaa joka viikko tänä vuonna sinäkin voit kestitä itseäsi Kristuksen sanalla (ks. 2. Nefi 31:20).

Pyydä aikuisen apua niittien aukaisemiseen ja tämän värityssivun irrottamiseen. Joka viikko, kun olet lukenut, väritä kaikki kohdat, joissa on sen viikon numero. Sivulla 62 on ehdotuksia siitä, mitä voisit kullakin viikolla lukea. Voit lukea kohdat itseksesi tai perheesi kanssa.



KUVITUS SCOTT GREER





**Viikon lukuehdotukset ”Mormonin kirjan kesteihin”
(ks. sivut 60–61)**

VIIKKO	LUKUALUE	VIIKKO	LUKUALUE
1	Mormonin kirjan johdanto	28	Alma 18:40–43; 19:1–2, 8–15, 18–19, 22–33
2	1. Nefi 1:1–3, 18–20; 2:2–4; 3:2–7; 4:1–18	29	Alma 20:1–28
3	1. Nefi 8:2, 5–33	30	Alma 23:6–7, 16–18; 24:1–7, 16–27; 27:2–5, 14, 27–29
4	1. Nefi 16:9–10, 16–19, 23, 26, 28–32; Alma 37:38–46	31	Alma 30:6–9, 12–14, 31–32, 35–39, 43–45, 49–50, 55–59
5	1. Nefi 17:8–11, 16–19, 49–55; 18:1–4	32	Alma 31:1, 5–7, 12–21, 37–38; 32:1, 5–6
6	2. Nefi 2:11–13, 22–27; 4:15–16; 31:5–8, 17–21	33	Alma 32:26–43
7	2. Nefi 32:3–9; MK Jaak. 7:1–20	34	Alma 37:3, 6, 8–11, 14–15; 43:1–9, 16–17, 43–47; 44:16–20
8	En. 1–13	35	Alma 46:1–5, 11–16, 19–20; 48:7–13, 22–23; 49:25–26, 28
9	Moosia 1:9–10, 18; 2:1–2, 5–8, 16–19; 3:17, 19; 4:9–10; 5:15	36	Alma 50:25–36; 51:5–6, 11, 13–16, 20–22
10	Moosia 11:1–2, 20, 27–29; 12:1, 9, 14, 17–19, 35–36; 13:15–24	37	Alma 53:10–21; 56:2–11, 43–48, 55–56
11	Moosia 17:1–12, 20	38	Hel. 2:2–11; 5:4–13
12	Moosia 18:1–17	39	Hel. 5:20–50
13	Moosia 21:1–15, 23–24	40	Hel. 6:18–23; 7:6–13, 26–29; 8:1, 4, 10, 25–28
14	Moosia 21:29–35; 22	41	Hel. 9:1–24
15	Moosia 23:1–7, 19–26, 36–39	42	Hel. 9:25–39; 10:1–6
16	Moosia 24:8–25; 25:1, 14–19	43	Hel. 13:1–7; 14:2–8; 16:1–3; 3. Nefi 1:4–9
17	Moosia 27:6–24; Alma 36:11–12, 16–24	44	3. Nefi 1:10–15, 21–23; 2:1–2; 8:2–7, 23; 9:1–2, 18–22
18	Moosia 27:32–37; 28:1–9	45	3. Nefi 11:1–17, 23–26
19	Alma 1:2–15; 2:1–9	46	3. Nefi 17:1–24
20	Alma 2:10–18, 29–31; 5:1, 19, 26–27, 33	47	3. Nefi 18:1–9, 19–21, 24, 35–39
21	Alma 6:7–8; 7:9–12; 8:1–22	48	3. Nefi 19:11–26; 20:1; 27:1–8
22	Alma 8:23–32; 9:1–8, 14–15	49	3. Nefi 28:1–9; 4. Nefi 1, 15, 23–26; Morm. 1:1, 11–17
23	Alma 10:27–32; 11:21–46	50	Morm. 2:1–2, 9, 23–24, 26–27; 3:2–3, 16–22
24	Alma 12:1–7; 14:1–17	51	Et. 1:1, 33; 2:5, 16–25; 3:1, 4–14
25	Alma 14:18–29; 15:1–13	52	Moroni 10:3–23
26	Alma 17:1–3, 12–13, 17–39		
27	Alma 18:1–4, 8–35		





*Vanhin
M. Russell
Ballard kahden-
toista apostolin
koorumista ker-
too ajatuksiaan
tästä aiheesta.*

KUINKA SAAVUTAN TAVOITTEENI?

Meillä pitää olla uskoa. Meillä pitää olla uskoa Jumalaan. Meillä pitää olla uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen. Ja meillä pitää ehdottomasti olla uskoa itseemme.

Kun asetat tavoitteen ja sitoudut tarvittavaan kurinalaisuuteen tavoitteen saavuttamiseksi, poistat elämästäsi suurimman osan ongelmista. Käytä tarmosi niiden asioiden tekemiseen, joilla on merkitystä.

Jos tavoitteesi ovat vanhurskaita, niin pyri niihin.

Sinun on omaksuttava halu oppia asettamaan kelpollisia ja saavutettavissa olevia tavoitteita.

TAHDONVAPAAUS

on lahja, jonka ansiosta voimme valita itse

Voit käyttää tätä oppiainetta ja toimintaa saadaksesi tietää lisää Alkeisyhdistyksen tämän kuukauden aiheesta.

”Hyvää syntymäpäivää, Juliana!” isä sanoi. Hän ojensi Julianalle kiiltävään paperiin käärityn paketin, joka oli sidottu nauhalla.

Juliana virnisti. Hän oli innoissaan siitä, että sai isältä lahjan, ja maltoi tuskin odottaa paketin avaamista.

Oletko sinä yhtä innoissasi kuin Juliana, kun saat lahjan? Taivaallinen Isä on antanut meille jokaiselle erään arvokkaan lahjan. Sitä sanotaan tahdonvapaudeksi. Tahdonvapaus on

sitä, että me saamme valita itse.

Ennen kuin tulimme maan päälle, Saatana ei halunnut kenenkään saavan valinnan mahdollisuutta. Hän halusi pakottaa meidät tulemaan maan päälle ja tekemään, mitä hän halusi meidän tekemän. Mutta taivaallinen Isä tiesi, että meidän on tärkeää tehdä omat valintamme. Joka kerta kun valitsemme oikein, me pääsemme lähemmäksi taivaallista Isää ja Jeesusta Kristusta. He haluavat, että me teemme hyviä valintoja, jotta voimme palata asumaan Heidän luokseen.

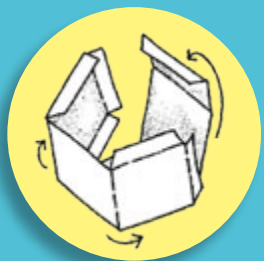
Tänä vuonna Alkeisyhdistyksessä me opimme, kuinka voimme käyttää tahdonvapauttamme valitaksemme oikein! ■

Lauluja ja pyhien kirjoitusten kohtia

- ”Jumalan lapsena”, Vuoden 2012 yhteisten tuokioiden ohjelma, s. 28
- 2. Nefi 2:27

Vain sinulle

Mieti jonakin iltana valintoja, joita olet tehnyt päivän aikana. Piirrä kuva, kirjoita runo tai tee laulu jostakin hyvästä valinnasta, jonka teit.



VO-peli

Voit pelata tätä peliä perheesi kanssa ja oppia lisää tahdonvapaudesta. Leikkaa irti noppakuvio ja liimaa se kartongille. Taittele noppa yllä olevan mallin mukaan, liimaa kielekkeet paikoilleen ja anna nopan kuivua.

Istu perheesi kanssa piiriin. Pyydä yhtä perheenjäsentä vierittämään noppaa ja lukemaan ylöspäin jäävän sivun teksti. Puhukaa eri valinnoista, joita tilanteessa voitaisiin tehdä. Mitä kustakin valinnasta saattaisi seurata? Sitten on seuraavan vuoro vierittää noppaa.

Vieressäsi luokassa
istuu uusi poika.
.....
Mitä teet?

Pikkusiskosi haluaa
leikkiä sinun ja
ystäviesi kanssa.
.....
Mitä teet?

Jaakko kysyy,
saako hän jäljentää
kotitehtäväsi.
.....
Mitä teet?

Matias kutsuu
sinut elokuviin
sunnuntaina.
.....
Mitä teet?

Lea kiusataan
koulussa.
.....
Mitä teet?

Veljesi on
sinulle ilkeä.
.....
Mitä teet?

Mormonin kirja kertoo Jeesuksesta Kristuksesta

Diane L. Mangum

Vanhassa testamentissa meille kerrotaan Jeesuksesta Kristuksesta ennen kuin Hän tuli elämään maan päälle. Häntä sanottiin Jehovahksi. Vanha testamentti kertoo ihmisistä, jotka seurasivat Jehovaa.

Uusi testamentti on pyhä kirja, joka kertoo meille Jeesuksen elämästä maan päällä. Hänen opetuslapsensa kirjoittivat Hänen elämäänsä ja Hänen opetuksistaan.

Herran ääni tuli Enosin mieleen, kun Enos rukoili.



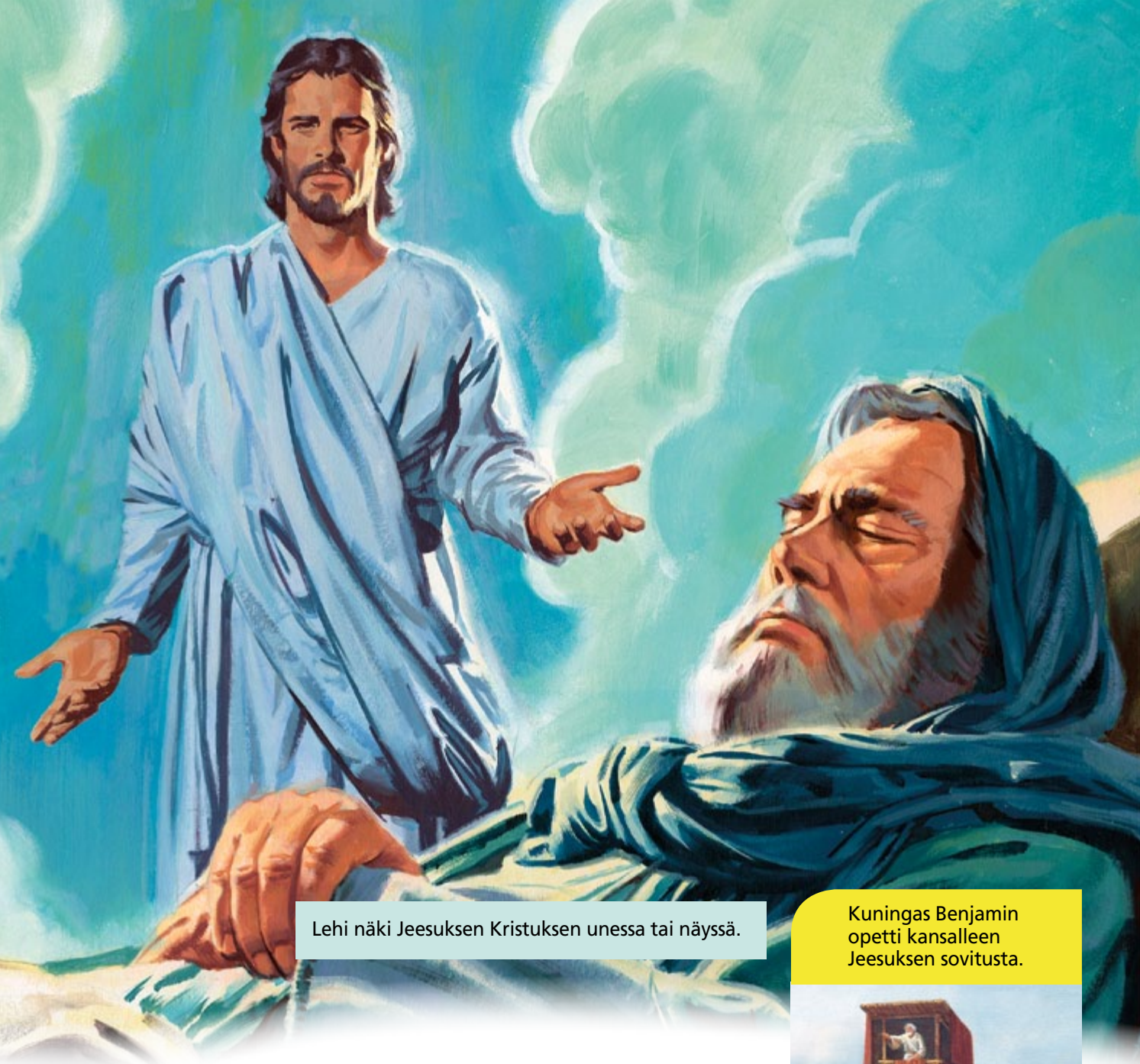
Jeredin veli näki Jeesuksen Kristuksen.

Myös Mormonin kirja kertoo Jeesuksesta Kristuksesta ja ihmisistä, jotka seurasivat Häntä.

Mormonin kirja alkaa Jerusalemissa Vanhan testamentin aikaan, noin 600 vuotta ennen Jeesuksen syntymää. Se kertoo, kuinka profeetta Lehi ja hänen perheensä lähtivät Jerusalemissa ja kuinka heidät johdatettiin luvattuun maahan, kauas valtameren yli Uuteen maailmaan.

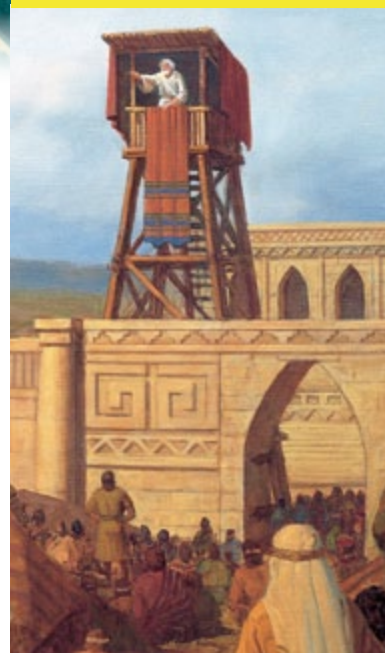
Mormonin kirjan profeetat opettivat, että Jeesus tulisi maan päälle. He opettivat myös, että parannuksen tekeminen ja Jeesuksen Kristuksen seuraaminen toisivat onnen.

Kun Jeesus oli ristiinnaulittu ja noussut kuolleista Jerusalemissa, Hän kävi Uudessa maailmassa opettamassa ihmisiä. Hän opetti kasteesta, sakramentista ja siitä, kuinka tulee rakastaa muita. Hän



Lehi näki Jeesuksen Kristuksen unessa tai näyssä.

Kuningas Benjamin opetti kansalleen Jeesuksen sovitusta.



järjesti kirkon, jossa oli kaksitoista apostolia. Hän kokosi lapset yhteen ja siunasi heitä, aivan kuten Hän oli tehnyt Uudessa testamentissa.

Samoin kuin Raamatun profeetat, myös Mormonin kirjan profeetat todistivat Jeesuksesta Kristuksesta.

Mormonin kirjan viimeinen profeetta oli Moroni, joka eli noin 400 vuotta sen jälkeen kun Jeesus oli käynyt Uudessa maailmassa. Ennen

kuolemaansa Moroni kirjoitti, että jokainen, joka lukee Mormonin kirjan, voi tietää, että se on totta, jos hän rukoilee uskossa. Moroni kutsui kaikkia tulemaan Kristuksen luokse (ks. Moroni 10:32).

Lapset myös tänä aikana voivat rukoilla saadakseen todistuksen siitä, että Mormonin kirja on totta ja että Jeesus Kristus on heidän Vapahtajansa. ■

YSTÄVYSTYMISTÄ YLI TYYNENMEREN

Jane Hansen Lassetter

Kun muutamat Brigham Youngin yliopiston sairaanhoitajaopiskelijat olivat lähdössä Tongaan, he ajattelivat, että olisi hauskaa, jos utahilaiset lapset ja tongalaiset lapset ystävyistyisivät.

Niinpä opiskelijat pyysivät Alkeisyhdistyksen lapsia Oak Hillsin 9. seurakunnassa Provossa Utahissa piirtämään kuvia Tongassa asuville lapsille. He ottivat myös valokuvia lapsista.

Kun sairaanhoitajaopiskelijat tulivat Tongaan, he auttoivat Neiafun 3. seurakunnan yhteisessä tuokiossa. He antoivat jokaiselle lapselle piirroksen ja valokuvan joltakulta utahilaislapselta. Lapset olivat innoissaan kuullessaan uusista ystävistään Utahissa.

Lapset piirsivät kuvia lapsille Utahiin. Jotkut heistä kirjoittivat jotakin itsestään ja elämästään Tongassa. Toiset viesteistä kirjoitettiin englanniksi ja toiset tongaksi.

Heidän Alkeisyhdistyksen johtajansa kirjoitti tongankielisiin viesteihin englanninkielisen käännöksen. Sairaanhoitajaopiskelijat ottivat valokuvia lapsista.

Yksi poika kirjoitti: ”Minä pelaan rugbya, ja Tongassa on hyvin kuuma.” Eräs tyttö kirjoitti: ”Minä pidän kuvastasi. Näytät niin kauniilta. Minä pidän laulamista niin kuin sinäkin.” Eräs lapsi kirjoitti Alkeisyhdistyksestä ja kertoi rakkaudesta: ”Oppi-aiheeni tänään on profeetoista. Rakastan sinua hyvin paljon!” ■





Hän sua kuulee

Rosemary M. Wixom

Alkeisyhdistyksen ylijohtaja

”Me vuodatimme sielumme rukouksessa Jumalalle, jotta hän vahvistaisi meitä” (Alma 58:10).

Kun yksi pojistamme oli 11-vuotias, hänellä oli herätessään kova päänsärky. Ensin ajattelin, että hän halusi vain viivyttaa kouluunlähtöä, mutta huomasin pian, että hänellä oli korkea kuume. Vein hänet lääkäriin, ja pian kiiruhdimme sairaalaan. Siellä hänellä todettiin selkäydintulehdus, vakava sairaus.

Kun hänen tilansa huononi, hän alkoi kouristella. Lääkäri pyysi minua poistumaan huoneesta. Kun kävelin käytävään,

olin peloissani ja aloin itkeä. Eräs nainen, jota en tuntenut, halasi minua. Rukoilin ääneen, että taivaallinen Isä auttaisi poikaani ja että kaikki kääntyisi parhain päin. Muis-tan tunteneeni suurta rauhaa.

Poikani leikattiin, ja toipuminen kesti monta viikkoa. Nykyisin hän on terve, naimisissa ja kahden suloi-sen tytön isä. Tämä kokemus oli

minulle suuri esimerkki rukouksen voimasta.

On olemassa Alkeisyhdistyksen laulu nimeltä ”Lapsen rukous”. Siinä kysytään: ”Oletko siellä, Isä taiva-han? Kuuletko rukoukset joka lap-sen?” (*Lasten laulukirja*, s. 6–7.)

Ja vastaus on varma: kyllä.

Jos ikinä mietit, onko taivaallinen Isä olemassa, niin sinun on aika polvistua ja kysyä: ”Taivaallinen Isä, oletko tosiaan siellä? Elinkö tosiaan luonasi, ennen kuin tulin maan päälle? Voinko palata takaisin luoksesi?”

Hän vastaa rukouksiisi. Hän antaa sinun tuntea, että Hän kuulee sinua. Sinä et ole koskaan yksin. Me tarvitsemme Häntä joka hetki, ja Hän kuulee meitä. ■



Oikea mekko

Sarah Chow

Perustuu tositapahtumaan

"Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä" (1. Tim. 4:12, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös).



4. Anna rakasti kahta lähetyssaarnaajasisarta, jotka olivat heidän seurakunnassaan. He kätelivät häntä kirkossa, he hymyilivät, kun hän vilkutti heille kadulla, ja he rukoilivat hänen perheensä kanssa, kun he tulivat päivälliselle.



5. Sunnuntaina Anna malttoi tuskin odottaa, että sai näyttää lähetyssaarnaajille uuden mekkonsa. Kun hän näki heidät kirkossa, hän pyörähteli heidän ympärillään.

Minä näytän nyt ihan samanlaiselta kuin te!



6. Sinä tosiaan näytät ihan samanlaiselta kuin me.

Etkä sinä vain näytä lähetyssaarnaajalta, vaan sinä olet lähetyssaarnaaja!



7. Äitisi kertoi meille, että olet rukoillut meidän puolestamme koko viikon aivan kuten pyysimme. Ja katso! Me toimme tänään kirkkoon uuden ihmisen. Rukouksesi ovat auttaneet meitä.

Kiitos, lähetyssaarnaaja Anna.



Minä voin olla lähetyssaarnaaja nyt!

Hikari Loftus ja
Hilary Watkins Lemon

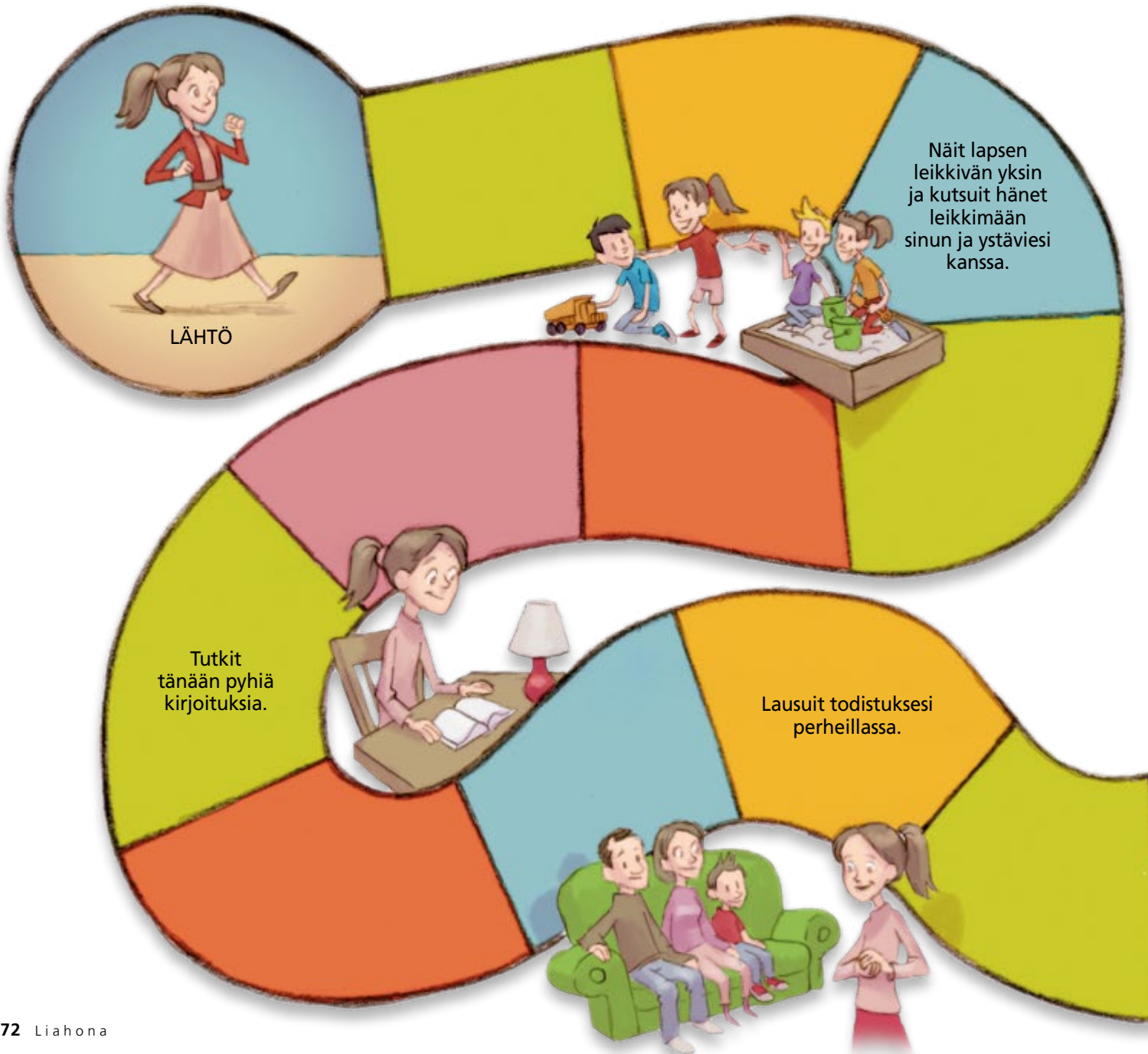
Anna yrittää noudattaa lähetyssaarnaajien esimerkkiä. Noudata alla olevia ohjeita, jotta hän voi tehdä valintoja, jotka auttavat häntä olemaan lähetyssaarnaaja nyt.

Tarvikkeet: noppa tai pieni paperipussi, jossa on kuusi paperinpalaa,

joissa on numerot 1–6, sekä kolikko, herne tai jokin muu pieni esine jokaiselle pelaajalle.

Peliohjeet: Kukin pelaaja valitsee pienen esineen, jota hän käyttää pelinappulana. Heittäkää vuorotellen noppaa tai nostakaa pussista numero ja siirtäkää pelinappulaa

nopan tai numeron osoittama määrä ruutuja. Jos pääset ruutuun, jossa kerrotaan jotakin sellaista, mitä lähetyssaarnaaja tekisi, siirry eteenpäin yksi ylimääräinen ruutu. Edetkää vuorotellen, kunnes jokainen on ylittänyt maaliviivan, missä lähetyssaarnaajat odottavat!



VINKKEJÄ VANHEMMILLE

Puhu lastesi kanssa siitä, kuinka hillitty pukeutuminen osoittaa kunnioitusta tai vaallista Isää ja heitä itseään kohtaan. Kysy heiltä, miksi he arvelevat lähetyssaarnaajien pukeutuvan hillitysti.

Voit lausua lapsillesi todistuksesi lähetystyöstä. Voit kertoa kääntymyksestäsi, jostakin kokemuksesta, kun olet tehnyt lähetystyötä, tai puhua siitä, miksi lähetystyö on sinulle tärkeää.

Olit kunnioittava kirkossa.



Autoit äitiä viikkaamaan pyykkejä.



Muistit rukoilla lähetyssaarnaajien puolesta.



Kiitos, että olet hyvä lähetyssaarnaaja!



MAALI

Ajattelit Vapahtajaa sakramentin aikana.



Nuorten aikuisten keskuksset vahvistavat nousevaa sukupolvea

Stephanie Jean Johnson

kirkon lehdet

Kirkon nuorten aikuisten keskuksset eivät pelkäästään suojele nousevaa sukupolvea maailman kiusauksilta – ne myös valmistavat kirkon nykyisiä ja tulevia johtohenkilöitä muuttamaan maailmaa.

Nuorten aikuisten keskuksset – joita on pääasiassa Euroopassa – ovat instituuttiohjelman laajennuksia. Ne tarjoavat uskontokursseja sekä paikan, jossa nuoret aikuiset voivat kokoontua toimintoihin aina päivällisen valmistamisesta läksyjen tekemiseen ja pöytätenniksen pelaamisesta evankeliumista kertomiseen.

Kirkko kasvaa nuorten aikuisten avulla

Vuoden 2003 loppupuolella nuorten aikuisten keskuksia koskeva hanke alkoi neljästä keskuksesta, jotka avattiin Kööpenhaminassa, Berliinissä, Hampurissa ja Leipzigissa. Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista jatkoi hankkeen laajentamista, kun presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) kutsui hänet johtamaan Euroopan keskistä vyöhykettä vuonna 2004.

Erik Psota, joka on tällä hetkellä seminaarien ja instituuttien apulaisaluejohtaja Euroopassa, kertoo monien nykyisten pappesusjohtajien Euroopassa olleen tuolloin alle 30-vuotiaita.

”Vanhin Perryn saama hengellinen näkemys siitä, että kirkon kasvu Euroopassa tulee 18–30-vuotiaiden avulla, on vaikuttanut syvästi nuoriin aikuisiin ja pappesusjohtajiin kaikilla tasoilla kaikkialla Euroopassa”, veli Psota sanoo. Vanhin Perryn näkemys on merkityksellinen nuorille aikuisille yhä nykyäänkin, hän jatkaa, ”koska se auttaa heitä ymmärtämään vastuunsa kirkon kasvussa”.

Nyt Euroopassa on yli 140 keskusta ja 30 muuta on kehitteillä. Kaikki ne valmistavat

nousevaa sukupolvea levittämään evankeliumia maailmalle.

Valtakunnan ja ystävyysuhteiden rakentamista Norjassa

Nuorten aikuisten keskus Oslolla on vain yksi monista keskuksista, joissa nuoret aikuiset oppivat rakentamaan valtakuntaa. Otetaan esimerkiksi ranskalainen Mathilde Guillaumet. Lähetysaarnajat alkoivat opettaa sisar Guillaumetia eräissä keskuksessa Pariisissa vuonna 2009 sen jälkeen kun hänen ystävänsä kehotti häntä hankkimaan lisää tietoa evankeliumista.

Sisar Guillaumet kastettiin vuonna 2010, ja sitten hän muutti vuodeksi Norjaan, missä paikallinen nuorten aikuisten keskus vahvisti edelleen hänen kasvavaa todistustaan.

”Keskus oli todella kuin toinen koti. Se oli ehdottomasti viihtyisämpi kuin opiskelija-asunto”, sisar Guillaumet sanoo. ”Keskuksen lähetysaarnaja-avioparista on tullut minulle kuin vanhemmat – ihania ihmisiä, joiden luo voin mennä saamaan lohtua ja neuvoja. Sekä Pariisissa että Oslolla olen voinut mennä lähetysaarnaja-avioparin luo puhumaan evankeliumista, mitä en voinut tehdä kotona, koska olen ainoa kirkon jäsen perheessäni.”

Sam Basnet, joka kastettiin vuonna 2009, on myös ainoa kirkon jäsen perheessään. Lähetystyön tekeminen Oslon keskuksessa auttoi häntä kertomaan evankeliumista sukulaisilleen, kun hän palasi käymään heidän luonaan Nepalissa. Hän kertoi heille pappudesta ja Mormonin kirjasta, sillä hän oli jo auttanut lähetysaarnajia opettamaan samoja periaatteita muille ihmisille Oslolla.

”Perheeni halusi tuntea samaa kuin minä”, veli Basnet sanoo. ”He olivat nähneet ’entisen Samin’



**Nuorten aikuisten keskuksien kokoon-
tumispaikkoja, joissa nouseva
sukupolvi voi valmistautua
vaikuttamaan maailmaan
evankeliumin sanoman
avulla.**

ja 'nykyisen Samin' välisen eron. Aiemmin minulla ei ollut toivoa. Minä en ollut myönteinen. Kasteeni jälkeen minulla oli tapana tulla keskukseseen, ja kaikki tuntui paremmalta kuin ennen."

Veli Basnet ei ole ainoa, jota keskuksessa oleva Henki on kohottanut ja motivoinut. Benjamin Kerr Skotlannista on ollut kaksi kesää työssä Oslolla ja pitää keskusta paikkana, jossa hän muistaa sen, millä on todellista merkitystä.

"Keskus on pakopaikkani maailmasta", veli Kerr sanoo. "Tunnen todellakin rauhaa ja turvaa, kun olen siellä. Luulen, että rohkaisevimpiä kokemuksia olen saanut, kun olen voinut istua keskuksessa etenkin perheillä ja puhua asioista, jotka todella huolettavat meitä ja jotka tuntuvat vaikeilta. Nämä kokemukset ovat muistuttaneet minua evankeliumin yksinkertaisten periaatteiden tärkeydestä."

Nuorten aikuisten ja tulevien johtohenkilöiden kasvattamista

Nuorten aikuisten keskuksissa tehdään enemmän kuin vain autetaan nuoria vahvistamaan

ystäviään ja perhettään evankeliumissa. Niissä kasvatetaan johtajia. Keskuksissa nuoria naimattomia aikuisia kutsutaan palvelemaan johtavissa neuvostoissa vuorotellen ja suunnittelemaan erilaisia toimintoja ja luokkia.

Sellainen kokemus on antanut Ugandasta lähtöisin olevalle Barbara Matovulle, joka on nykyään Norjan kansalainen, "tilaisuuden kokea rakkautta, jota Jumala tuntee kaikkia lapsiaan kohtaan", hän sanoo. "Se on vahvistanut todistustani kirkon organisaatiosta. Se on myös opettanut minulle, ettei Jumalan valtakuntaa voi rakentaa yksin, vaan sitä rakentavat monet yhdessä, ykseydessä."

Kun nuoret aikuiset saavat koulutusta kyetäkseen palvelemaan tulevaisuuden kirkon tehtävissä, he saavat myös kokemusta, joka auttaa heitä tulemaan tehokkaiksi aviopuolisoiksi ja vanhemmiksi. He valmistautuvat muuttamaan maailmaa paitsi julkisuudessa myös kotona.

"Johtamisen periaatteet, joita opitaan nuorten naimattomien aikuisten neuvostossa, ovat samoja periaatteita, jotka auttavat nuoria naimattomia aikuisia, kun he ovat vanhempia – kärsivällisyys, kommunikointi, opastaminen, tahdonvapauden käytön salliminen muille jonkin tehtävän suorittamisessa sekä Hengen kehoitusten seuraaminen", sanoo Gerald Sorensen, joka vaimonsa Nancyn kanssa on palvellut Trondheimissä olevassa keskuksessa.

Nuorten aikuisten keskuksien jatkavat taistelua maailmassa kasvavaa syntiä vastaan pyrkien toiminnallaan varmistamaan, että kirkon tulevat johtohenkilöt varttuvat entistäkin nopeammin.

"Nuoret aikuiset tulevat keskuksiin oppimaan evankeliumia paitsi teoreettisella tasolla myös soveltamalla käytäntöön periaatteita, jotka liittyvät evankeliumista kertomiseen ja niiden ystäviensä auttamiseen, jotka eivät kuulu kirkoomme", veli Psota sanoo. "Keskuksien auttavat uutta ja hyvin valmistautunutta sukupolvea palvelemaan Herraa innokkaasti ja mielessään iankaikkinen näkökulma." ■

Pyhät Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Brasiliassa osallistuivat palvelupäivään

Sitä lähtien kun ensimmäinen presidenttikunta viime huhtikuussa kutsui jokaisen kirkon jäsenen osallistumaan palvelupäivään kuluvan vuoden aikana, pyhät kautta maailman ovat vastanneet kutsuun. Ainakin kahdessa kansakunnassa – Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Brasiliassa – kirkon yksiköt ovat osallistuneet yhteiseen valtakunnalliseen hankkeeseen.

Yhdistynyt kuningaskunta

Maanantaina 5. syyskuuta 2011 jäsenet 11 vaarnasta eri puolilla Englantia yhdessä vyöhykkeenjohtaja Erich W. Kopischken kanssa, joka kuuluu

seitsemänkymmenen koorumiin, kokoontuivat Helping Hands -projektiin Tottenham Marshesin alueella.

Tapahtuma juhlisti paitsi kirkon huoltotyöohjelman 75-vuotisjuhlavuotta myös Lontoon vuoden 2011 siivouskampanjan virallista uudelleenkäynnistystä. Viiden tunnin ajan kirkon jäsenet – yhdessä pormestarin toimiston henkilökunnan kanssa – kitkivät rikkaruohoja, rakensivat kukkapenkkejä, silppusivat oksia, leikkasivat villiintynyttä kasvustoa ja keräsivät roskia Lee Valleyn puistosta.

Samana päivänä kirkon jäsenet muualla Lontoossa olivat mukana Helping Hands

-projekteissa Haven Housen lasten hoivakodissa ja Richard Housen lasten hoivakodissa.

Richard Housessa 18 Stratfordin seurakunnan jäsentä maalasi toimistotilan, kitki rikkaruohoja, leikkasi kasveja, lakaisi pihaa ja korjasi kuntoon työkaluja. Tämä oli hoivakodin ensikontakti kirkkoon, kertoo Charlotte Illera, Richard Housessa toteutetun palveluprojektin johtaja.

”Tapa, jolla vapaaehtoiset tarttuivat innokkaina ja iloisina tehtäviinsä, liikutti minua”, hän sanoo. ”Jopa sellainen yksinkertainen tehtävä kuin polun lakaiseminen hoidettiin parhaalla mahdollisella tavalla.”

Toistakymmentä vaarnaa Englannissa kokoontui yhteen 5. syyskuuta 2011 palveluprojekteihin kolmella eri alueella Lontoossa ja sen ympäristössä.

VALOKUVAT LINDSEY PHILLIPSIN LUVALLA



Monen kuluneen kuukauden aikana kirkon jäsenet Isossa-Britanniassa ja Pohjois-Irlannissa ovat organisoineet kymmeniä palveluprojekteja ja osallistuneet niihin eri puolilla maata.

Brasilia

Keltaiset liivit hallitsivat näkymää 30. heinäkuuta 2011 sadoissa palveluprojekteissa eri puolilla Brasiliata, sillä silloin vietettiin Mormon Helping Hands -ohjelman 12. vuosipäivää. Tämä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ohjelma pyrkii palvelemaan yhteiskuntaa ja antamaan katastrofiapua hädänalaisille.

Mormon Helping Hands (*Mãos que Ajudam*) itse asiassa lähti alkuun Brasiliassa keinona tutustuttaa ystävät ja naapurit kirkon humanitaarisiin hankkeisiin. Nyt siitä on tullut merkittävä vuosittainen tapahtuma.

Tämän vuoden palvelupäivänä laulettiin, naurettiin ja osoitettiin suosiota, kun 120 000 miestä, naista ja lasta lakaisi katuja, siivosi kouluja, korjasi rakennuksia, kaunisti puistoja ja osallistui muihin palveluprojekteihin Latinalaisen Amerikan suurimmassa, runsasväestöisimmässä maassa. Kirkon jäsenet tekivät yhteistyötä paikkakuntalaisten kanssa palvelukseen tavoilla, jotka hyödyttävät jokaista.

Belo Horizontessa, Recifessä ja Bahiassa saatiin liikkeelle yli 6 000 vapaaehtoista taisteluun denguekuumetta vastaan. Rio de Janeirossa vapaaehtoiset

siivosivat julkisia kouluja ja päiväkotia. Porto Alegressa 1 500 vapaaehtoista siivosi kouluja, ja toiset osallistuivat luentoihin huumeiden käytön ehkäisemisestä.

Kahden kuukauden ajan ennen palvelupäivää yli 500 vapaaehtoista teki työtä kootakseen lahjoitettua ruokaa, joka annettiin 30. heinäkuuta 175 hädänalaiselle perheelle São Josessa.

Kirkon jäsenet Blume-naussa lahjoittivat noin 136 kiloa ruokaa *Casa de Apoio às Crianças Portadoras de Mielomeningocele e Neoplasia* -laitokselle, joka auttaa selkärankahalkiosta ja -kasvaimista kärsiviä lapsia. Vapaaehtoiset myös opettivat laitoksen henkilökunnalle ruoan varastoimisen peruseräotteita.

”Oppimamme menetelmät auttavat meitä säilyttämään ruokaa ruokakomerossamme, koska suuri osa ruoastamme pilaantuu kosteassa ympäristössä”, sanoo sosiaalityöntekijä Adriane J. Backes Ruoff. ■

Toimituksen huomautus:

Kerro palvelupäivänne kokemuksesta osoitteessa lds.org/service/welfare-75th-anniversary.

OIKAISU

Lokakuun 2011 *Liahonan* sivulla 73 olleen valokuvan oli ottanut Megan Tolman. ■

Vuoden 2012 toimintailtojen johtoaihe: ”Nouskaa ja loistakaa”

Vuoden 2012 toimintailtojen johtoaihe on: ”Nouskaa ja loistakaa, jotta valonhele olisi viirinä kansakunnille” (OL 115:5).

Tämä pyhien kirjoitusten jae, jonka profetta Joseph Smith sai osana ilmoitusta Far Westissa Missouriissa Yhdysvalloissa vuonna 1838, oli osoitettu tuon ajan kirkon johtaville virkailijoille, mutta toimintailtojen johtoaiheena se soveltuu myös 12–18-vuotiaisiin nuoriin kaikkialla kirkossa.

Johtoaihe voi täydentää toimintailtojen alkuohjelmaa, olla nuorten sakramenttikokouspuheiden aiheena ja antaa suuntaa nuorten toiminnolle, kuten leireille, nuorisokonferensseille ja hartaustilaisuuksille. Se voi antaa suuntaa myös erityisille kulttuuritapahtumille sekä muille tanssiin, musiikkiin ja näyttelemiseen keskittyville toiminnolle.

Kirkon johtohenkilöt ehdottavat, että paikalliset nuorten johtohenkilöt esittelevät johtoaiheen DVD-levyn avulla. Levyn nimenä on *Strength of Youth Media 2012: Arise and Shine Forth*, ja se on lähetetty yksiköille marraskuussa 2011.

Tätä DVD-levyä voidaan käyttää täydentämään koorumien kokouksia, luokkia, nuorisokonferensseja ja muita nuorten toimintoja koko vuoden aikana. Se on saatavissa englanniksi, espanjaksi, italiaksi, japaniksi, kantoninkiinaksi, koreaksi, mandariinkiinaksi, portugaliksi, ranskaksi, saksaksi ja venäjäksi.

Lisäaineistoa on saatavissa vuoden 2012 alusta alkaen *Liahona*- ja *New Era* -lehdissä sekä sivustolla LDS.org. ■

Internet tulossa seurakunta-keskuksiin maailmanlaajuisesti

Kirkko suunnittelee järjestävänsä 85 prosenttiin maailman seurakuntakeskuksista laajakaistayhteyden, jota voi käyttää myös langattomasti.

Jäsenet voivat käyttää kirkon työllistämisivustoa ja osallistua sukututkimustyöhön omissa seurakuntakeskuksissaan, kirkon johtohenkilöt voivat käsitellä aikakirjoja, lähettää lähetystyöhakemuksia ja osallistua johtajien koulutuslähetysiin ja opettajat voivat käyttää verkossa olevaa kirkon tuottamaa mediaa oppiaineidensa täydennyksenä. ■

Kirkko on toimittanut apua Itä-Afrikan nälänhätään

Yli 11,5 miljoonaa ihmistä itäisessä Afrikassa tarvitsee kiireellisesti apua vakavan kuivuuden vuoksi. Kirkko tekee yhteistyötä eri organisaatioiden kanssa antaakseen apua nälänhätään lähettämällä ruokaa, lääkkeitä, saniteettitarvikkeita ja telttoja.

Jäsenet, jotka haluavat auttaa hankkeessa, voivat lahjoittaa rahaa humanitaariseen rahastoon. ■

Uusi lähetysaarnaajien kenttäkoulutus jatkaa lähetysaarnaajien koulutuskeskuksessa saamaa kokemusta

Hanke, joka käynnistettiin elokuussa 2011, tarjoaa 12 viikkoa lisää koulutusta lähetysaarnaajille, jotka ovat juuri lähteneet lähetysaarnajien koulutuskeskuksesta.

Richard Heaton, Provon lähetysaarnajien koulutuskeskuksen johtaja, selittää, ettei kenttäkoulutus ole uusi ohjelma vaan ennemminkin jatkoa sille koulutukselle, jota lähetysaarnajat saavat lähetysaarnajien koulutuskeskuksissa.

”Ensimmäiset 12 viikkoa -opas ohjaa kouluttajat ja heidän uudet lähetystyötoverinsa käyttämään *Saarnatkaa minun evankeliumiani* -oppaassa olevaa lähdeaineistoa, jota he tarvitsevat eniten ensimmäisten 12 viikon aikana”, hän sanoo. ”Se on tiekartta siihen, kuinka – – tulla täysin toimivaksi Herran palvelijaksi mahdollisimman nopeasti.”

Lähetysjohtajat alkoivat miltei välittömästi ottaa käyttöön uusien lähetysaarnajien jatkokoulutusaineiston, johon sisältyy kolme koulutusosiota ja uusia videoleikkeitä toverin kanssa opiskelua varten. ■

Lue lisää näistä artikkeleista – ja monia muita – osoitteessa news.lds.org.



San Salvadorin temppelel El Salvadorissa on maailmanlaajuisesti kirkon 135. toiminnassa oleva temppelel ja neljäs temppelel Keski-Amerikassa.

San Salvadorin temppelel vihitty käyttöön

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, vihki käyttöön San Salvadorin temppelel El Salvadorissa 21. elokuuta 2011. Se on kirkon neljäs temppelel Keski-Amerikassa ja 135. temppelel maailmassa.

Kahteen kulttuuritilaisuuteen, joissa kerrottiin lauluin ja tanssein alueen rikkaasta kulttuurihistoriasta, osallistui lauantaina 20. elokuuta noin 16 000 ihmistä.

Create.LDS.org kutsuu jäseniä lähettämään äänitiedostoja

Kirkko on kutsunut jäseniä lähettämään korkealaatuisia musiikkia ja muita äänitiedostoja sivustolle create.lds.org Mormon Channel -radiokanavalla ja kirkon muissa mediatuotteissa käytettäväksi. Jäsenet voivat lukea tarkemmat kutsua koskevat tiedot sivustolla news.lds.org (hae käyttäen avainsanaa "create.lds.org") ja lähettää tiedostot sivustolla create.lds.org.

Vuoden 2012 yhteisten tuokioiden ohjelma saatavissa verkossa

Alkeisyhdistyksen ylin johtokunta on ilmoittanut, että vuoden 2012 yhteisten tuokioiden aihe on "Valitse oikein". Alkeisyhdistysten johtokunnat pääsevät tutustumaan ohjelmaan sivustolla LDS.org osiossa **Serving in the Church** kohdassa "Primary".

Aiemmin jokaiselle yksikölle lähetettiin aina heinäkuussa ohjelmaa 10 kappaletta, mutta koska ohjelma on verkossa, heinäkuun postitus on lopetettu ja 3 kappaletta ohjelmaa lähetetään jokaiselle yksikölle automaattisesti vuosittaisen oppiaineistotilauksen yhteydessä. ■

Voimallinen apuneuvo

Olen pitänyt *Liahonan* tilaukseni aina voimassa, mutta kun olin vähemmän aktiivinen, en lukenut lehteä kovinkaan usein. Kerran olin siivoamassa erästä komeroa ja käsiini osui muutamia hyvin vanhoja numeroita. Kun selailin niitä, huomioni kiinnittyi yhteen kertomukseen. Se kertoi sisaresta, joka oli ollut vähemmän aktiivinen usean vuoden ajan ja jolla ei ollut mitään aikomusta palata kirkkoon. Mutta innoitettu piispa esitti hänelle kutsun tehtävään, ja hän luopui pahoista tavoistaan ja tuli takaisin. Sillä kertomuksella oli minuun syvä vaikutus – se oli ensimmäinen askel paluussani aktiivisuuteen. Nyt vuosia myöhemmin *Liahona* on voimallinen apuneuvo kodissamme. Lehden neuvot, opastus ja todistukset auttavat meitä joka päivä.

Moema Lima Salles Broedel, Brasilia

Kertomuksia lapsille – ja aikuisille

Olen pienen lapsen äiti, ja joka ilta ennen nukkumaanmenoa minusta on ihanaa lukea hänelle *Liahonasta* lapsille tarkoitettuja kertomuksia. Se on ollut siunaus itsellenikin, koska olen oppinut lisää Jeesuksesta Kristuksesta, profeetta Joseph Smithistä, kunnioituksesta, rukouksesta ja monista muista asioista. Jatkaa hyvää työtä!

Silvia Ruiz de Muñoz, Ecuador

Lähetä palautteesi tai ehdotuksesi osoitteeseen liahona@ldschurch.org. Kirjoituksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi. ■

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillassa. Seuraavassa on muutamia esimerkkejä.

”Tunnistakaamme Jumalan käsi päivittäisissä siunauksissamme”, s. 24: Voitit lukea Herran rukouksen (ks. Matt. 6:9–13) ja pyytää perhettäsi miettimään, mitä heidän mielestään tarkoittaa pyyntö ”anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme”. Tee sitten yhteenveto artikkelin ensimmäisestä osasta, missä vanhin Christofferson käsittelee ”jokapäiväistä leipää”. Voitit lisätä oman todistuksesi, että Jeesus Kristus on elämän leipä.

”George Albert Smith – hän eli siten kuin opetti”, s. 32: Presidentti George Albert Smith ”uskoi, että jos meillä on todella todistus Jeesuksen Kristuksen evankeliumista, se ilmenee elämässämme”. Käy artikkeli läpi perheesi kanssa. Sitten voitit kysyä perheenjäseniltä, mitä he oppivat presidentti Smithin esimerkin perusteella muiden ystävällisestä kohtelemisesta. Kysy, kuinka he voivat osoittaa enemmän ystävällisyyttä.

”Katso ylös”, s. 42: Voitit kertoa kokemuksesi, joka vanhin Cookilla oli nuorena lähetysaarnaajana, ja sitten esittää artikkelin muut

osat pääpiirteittäin. Kysy perheenjäseniltä, kuinka he voivat keskittyä siihen, mitä taivaallinen Isä ajattelee heistä, eikä siihen, mitä muut ajattelevat heistä. Voitit lopuksi lukea kohdan 1. Sam. 16:7.



”Pitäkää liitot”, s. 48: Jos joku perheestänne valmistautuu palvelemaan lähetystyössä, haluat ehkä lukea artikkelin kokonaan ja valmistaa luettelon vanhin Hollandin mainitsemista tärkeistä kohdista. Tähdennä lausuntoa ”Avain tähän työhön on liittojemme pitämisessä”. Kertaa, mikä liitto on, ja kysy lapsilta, kuinka he voivat valmistautua nyt tekemään liittoja.

”Hän sua kuulee”, s. 69: Voititte laulaa laulun ”Lapsen rukous” (*Lasten laulukirja*, s. 6–7). Lue sisar Wixomin kokemus rukouksesta ja kannusta perheenjäseniä kertomaan omia kokemuksiaan henkilökohtaisesta rukouksesta. Voitit kysyä: ”Muistatteko jonkin tilanteen, jolloin rukoileminen on lohduttanut teitä?” Lausu lopuksi oma todistuksesi rukouksesta. ■

Hauska toiminta, iankaikkinen sanoma

Teini-ikäisenä osallistuin haluttomana perheiltään. Ajattelin, että minulla oli parempaakin tekemistä.

Eräänä maanantai-iltana, muutaman vaikean perheillan jälkeen, äiti pyyhki keittiön pöydän ja laski meidän jokaisen eteen pienen kirsikkapiirakan. Etsin innokkaasti katseellani haaroja – mutta niitä ei ollut! Äiti selitti, että edessä oli piirakansyöntikilpailu, mutta emme saisi käyttää ruokailuvälineitä emmekä käsiämme. Voittaja saisi oikeuden kerskailla.

Söimme niin nopeasti kuin pystyimme. Pian kirsikkapiirakkaa oli ympäri pöytää ja kasvojamme ja jopa hiuksissamme. En muista, kuka voitti, mutta muistan nauraneeni hillittömästi ja nauttineeni todella perheestäni. Sinä iltana en täysin ymmärtänyt, mutta nyt arvostan sitä, kuinka mukavaa oli, että oli turvallinen ja rakastava paikka, jota kutsua kodiksi, ja ihmisiä, jotka huolehtivat minusta.

Olen varma, että meillä oli sinä iltana laulu ja oppiaihe ja että äidiltä kului paljon aikaa valmistelemaan ja jälkisiivoukseen. Olen kuitenkin kiitollinen toiminnasta, joka opetti perheen tärkeydestä sanoman, jota tarvitsin – silloin ja aina sen jälkeenkin. ■

Heather Mockler Teuscher, Kalifornia, USA

OPI ASIANTUNTIJALTA

George C. Robinson

Kirurgina minulta kysytään usein, kuinka hankin taitoni. Jotkut otaksuvat, että sitä käy kurssin, seuraa leikkausta ja sitten pääsee töihin. Koulutuksessa on jopa tapana sanoa ironisesti: Kun on nähnyt yhden ja tehnyt yhden, niin sitä voi jo opettaakin. Mikään ei kuitenkaan ole kauempana totuudesta.

Hankin ammatitaitoni ja tietämykseni monien lahjakkaiden ja kärsivällisten lääkäreiden ohjauksessa. Aloitin ensin katselemalla olkapäiden yli ja sitten lähietäisyydeltä. Vuoden tarkkailemisen jälkeen sain pieniä tehtäviä auttaa kirurgia ja hänen ”ensimmäistä apulais-taan” – apulaiskirurgia.

Kun taas oli kulunut vuosi, sain seisoa kirurgia vastapäätä pöydän toisella puolen ja toimia ensimmäisenä apulaisena yksinkertaisissa leikkauksissa. Taas vuoden tai parin kuluttua sain olla ensimmäisenä apulaisena monimutkaisemmissa leikkauksissa. Sitten aloin tehdä yksinkertaisimpia leikkauksia, kuten tyräleikkaus, kokeneemman kirurgin toimiessa ensimmäisenä apulaiseni.

Viimeisenä koulutusvuoteni – seitsemän vuotta sen jälkeen kun olin käynyt lääketieteellisen kouluni loppuun – sain tehdä monimutkaisia leikkauksia kirurgin toimiessa ensimmäisenä apulaisena. Havaitsin, että parhaat opettajat saivat leikkauksen sujumaan kitkattomammin, koska he kykenivät selkein ja yksinkertaisin tavoin näyttämään minulle, mitä piti tehdä – opittuaan sen kaiken ensin itse tällä samalla opastustavalla.

En osannut täysin arvostaa näiden allistytävien ja lahjakkaiden asiantuntijakirurgien opastusta heidän toimiessaan ensimmäisinä



Opiskellessani kirurgiksi vierelläni oli aina joku taitavampi. Jumalan lapsena minulla on sama mahdollisuus.

apulaisinani, ennen kuin harjoittelu päättyi ja jäin omilleni. Mutta 30 vuoden jälkeenkin ajattelen yhä opettajiani, kun päivittäin käytän taitoja, joita he niin huolellisesti opettivat, näyttivät ja oikaisivat.

Evangeliumin periaatteiden oppiminen on samanlaista. Meitä opettaa hyvin kärsivällinen Opettaja rivi rivin päälle kokemusten avulla. Me katsoimme Häneen, seuraamme Hänen esimerkkiään, pyydämme innoitusta, ja taivaallinen Isämme siunaa meitä johdatuksellaan, jota saamme usein Pyhän Hengen kautta, elävien profettojen sanoista, pyhistä kirjoituk-

sista sekä muiden rakastavien ja palvelevien ihmisten välityksellä. Oppaamme seisoa kuvaannollisesti vierellämme meidän saadesamme varmuutta. Hän tasoittaa polkuamme, oikaisee tarvittaessa, vastaa kysymyksiin ja osoittaa yhä enemmän luottamusta, kun osoit-taudumme sen arvoisiksi.

Jotkut kirurgiksi opiskelevat ovat innokkaita toimimaan itsenäisesti, tekemään asiat omalla tavallaan. Samalla tavoin me yritämme toisinaan toimia ilman asiantuntevaa Opastajaamme. Olen kuitenkin saanut huomata monina vuosinani kirurgina, että yhä edelleen toivon avukseni ja arvostan ensimmäistä apulaista, joka tietää enemmän kuin minä – etenkin kun kyseessä on ihmisen elämä ja sielu!

Kasvumme evankeliumissa alkoi kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa. Se jatkuu täällä ja jatkuu epäilemättä kauan sen jälkeen kun elämämme kuolevaisuudessa päättyy. Mutta kaikissa kokemuksemme vaiheissa Vapah-tajamme on kulkenut ennen meitä näyttäen, mitä taitoja onnistumiseen tarvitaan. Ja Hän kutsuu meitä kaikkia luottamaan Häneen ja Hänen asiantuntemukseensa. ■



Howard Lyonin teos *Maailman valo*

"Katso, minä olen laki ja valo. Turvautukaa minuun ja kestäkää loppuun asti, niin te saatte elää; sillä sille, joka kestää loppuun asti, minä annan iankaikkisen elämän.

Katso, minä olen antanut teille käskyt; pitäkää siis minun käskyni. Ja tämä on laki ja profeetat, sillä he todella todistivat minusta." (3. Nefi 15:9–10.)



Kun me tänä vuonna tutkimme Mormonin kirjaa itseksemme, perheinä ja pyhäkoululuokissamme, me voimme – Lehin tavoin – tutkia näitä muinaisia kirjoituksia ja havaita, että ne ovat ”tavoittelemisen arvoiset, niin, tosiaanakin suuriarvoiset meille, koska siten [saattamme] säilyttää Herran käskyt lapsillemme” (1. Nefi 5:21). Ks. ”Kuinka autamme lapsia rakastamaan Mormonin kirjaa”, s. 14, ja ”Vastauksia löytyy Mormonin kirjasta”, s. 16.